
RĂZBUNARE
LA BELLA TERRA
CHRISTINA
DODD

CHRISTINA DODD

Seria Bella Terra #2

Răzbunare la Bella Terra

Traducere din limba engleză Irina Bandrabur
Editura LITERA
Bucureşti, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DODD, CHRISTINA

Christina Dodd
Revenge at Bella Terra
2011

Pentru Lillian Gilmore, o tânără de 96 de ani care m-a cunoscut înainte chiar de a mă naşte, care locuia alături şi îmi spunea poveşti despre mine când eram copil mic, care i-a primit pe soţul şi pe copiii mei în familia ei în continuă extindere, care ne-a ajutat când aveam nevoie, care îşi aminteşte ziua de naştere a tuturor, numele tuturor şi pe toţi cei care îi sunt dragi.

Îţi mulţumim că ne-ai arătat cum să trăim.

Când vine vorba despre bunătate, atitudine şi dragoste, tu eşti standardul suprem.

Şi fiicei lui Lillian,

Marilyn Johnson.

Ne *este dor de tine*.

Capitolul 1

Eli Di Luca intră în casa de la ţară de secol XIX a bunicii sale de la poalele dealurilor din Bella Valley cu o cutie de vin, ales special pentru o sărbătoare în familie.

În casă erau aprinse toate luminile, televizorul era dat tare şi şase femei stăteau în camera din faţă ţinând sticle de apă şi strigând la ecranul mare atârnat de perete,

— Prinde-o! strigau ele. Prinde-o! Prinde-o! *Prindeprindeprindeprinde!*

Se opri. Privi.

Asistenta Nonnei, Olivia Kelly, cu ochii atât de mari încât mereu părea uşor uluită, se depărtă de grup.

— Fotbal australian? întrebă el.

Olivia încuviinţă timid.

Ce fată ciudată era – parte din grup, dar, cu toate astea, diferită.

Îi amintea de el.

Jucătorul de fotbal trebuie s-o fi *prinsprinsprins*, pentru că celelalte femei au dat palma, apoi l-au văzut şi i-au făcut vesele cu mâna, întâmpinându-l.

Erau o companie fascinantă.

Bunica lui, Nonna, avea 80 de ani, era stilată, veselă şi atât de vioaie, încât îl speria cu energia ei.

Nu văzuse să o încetinească nimic până în urmă cu aproape trei săptămâni, când fusese atacată în propria casă. Această femeie, care îl crescuse, care îmblânzise băiatul sălbatic de 14 ani care fusese când se întorsese din Chile, fusese rănită într-o vendetă care îşi avea rădăcinile adânc în trecut.

Timp de ani buni, Eli se aflase mereu la marginea sălbăticiei – era ceva înnăscut pentru el, iar, în tinereţea lui, în timpul acelor şase ani când toată lumea era sumbră şi singuratică, numai sălbăticia îl ţinuse în viaţă.

Atacul asupra bunicii sale aproape că îl făcuse să depăşească limita. Dacă ar fi fost ucisă... consecinţele l-ar fi transformat încă o dată în fugar, pentru că l-ar fi vânat pe făptaş şi l-ar fi distrus încet, i-ar fi rupt os cu os, până n-ar mai fi rămas decât conştiinţă, durere şi înţelegerea răului pe care îl făcuse.

Dar Nonna supravieţuise fără leziuni permanente. Avea braţul în ghips şi suferise o contuzie, dar acum era acasă, în siguranţă.

Şi la fel era şi Eli... Momentan.

Cu voce normală, de parcă nu tocmai alergase încolo şi încoace, Nonna spuse:

— Bună, dragule, cum a fost drumul?

— Interesant.

Puţin spus.

— Îmi place San Francisco. Îmi place la St. Francisc. Îmi doresc să fi mers cu tine! zise ea, şi ochii îi străluciră.

Venerabilul hotel St. Francisc supravieţuise cutremurului din 1906, Primului Război Mondial şi celui de-al Doilea Război Mondial şi tuturor războaielor de după, agitaţilor ani ’20 şi Marii Crize, protestelor, şi prosperităţii, şi recesiunii. Degustarea şi licitaţiile zgomotoase şi animate ale viticultorilor lăsaseră hotelul intact.

Dacă Eli ar putea spune acelaşi lucru despre el însuşi... Amintirea întâlnirii cu italianul Tamosso Conte în timpul evenimentului şi auzul propunerii scandaloase de afaceri bântuiau mintea şi inima lui Eli.

Planul era absurd, insultător şi peste poate de ispititor.

— Tuturor le-a fost dor de tine, îi zise Nonnei. Toţi au întrebat de tine şi s-au mirat că nu am la braţ o doamnă frumoasă şi fascinantă.

Ea râse.

— Trebuie să găseşti o doamnă frumoasă şi fascinantă care să îţi devină soţie. Cum a făcut Rafe!

Căsătoria recentă a fratelui său adusese o sclipire în ochii bunicii şi, se temea el, avea să conducă la o frenezie de tentative de cuplare.

Asta era lucrul de care chiar nu avea nevoie.

Profitând de pauza de acţiune, păzitoarea Nonnei, Bao Le, se duse la fereastră şi privi afară. Măruntă, dură şi bănuitoare, lucra pentru Rafe, la firma lui de pază, şi de la început îşi luase munca în serios. Dar câteva săptămâni de îngrijire a Nonnei inversaseră situaţia, pentru că Nonna îi îngrijea pe toţi, şi acum Bao făcea parte din familia lor.

Mereu se întâmpla aşa. Eli se obişnuise. Intrând, mută cutia de vin pe un şold şi o sărută pe Nonna pe obraz.

— Cum te simţi? Cum e braţul?

— Mă simt bine. Ghipsul este nesuferit, dar nu la fel de mult ca mergătorul ăsta nenorocit, zise Nonna şi împinse nervoasă cadrul de crom din jurul ei. M-am săturat de el.

Olivia apăru imediat lângă ea.

— Doctorul a spus încă două săptămâni, şi, dacă n-au fost complicaţii de la contuzie, poţi renunţa la cadru.

— Ştiu. Ştiu. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar m-am plâns destul. Nonna îl bătu pe Eli pe obraz. Ai primit multe laude pentru vinurile tale la cină?

— Da.

Strălucind de mândrie, Nonna privi în jur spre prietenii şi rudele sale.

— Ăsta-i băiatul meu!

Brooke râse.

— Gata, Nonna, tocmai ai vorbit ca o bunică italiană.

— Şi de ce nu? Kathy Petersson, mama lui Brooke, se ridică tot cu ajutorul unui cadru – dar era mai tânără, cu mult mai tânără decât Nonna, avea în jur de 50 de ani, bănuia Eli. Cu părul ei drept şi negru, ochi albaştri impresionanţi şi o siluetă voluptuoasă, era o femeie atrăgătoare. Dar suferea de artrită reumatoidă: îi răpise

agilitatea din mers, o forţase să renunţe la poziţia din Forţele Aeriene americane şi să se pensioneze în Bella Terra.

Dar nimic nu îi îmblânzise spiritul feroce, combativ. Acum, odată cu căsătoria lui Brooke cu Rafe, fratele lui Eli, trecuse de la prietena familiei Di Luca la rudă, şi, din strălucirea care i se citea în ochi, Eli bănuia că spera să devină ea însăşi bunică în curând.

„Voi doi veţi face copii frumoşi împreună”.

Îi venea să tresară la amintirea acelor cuvinte.

„Cine dracului se crede Tamosso Conte?”

Eli răspunse la propria întrebare.

Conte se gândea – nu, ştia – că el era cel care deţinea toate atuurile. Dar Nonna cunoştea atât de mulţi oameni, atât aici în Bella Valley, cât şi în Italia. Poate că Eli putea să amestece cărţile în favoarea lui.

— Ai auzit vreodată despre un gentleman italian pe nume Tamosso Conte? întrebă el.

Nonna se încruntă.

— Nu cred. De ce?

— L-am întâlnit la licitaţie.

— Îl ştiu eu! Francesca Pastore avea 50 de ani, era un star de cinema, cea mai frumoasă femeie din Italia, o ţară renumită pentru femeile sale frumoase – şi era mama lui Rafe. Este din Milano, un negustor de piele, un om realizat prin forţe proprii, foarte bogat, foarte puternic. Zâmbi. Fermecător.

Lui Eli nu-i venea să creadă că era atât de indulgentă faţă de bărbatul pe care el îl considera atât de direct şi de demn de dispreţ.

— Este scund.

Francesca privi amuzată silueta lui Eli, de 193 de centimetri.

— Aşa crezi că măsoară femeile farmecul, Eli Di Luca?

Dacă da, te aşteaptă o surpriză tristă.

— În ultima vreme, am avut parte de toate surprizele triste imaginabile, spuse Eli.

O afirmaţie modestă.

— Tamosso a fost căsătorit... de câte ori? De cinci ori, cred. Iubeşte femeile. Asta face parte din farmecul lui. Francesca îşi trecu mâna prin părul lung, castaniu. Ar trebui să încerci să îţi arăţi iubirea pentru femei, Eli. Nimic nu interesează o femeie mai mult decât un bărbat care o consideră fascinantă.

El îi zâmbi leneş Francescăi, aţintind toată charisma lui asupra ei.

— Pentru un bărbat ca mine, a fi înconjurat de femei este o plăcere pe care nimic altceva nu o poate depăşi.

— Foarte bine, toarse Francesca şi flutură din gene.

Brooke aplaudă.

— Uau! Impresionant, Eli. Mereu am spus că voi, bărbaţii Di Luca, aţi ridicat arta flirtului pe noi culmi. Era drăguţă, deşteaptă şi talentată administratoarea-şefă a complexului familiei lui din Bella Terra (deşi, în hotărârea ei de a scăpa de Rafe, îşi dăduse demisia... Asta nu ieşise potrivit planurilor ei). Pentru că Brooke era şi prima mireasă pentru unul dintre cei trei fraţi Di Luca... deşi, dacă Tamosso Conte îşi făcea voia, nu şi ultima.

Încă zâmbind, fără să dezvăluie deloc tumultul interior, Eli întrebă:

— Acest Tamosso Conte... Ai întâlnit-o vreodată pe fiica lui?

— Pe fiica lui? Francesca ridică din sprâncenele perfect arcuite. A fost căsătorit de multe ori, dar nu are copii.

Eli ştia că ea nu avea dreptate. Văzuse fotografia dezvăluită de Tamosso.

Fata – nu arăta suficient de matură cât să fie numită femeie – stătea la un birou dezordonat, zâmbind spre

cameră. Părul ei blond era răsucit în creştetul capului, ţinut cu un creion ascuţit, şi şuviţe libere îi atârnau haotic pe lângă obraji. Îşi sprijinea bărbia în pumn – o bărbie foarte hotărâtă, după cât se vedea – şi privea direct spre cameră cu ochi mari, căprui. Era foarte drăguţă.

Şi Eli nu putea să se gândească decât la... Photoshop. Pentru că tatăl ei avea fălci care atârnau şi un nas lăsat şi nu era doar scund, ci avea constituţia unui om muncitor, cu piept lat şi bombat, umeri laţi şi burtă rotundă. Cu o asemenea ereditate, fata era blestemată.

Eli se gândise că nu ar trebui să fie atât de superficial... şi poate, când avea să o întâlnească, indiferent de cum arăta, urma să o placă.

Poate, când avea să se însoare cu ea, urma să o venereze.

Poate, când porcii aveau să poată zbura, toate găinile urmau să aibă gust de şuncă.

— Eşti bine, dragule? întrebă Nonna. Pari bolnav.

Ea văzuse prea multe, aşa că el mută cutia de vin în braţe, de parcă obosea din cauza greutăţii, şi privi în jur.

— Unde este Rafe? Unde este mirele?

— E în bucătărie. Brooke îi zâmbi. Găteşte.

Eli îi zâmbi înapoi.

— Îl instruieşti bine, hmm?

— S-a plâns de strigăte, a spus că vocile noastre sunt atât de stridente, încât i-am dat o durere de cap, dar i-am spus că dacă îşi imaginează că aşa va scăpa de sex în seara asta...

Bunica simpatică a lui Eli, de 80 de ani, cea care nu înjura niciodată, strigă:

— Rahat! Aţi văzut asta?

Arătă spre ecran. Femeile începură să strige din nou.

Eli ieşi din cameră şi se îndreptă spre bucătărie. Trecu de sufragerie, de singura baie din casă – când familia Di

Luca extinsă se aduna, aici aveau loc multe bătăi în uşă şi implorări – şi se duse în bucătăria bine luminată şi recent renovată.

Rafe aşeza în straturi felii de vinete cu paste, brânză şi sosul marinara al Nonnei.

Noah punea fileuri de pui pe un suport de răcire, pe care îl aşeză pe o hârtie de copt pe care să poată cădea pesmetul care se scutura, şi le pulveriza cu ulei.

Ambii săi fraţi aveau mânecile suflecate şi prosoape de bucătărie prinse la curele. Ambii erau foarte concentraţi.

— Mai vede şi altcineva în afară de mine ironia faptului că femeile sunt în camera de zi şi se uită la meci, în timp ce bărbaţii prepară cina?

Eli puse cutia pe bufet şi scoase primele trei sticle de vin.

— Taci şi pune-ţi şorţul! Noah era cel mai mic dintre fiii lui Gavino, chipeş, fermecător şi urban, managerul complexului Bella Terra şi, după toate aparenţele, cel mai echilibrat. Se putea ca acesta să fie adevărul... deşi asta nu spunea prea multe.

Eli se duse la el şi privi peste umărul său.

— Omule, ce faci?

— Rafe face vinete cu parmezan la tavă şi eu fac pui cu parmezan.

— Nu aşa se face puiul cu parmezan, spuse Eli. Şi vinete cu parmezan *la tavă*? Ce e în neregulă cu imaginea asta?

Cei doi fraţi ai săi se întoarseră spre el. La unison, îl întrebară:

— Vrei să prăjeşti puiul şi vinetele?

Exista un singur răspuns corect.

— Nu.

— Atunci, toarnă pentru noi şi treci la treabă!

Rafe era un erou militar care acum deţinea propria firmă de securitate. Se pricepea să dea ordine.

Pentru scurtă vreme, Eli cumpăni ideea de a le duce vin mai întâi doamnelor, dar decise că nu era atât de gentleman. Aşa că desfăcu trei sticle diferite de sortimente Di Luca, alese pentru a fi pe placul fiecărui frate, şi, în acest timp, Noah spuse:

— Nu mă deranjează să gătesc şi, în plus, nu mai puteam să stau acolo şi să o ascult pe Nonna vorbind despre fundul unui tip.

Eli încuviinţă. Putea să înţeleagă asta. Turnă vinul, le duse paharele fraţilor săi şi spuse:

— Trebuie să iau şampania. Pentru, ştiţi voi, toastul de nuntă. Îşi lovi umărul de umărul lui Rafe.

— Destul de tare, nu?

Rafe se opri din aranjat straturile în tavă şi se întoarse. Se îmbrăţişară şi îşi izbiră piepturile, apoi făcu la fel cu Noah.

Eli bănuia că ar trebui să fie civilizaţi şi să ţină un toast cu vin, dar erau tipi şi, cumva, ciocnirea trupurilor exprima mult mai bine bucuria lor.

După ani buni în care relaţia nu funcţionase, Rafe şi Brooke se căsătoriseră în sfârşit într-o ceremonie secretă la Reno.

Nonna şi Kathy îşi doreau o ceremonie adevărată la biserică, dar Eli nu putea decât să mulţumească Domnului că Rafe şi Brooke nu mai aşteptaseră. Slavă Domnului că înşfăcaseră fericirea cât mai puteau. În viaţa fraţilor Di Luca existase atâta durere, încât era bine ca, în sfârşit, unul dintre ei să cunoască fericirea.

Mulţumită lui Tamosso Conte, şi Eli avea o şansă la fericire, o şansă la fel de bună ca orice persoană care s-a căsătorit vreodată.

Dacă asta era cinic, fie. Plănuise ca într-o bună zi să spună „Da”.

Pur şi simplu, nu plănuise să păşească spre altar pentru

bani.

— *Fac o cerere în căsătorie de convenienţă*. Da. O *căsătorie între doi oameni, pe baza aranjamentelor făcute de viitorul mire şi de tatăl miresei, cu obiectivul unei uniuni de succes care să ofere condiţiile naşterii şi creşterii urmaşilor*.

— *Vrei ca eu să mă căsătoresc cu fiica ta?*

— *Te-am cercetat, Eli Di Luca, şi eşti italian, dintr-o familie bună*. *Un fabricant de vinuri responsabil. Ai avut încredere într-un prieten*. *Contabilul tău ţi-a furat banii şi a fugit în America de Sud*. *Acum, eşti disperat să-ţi salvezi crama*. Aşa *că, dacă o poţi convinge pe fiica mea să se mărite cu tine, avem o înţelegere*. *Îţi voi plăti datoriile*. Tu *îmi vei da nepoţi.*

— *Nepoţi? Cu o femeie pe care nu am întâlnit-o niciodată? Nici măcar nu ştiu cum o cheamă*.

— *Chloé Robinson. Fiica mea se numeşte Chloé Robinson.* Acum, Eli avea de luat o decizie – şi trebuia să facă asta... curând.

Capitolul 2

Noah termină de asezonat puiul şi deschise cuptorul. Flutură mâna înăuntru.

— La naiba! Am uitat să-l pornesc.

Fraţii lui chicotiră.

— De parcă voi aţi fi mai breji. Noah închise uşa cuptorului şi porni temperatura la 200 de grade.

— Eu l-am pornit pe al meu. Rafe arătă spre al doilea cuptor al Nonnei.

— Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca eu să gătesc, nu m-ar fi făcut managerul unui complex cu un restaurant de cinci stele, se răsti Noah.

— Asta nu te ajută acum. Eli se întoarse pe hol spre uşa

de la intrare, şi, când trecu pe lângă camera din faţă, femeile mormăiau – aparent, un jucător de fotbal se lovise la funduleţ.

Kathy se oferea să îi facă masaj ca să-i treacă.

El clătină din cap, ieşi pe veranda lată, vopsită în alb, şi se opri să admire priveliştea.

Casa Nonnei se afla la marginea unui deal şi data de la finele secolului al XIX-lea, când Ippolito Di Luca sosise în centrul Californiei, cumpărase teren de-a lungul văii Bella lungi şi înguste şi plantase primii acri cu viţa pe care o adusese din vechea ţară. Nonna zisese că Ippolito, un fabricant de vinuri legendar, îşi îngrijise butaşii în timpul călătoriei pe mare din Italia, şi, în zece ani, talentele lui în fabricarea vinului îi permiseseră să cumpere acest teren. Aici, construise această casă de ţară stilată, cu tavane înalte, ferestre înguste şi pervazuri decorate. Aici, îşi adusese mireasa. Aici, începuse dinastia Di Luca.

Desigur, ea avusese drept zestre teren şi vie.

Deci, de fapt, căsătoria de convenienţă pe care o lua Eli în calcul nu era nimic nou. Era, practic, o tradiţie de familie.

Cu excepţia faptului că, desigur, prima mireasă Di Luca avea toate informaţiile. Poveştile despre Allegra Di Luca spuneau că ea se mândrea cu faptul că venise cu o parte dintre venituri, că gestiona casa şi ferma în timp ce Ippolito crea vinurile. Ar fi Chloé Robinson un astfel de ajutor pentru Eli?

Cine dracului ştia?

— *Nepoţi*? *Dacă nu o plac*?

— Cum *să* n-o *placi*? *Este americancă, la fel ca tine. E drăguţă. E tânără. 23 de ani.*

— *Omule, pentru numele lui Dumnezeu, eu am 34*. *Sunt prea bătrân pentru ea.*

— *Are nevoie de un bărbat matur, unul care să ia*

deciziile pentru ea.

— *Fiica ta americană are de gând să lase pe cineva să ia deciziile pentru ea? Ce spune ea despre această căsătorie de convenienţă?*

— *Nimic. Nu ştie. Şi m-aş supăra dacă i-ai spune.*

— *Nici prin gând nu-mi trece.*

— *Este încăpăţânată. Respinge fiecare soţ pe care i-l ofer, deci va trebui să fii abil. Nu va fi uşor. Este deşteaptă ca mine şi a devenit... bănuitoare.*

— *Ca să vezi!*

— *A absolvit prima la Rice University, în Houston. A scris o carte. Avea doar 21 de ani când i s-a publicat prima carte, doar 22 când a fost ecranizată.*

— *Cum stă cu dinţii?*

— *Bine. Puternici, albi. În plus, e virgină.*

— *Nu fi ridicol! Are 23 de ani şi... Stai! De unde ştii?*

— *Am pus să fie verificată, desigur.*

Pentru prima oară, Eli simţise compasiune pentru biata copilă. Tatăl ei italian tradiţional negocia o afacere ca s-o mărite. Nu prinsese gluma când Eli îl întrebase despre dinţii ei, de parcă ar fi fost vorba despre un cal de vânzare. Şi Tamosso îi cercetase viaţa amoroasă.

— *Un bărbat puternic, ca tine, vrea o soţie care să nu fi fost pângărită de atingerea altui bărbat.*

Nu chiar. Ceea ce îşi dorea Eli era să îşi aleagă singur soţia, să se asigure că era calmă, tăcută, atrăgătoare, îşi dorea aceleaşi lucruri ca el, era dispusă să îl sprijine în întreprinderile lui...

Îi spusese cândva toate astea Nonnei. Ea îi sugerase să îşi cumpere un labrador auriu.

Femeile. Se susţin una pe alta.

Dar voia un ajutor, era extrem de sigur că nu avea nevoie de o tânără primadonă cu o carieră care să o propulseze în lumina reflectoarelor.

Dacă ar fi fost dispus să ceară ajutorul familiei…

Dar, când preluase controlul la cramele Di Luca, jurase că avea să îşi facă un loc în această lume, în Bella Valley. Jurase că avea să sporească averea familiei – şi, spre marea lui mândrie, chiar asta şi făcea.

Nu era modest în privinţa darului său pentru crearea de vinuri care cântau pe limbă. Darul era de la Dumnezeu, dar se dusese la şcoală, muncise din greu, învăţase cum să îşi cultive simţurile şi când să aibă încredere în instinctele sale. Era bun la ce făcea. Câştigase premii. Vinurile sale erau mereu în topul listelor. Era tot ceea ce Nonna şi Tamosso Conte credeau că era – unul dintre cei mai buni creatori de vinuri din lume.

Asta până când contabilul său, *prietenul* său, Owen Slovak zburase în America de Sud, lăsându-l pe Eli să descopere că avea contul bancar gol şi era restant cu taxele. Dacă Eli nu punea în curând mâna pe o mică avere, Fiscul urma să îi confişte crama.

Ce prost fusese să aibă încredere în cineva care nu făcea parte din familie! Să aibă încredere în oricine…

Şi de ce să nu ceară ajutorul familiei sale? L-ar ajuta de bunăvoie şi fără să-l ia peste picior.

Dar nu putea suporta ideea de a-i privi pe ceilalţi în faţă şi de a le spune că îi dezamăgise.

Nu putea suporta gândul că îşi încălcase propriul jurământ.

Eli privi spre funda argintie a râului Bella ce şerpuia printre câmpiile verzi, spre livezile de pruni ale căror flori cădeau şi se învolburau ca o zăpadă roz în vânt, la viţa care îşi adâncea rădăcinile în solul dur, superficial, care mărginea bazinul.

De aici, putea să distingă complexul care susţinuse familia în perioada Prohibiţiei şi a Marii Crize şi o ridicase pe un val de prosperitate din secolul XX în secolul XXI.

Clădirea principală era aşezată într-o grădină luxuriantă şi în mijlocul viei pe care o îngrijea cu atâta grijă. Era înconjurată de oraş, susţinându-se de pe urma turiştilor şi a banilor lor. La nord şi la sud, la est şi la vest, valea lungă era îmbrăţişată de munţi cu păduri bogate.

Fraţii lui credeau că Eli nu iubea nimic şi pe nimeni, dar asta nu era adevărat. Acesta era locul pe care inima lui îl numea *acasă*.

Coborî treptele abrupte până la alee şi la camioneta lui, o cabrioletă puternică, F-250, cu un motor diesel Power Stroke, transmisie manuală cu şase viteze şi cauciucuri masive, cu crestături care măcinau pământul.

O conducea, spunea Noah, ca o bătrânică.

Nonna obiecta, spunând că ea era o bătrânică şi conducea Mustangul ei din ’67 decapotabil mai rapid decât conducea cabrioleta sa F-250.

Lui Eli nu-i păsa de ce spuneau ei. Ştia ce avea sub capotă şi ştia că putea să se ducă oriunde cu camioneta lui. Dacă trebuia, putea să urce şi într-un sequoia.

În timp ce scotea lada de şampanie de pe bancheta din spate, o văzu pe Bao privind de la fereastră, le văzu pe Nonna şi pe Brooke cum i se alătură şi îi fac semn cu mâna, entuziast. Le arătă o sticlă şi zâmbi când le captă atenţia.

Da, toată lumea era gata să sărbătorească.

Aceasta ar fi o zi grozavă... dacă n-ar ţine secrete faţă de familia sa. Dacă ar şti ce mişcare să facă.

În buzunar, îi sună telefonul.

Puse lada înapoi în camionetă, verifică numărul de telefon şi tresări.

Era Conte.

Sosise momentul deciziei pentru Eli.

Capitolul 3

— Vreau un răspuns. La telefon, accentul italian al lui Conte suna mai apăsat, mai ca în *Naşul.*

Răspunsul era *da*, desigur. Da. Eli accepta oferta lui Conte. Trebuia doar să o spună. „Spune-o!”

Dar Conte îşi pierduse răbdarea.

— Nu credeam că vei fi atât de încăpăţânat când este, de fapt, un plan foarte simplu. Poate că am ales omul nepotrivit. Am o alternativă, desigur. Îi voi face o ofertă.

— Stai! Nu... eu... vreau să mă asigur în privinţa termenilor. Eli trase aer în piept. Ai spus că vom semna un contract şi că termenii vor fi clari. Urmează să o curtez pe fiica ta şi să mă însor cu ea, iar tu îmi vei plăti datoria.

— Aşa este.

— Toată datoria.

— Taxele pe care nu ţi le-a plătit contabilul, penalizările şi dobânda, iar guvernul Statelor Unite nu te va mai ameninţa cu confiscarea cramei. În plus, voi plăti toate facturile pe care contabilul tău le-a lăsat neplătite când a fugit în America de Sud. O să te repun pe picioare, Eli Di Luca, deşi îţi voi cere să nu te mai încrezi niciodată orbeşte în cineva. Nici măcar pentru nepoţii mei nu te voi mai scoate dintr-un asemenea necaz vreodată.

— Îţi pot promite că nu mă voi mai încrede niciodată atât de mult în cineva. În ciuda dovezii care spune contrariul, nu sunt genul care are încredere orbeşte. Eli îşi aminti de fotografia cu Chloé, apoi îşi aminti trăsăturile grosolane ale lui Conte. Era o autoare ambiţioasă, aiurită, probabil nebună. O fi având o muză... Spera ca muza să nu vrea să doarmă în pat, între ei.

Zâmbi cu amărăciune la propria glumă.

Da, primea banii, dar se lega de o femeie al cărei caracter îi era necunoscut. Şi se vindea.

— Când datoria va fi plătită, voi redobândi controlul

deplin asupra Di Luca Wines.

— Nu vreau crama ta.

Conte părea să vorbească serios. Cu toate acestea, Eli avea să examineze fiecare cuvânt din contract.

— Cum o conving pe fiica ta să mă iubească?

— Nu-mi pasă. Eşti un tânăr chipeş. Îţi sugerez să te prefaci că o iubeşti.

— Nu îţi pasă dacă o iubesc sau nu pe fiica ta?

Nu că ar fi avut cum s-o iubească, dar Conte părea să o adore.

— Un bărbat care iubeşte o femeie este slab. Vocea lui Conte era iute şi plină de amărăciune. În plus, *vrei* să iubeşti? Aş fi crezut că nu – până la urmă, părinţii tăi s-au iubit mult, şi uite ce s-a întâmplat când mama ta a aflat că tatăl tău avea o aventură.

Tipul era rece ca gheaţa în analiza trecutului lui Eli, a familiei lui Eli, a perspectivelor lui Eli.

Şi avea dreptate. Eli se putea la fel de bine însura cu Chloé Robinson. Cu părinţii lui drept exemplu, ştia că avea o şansă la fel de bună la fericire aici ca orice om căsătorit.

— Nu. Nu vreau să iubesc. Dar nici nu intenţionez să am o căsnicie destrămată.

— Atunci, asigură-te că nu are niciun motiv să calce strâmb. Este doar o femeie, Eli Di Luca, iar tu eşti un bărbat deştept. Trateaz-o ca pe unul dintre vinurile tale, şi căsnicia voastră va fi solidă.

Un sfat bun din partea unui bărbat care fusese căsătorit de atâtea ori.

— Bine. S-a făcut. Pune-l pe avocatul tău să îl contacteze pe al meu. Presupun că ştii cine este.

„De vreme ce ştii totul în rest”, voia să spună Eli.

— Contractele sunt deja în biroul lui.

— Ticălosule!

Conte nu se îndoise, de fapt, niciodată că el avea să

accepte.

— Se va uita azi peste ele. Le poţi semna mâine. Tonul de afacerist al lui Conte se schimbă. Bucură-te de sărbătoarea din familie. Acesta este unul dintre motivele pentru care ai câştigat şansa de a te însura cu fiica mea, Eli Di Luca. Familia ta... Sunt oameni buni.

— Da.

Eli ridică din nou privirea spre fereastră.

Nonna stătea şi îl privea, cu o expresie îngrijorată. El făcu semne de exasperare şi îi trimise un zâmbet consolator.

— Eu şi familia mea vom face totul pentru ca fiica ta să devină una de-a noastră.

— Chloé, spuse Conte. Numele ei este Chloé.

— Ştiu.

— Rosteşte-l!

Conte avea dreptate. Rezistenţa la a-i folosi numele, de parcă asta ar face lucrurile reale, era o prostie.

— Chloé. Vom avea grijă ca Chloé să devină parte din familia noastră.

— Mulţumesc, Eli Di Luca. Eşti un om de onoare, şi mă bucur să ţi-o încredinţez pe fiica mea.

Eli închise telefonul şi stătu un moment să respire. Doar să respire.

Bun. Era gata. Acum, nu trebuia decât să o curteze pe fată.

Nu era o problemă. Ştia cum să facă o femeie fericită, iar această femeie era tânără, uşor de impresionat, fără subtilităţi. Avea să-i sucească minţile cu atenţiile sale.

Cât de simplă urma să fie această curtare.

Ridică lada de şampanie, ocoli iar casa şi intră pe uşa din spate. Era destul de mândru de cât de natural arăta şi suna când spuse, în vreme ce punea şampania la frigider:

— Strămoşii noştri italieni – bărbaţii, oricum – ar fi

îngroziţi de cât de ţinuţi sub papuc suntem.

Noah băgă pieptul de pui la cuptorul acum încins. Se întoarse şi spuse:

— Ţinuţi sub papuc? Tu vorbeşti despre a fi ţinut sub papuc? Rafe încearcă să o convingă pe Brooke că nu ar trebui să se *întoarcă* la Reno şi să divorţeze.

— Asta este mai adevărat decât îţi imaginezi. În mod clar, Rafe era prins între amuzament şi groază. Din când în când, mă uit la ea şi are expresia aceea de o-iau-acum-la-goană. Mă sperie de moarte.

— Mereu am crezut că, dacă voi doi veţi fi împreună, asta va fi pentru că *ea* te va ţine în frâu. Eli de-abia îşi putea controla amuzamentul.

— N-am avut norocul ăsta. Încă nu are încredere în mine. Avem un trecut prea bogat pentru asta. Depărtându-se de tavă, Rafe o examină. Ţi se pare că arată în regulă?

— O să fie grozav, spuse Noah.

Rafe deschise cel de-al doilea cuptor şi băgă tava înăuntru, apoi se întoarse spre fraţii săi.

— Uite, nici voi nu mai sunteţi cocoşi tineri. Trebuie să vă însuraţi până nu va fi prea târziu ca să vi se mai scoale.

Noah râse. Eli, nu. Ambii fraţi se uitară îngrijoraţi la el.

— Glumeam, spuse Rafe, dar, dacă chiar aveţi probleme cu sculatul, sunt pastile care ajută. Nu că aş fi încercat personal...

— Eli *este* cel mai mare, spuse Noah. Odată ce treci de 30 de ani, se spune că scula ţi-o ia înspre pantofi. Nu că aş şti din proprie experienţă...

Eli şi Rafe îl plesniră pe ceafă pe fratele lor mai mic unul după altul. Noah doar râse. Avea 28 de ani.

Eli spuse:

— Mă voi însura într-o bună zi – *posibil, mai curând decât credeţi* – dar vă jur că nu va fi pentru că am călcat într-un morman mare şi moale de iubire.

— Parcă vorbeşti despre o balegă.

Rafe se sprijini de bufet, îşi luă paharul de vin şi sorbi, cu un zâmbet pe chip.

— Spun doar ce văd. Eli se trezi repetând mantra lui Conte. Un bărbat care iubeşte o femeie este slab.

— Atunci, de ce să te însori?

Noah luă cleştele, se aplecă la cuptor şi întoarse bucăţile de pui.

— Familie. Copii. Eli îi pregătea, încerca să atenueze şocul evenimentelor viitoare. Pot să mă însor şi să fac o soţie fericită. Ea nu trebuie să ştie...

—... Că eşti mort pe dinăuntru?

Noah nu ştia adevărul, nu *întregul* adevăr, dar avea dreptate. Oricum, Eli avea motivele sale.

— Te-ai uitat la tatăl nostru? Şi la mamele noastre? Şi la drama continuă, şi la supărare, şi la ţipete...? E mai bine să fii mort pe dinăuntru decât să fii consumat de o nevoie constantă, arzătoare, de pasiune şi de o emoţie copleşitoare. Dă-mi o viaţă liniştită cu o femeie bună, ascultătoare, şi voi fi fericit!

— Ascultătoare? pufni Noah. Unde o vei întâlni pe tipa asta? Spune-mi că nu vei comanda o mireasă din Rusia.

Cu Chloé în minte, Eli spuse:

— Nu. Cred însă că o italiancă ar fi bună.

Rafe îşi tot răsucea paharul în mână.

— Ai dreptate despre viaţa liniştită şi menţinerea controlului şi toate astea, dar este prea târziu pentru mine. Am mituit-o şi am păcălit-o pe Brooke la fiecare pas. Ai ceva ce vrei să ne spui, Eli?

— Da. Eli ridică lada cu restul sticlelor de vin roşu. Trebuie să duc astea în sufragerie.

— Pune masa dacă tot te duci acolo! strigă Noah.

Eli acceptă sarcina. Îl ţinea ferit de Rafe până când apărea ceva care să-i distragă atenţia. Aceasta era

problema cu a avea un frate care lucra la pază. Era vigilent.

Pe Eli nu-l deranja să pună masa. Nu era ca şi cum o făcea pentru prima oară. Una dintre primele sale amintiri erau cu el ajutând-o cu mândrie pe Nonna să lustruiască argintăria grea pe care prima mireasă Di Luca o adusese ca parte a zestrei sale. Împreună, el şi Nonna întinseseră o faţă de masă de Crăciun roşie, de in, pe masa mare de nuc. Ea ţinea farfuriile albe şi fragile în vitrină şi le folosea la fiecare Crăciun, povestindu-i cum stră-străbunica lui Adele le adunase în timpul Marii Crize din cutii de săpun.

Mintea lui mică nu înţelesese asta, dar nu conta, pentru că de Crăciun toată familia era împreună, Nonno şi Nonna, stră-mătuşile, unchii şi verişorii lui, iar tăticul şi mămica lui nu se certau, şi totul era bine în lumea lui.

În amintirea aceea, el trebuie să fi avut vreo trei ani, pentru că după aceea... după aceea, mama lui ajunsese la închisoare, iar el se alesese cu un frate mai mic şi cu o mamă vitregă, iar tatăl său tot nu îi acorda atenţie lui Eli. Gavino era atent cu familia lui numai când putea să profite cumva de asta.

Acum, Eli deschise sertarele dulapurilor care se întindeau pe lungimea unui perete, dulapuri ce fuseseră construite manual în anii ‚40 de străbunicul său, şi găsi o faţă de masă de in albastră, cu zorele galbene şi roşii. În ultima sa călătorie în Italia, el o alesese pentru Nonna, ştiind că aveau să-i placă mult culorile şi că avea să preţuiască acel cadou pentru că era de la el. Aşa era Nonna, aprecia fiecare lucru mărunt pe care îl făcea cineva pentru ea. De aceea, casa era plină de tot felul de lucruri, de la o acuarelă nepreţuită pictată de un artist sărac cu care se împrietenise Nonna cândva, la o grămadă de pietre strălucitoare pe care i le dăruiseră nepoţii ei entuziaşti.

Cu toate astea, lipsea un lucru: o sticlă veche de vin, nepreţuită, şi Eli îşi dorea acea sticlă de vin mai mult decât oricine din familie. Acel vin deţinea gustul trecutului şi secretele viitorului lor... sau poate că înăuntru era oţet.

Dar, dacă Eli ar avea acea sticlă, Tamosso Conte nu ar avea nicio putere asupra lui.

Eli îşi frecă fruntea cu ambele mâini.

Gânduri prosteşti. Sticla dispăruse. Nu fusese a lui de la bun început. Avea nevoie de mai mulţi bani decât ar putea lua pe ea la o licitaţie.

Şi necazurile în care intrase... erau toate ale lui. Ale lui.

Capitolul 4

— Ce s-a întâmplat, dragule?

Nonna stătea în pragul uşii, cu Olivia la braţul ei şi cu celelalte femei în spatele lor.

Jocul de fotbal australian se terminase, şi ele se holbau – la el. Disperarea îl ajută să dea un răspuns fluent:

— Încercam să mă hotărăsc ce farfurii să folosesc, cele ale străbunicii Adele sau cele de la Target.

Evident scandalizată, Nonna spuse:

— Cele bune, desigur. Sărbătorim căsătoria lui Rafe şi a lui Brooke!

— Dar trebuie să le spălăm de mână. Întrebarea lui fusese un pretext pentru a-i distrage atenţia, dar disperarea lui era autentică. Spălarea manuală a acelor farfurii dura *ore întregi*.

— O fac eu, Eli, spuse Nonna pe un ton de reproş.

— Ba nu, Nonna. Brooke îl privi furioasă pe Eli. Nu poţi să-ţi uzi ghipsul. Le vom spăla noi.

— Ai stat în picioare mult prea multe ore, spuse Francesca şi o luă de braţ pe Nonna.

— Nu puteam să stau jos. Jocul a fost prea incitant!

Ochii Nonnei străluciră când îşi aminti.

— Nici eu, şi sunt extrem de obosită. Kathy îşi împinse cadrul pe hol, spre bucătărie. Vino şi stai jos cu mine!

Grozav. Acum, Eli se simţea ca un prost pentru că sugerase fără să vrea că bunica lui ar trebui să spele vasele. Brooke intră şi îl împunse în umăr.

— Locul unui bărbat este în bucătărie. Lasă fetele să pună masa.

Bao i se alătură.

Eli zăbovi, dar Brooke cunoştea bine casa Nonnei – încă din primul an de liceu – iar Bao stătuse cu Nonna din prima săptămână după atac. Cele două se mişcau cu eficienţă pentru a aranja totul cu perfecţiunea solicitată de Nonna.

Aşa că Eli luă paharele de şampanie din cristal ale Nonnei şi se îndreptă spre bucătărie.

Francesca se uita curioasă în cuptor la tava cu vinete cu parmezan.

Kathy se aşeză îndurerată pe un fotoliu.

Nonna era încă în picioare, aproape ţopăind. Compania mereu o energiza.

— Eli! Ce fel de şampanie ai adus?

— Doar pentru tine, un Frank Family roşu.

Nonnei îi plăcea şampania roz.

— Eşti un nepot bun. Întinse braţul şi îl îmbrăţişă. Slavă Domnului că nu mai iau pastilele de durere!

— O să ne asigurăm că nu bei prea mult. Eli râse de expresia ei enervată. Nonna îşi cunoştea vinurile, dar gusta – sorbea, nimic mai mult – se bucura de plăcerea aromelor, nu de ameţeala care urma.

Începu să scoată din frigider legumele pentru salată. Rafe o dădu uşor la o parte şi continuă el.

Olivia turnă oţetul şi uleiul de măsline pentru sos.

Rafe luă pâinea de grâu integral cu maia, o tăie pe jumătate, o stropi cu ulei de măsline şi strivi usturoi copt

pe deasupra.
Noah puse la fiert o oală uriaşă de apă pentru paste.
— Eu ce fac? întrebă Nonna. Mă simt ca o bătrână care nu face nimic, în timp ce toţi ceilalţi muncesc.
— Ai muncit pentru noi toată viaţa, spuse Rafe. Lasă-ne să muncim şi noi pentru tine acum!
— Nonna, ne cunoşti, spuse Noah. Imediat ce îţi dai jos ghipsul, o să fim aici şi o să te batem la cap să ne faci fursecurile tale speciale cu ciocolată.
Toată lumea se opri pentru o clipă. Bao intră.
— Face fursecuri cu ciocolată bune?
Brooke o urmă.
— Cele mai bune fursecuri cu ciocolată din lume.
Eli şi Noah încuviinţară la unison. Rafe întinse braţul spre noua lui soţie şi o îmbrăţişă.
— Când sunt proaspăt scoase din cuptor… spuse el.
Nonna le zâmbi.
— Bine. M-aţi convins. O să stau jos şi o să vă las să mă serviţi.
— Dar acum vrem cu toţii fursecuri, spuse Kathy cu amuzament.
— Şi eu nu pot să le mănânc. Francesca îşi trecu palmele peste talia ei subţire. Urmează să am o audiţie.
— Eşti frumoasă, mamă, ca întotdeauna.
Rafe îi zâmbi. Ea îi zâmbi înapoi.
Relaţia lor tumultuoasă părea să se fi liniştit – cel puţin, momentan.
Eli scoase dopul primei sticle de şampanie, umplu paharele şi bătu în cristal cu o lingură.
— Cine vrea în schimb un pahar de şampanie?
Toasturile cu şampanie durară numai până când veni mâncarea pe masă, apoi familia Di Luca trecu la lucruri mai serioase, turnând în pahare vin bun de calitate. Bao şi Olivia stăteau alături, făceau parte din familie, ca oricine

luase vreodată cina acasă la Nonna. Rafe şi Brooke se ţineau de mâini pe sub masă. Noah îi tachina pentru că stăteau într-un maldăr moale de iubire.

După terminarea primului fel, când Brooke scoase platoul de brânzeturi şi fructe pregătit de Kathy la magazinul ei, iar râsetele vesele fură înlocuite de conversaţii liniştite, Eli se aruncă în gol:

— O să vină la mine un musafir.

Se lăsă tăcerea, o tăcere atât de profundă şi de plină de uluială, încât ştia că şansele ca acesta să treacă drept un anunţ obişnuit erau compromise.

— Cine este oaspetele tău? întrebă Nonna politicos.

— O tânără scriitoare, care a avut un impact destul de mare cu prima ei carte...

— Deci e o fată? întrebă Brooke.

— Da, i-am cunoscut tatăl la cina producătorilor de vin, iar el a întrebat...

— E drăguţă? întrebă Francesca.

— Fotografia ei este foarte drăguţă, şi vrea intimitate ca să...

— Deci nici măcar nu v-aţi cunoscut încă? întrebă Kathy.

Femeile îl interogau. Fraţii lui le lăsau. Dar Rafe şi Noah păreau la fel de interesaţi ca restul. Chiar şi Olivia, cu toată tăcerea ei, părea fascinată. Încolţit de o haită de rude curioase, Eli spuse:

— N-am cunoscut-o, dar ce mare chestie? Pot să aduc un musafir dacă vreau.

— Poţi. Rafe puse mai multe brânzeturi şi fructe pe farfuria lui Brooke. Doar că niciodată n-o *faci*.

— Ai construit acea casă nouă, mare, pe deal, cu patru dormitoare, o sală de biliard şi o sufragerie uriaşă. Cine a stat cu tine vreodată? Cine? întrebă Noah.

Lui Eli îi părea rău că fraţii lui intraseră în conversaţie.

— Cineva ar putea sta cu mine dacă ar vrea.

— Majoritatea oamenilor aşteaptă o invitaţie.

Rafe strecură un strugure în gura lui Brooke şi zâmbi. Ea roşi. Uau! Jocuri sexuale, chiar aici, la masă. Eli voia să le facă zile fripte. Dar Noah nu terminase să-l întărâte pe Eli.

— Nici nu ai pavat prima jumătate de kilometru de alee. E ca o scândură. Nu vin cu maşina până acolo, îmi stric toba!

— Bănuiesc că toţi am putea să trecem pe acolo într-o seară şi să anunţăm că dăm o petrecere. Kathy părea dusă pe gânduri.

— Aş plăti să-i văd faţa dacă am face asta. Noah îi zâmbi.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Linişte, ordonă Nonna, apoi se întoarse spre Eli. Cum o cheamă?

— Chloé Robinson.

— Am citit-o! Bao se uită la Nonna şi la Olivia. Cum se numea cartea aceea?

— Am ascultat cartea audio cât timp Nonna făcea recuperarea, spuse Olivia.

— *Die Trying*. A fost o carte de mistere bună. Mi-a distras atenţia de la durere, spuse Nonna.

— Pe mine m-a ţinut trează după aceea, m-a speriat de moarte. Olivia se întoarse spre Eli. *Tu* ai citit cartea ei?

— Încă nu, dar este un bestseller, sunt sigur că este...

— Ar trebui s-o citeşti înainte să faci cunoştinţă cu ea.

Bao părea autoritară şi poruncitoare, o femeie care prelua comanda după cum era nevoie.

El nu intenţiona să citească *Die Trying* sau cum s-o fi numind. Era suficient de rău că trebuia să se însoare cu fata asta, nu trebuia să se tortureze singur citind concepţia unei femei despre suspansul terifiant.

— O să stea în casă cu tine? întrebă Nonna.

— Nu. O instalez în cabana de oaspeţi.

Eli spera că asta avea să atenueze mare parte din curiozitate. Până la urmă, nu renunţa la intimitatea lui pentru o femeie. Sau pentru muza ei.

Nu încă.

— Imediat ce poţi, adu-o la cină, ceru Nonna. Mi-ar plăcea să o cunosc pe noua mea autoare preferată.

Capitolul 5

Chloé Robinson privi spre drumul liniştit cu două benzi care trecea printr-o parte izolată din Bella Valley.

Se uită la Ford Focusul ei albastru cu parbrizul pătat de insecte strivite.

Se uită la cauciucul din dreapta faţă, atât de lăsat, încât mai că mergea pe jantă.

„Cauciuc blestemat”.

„Termen-limită blestemat”.

În ultima vreme, dădea vina pe termenul ei limită pentru că întârzia cu cartea ei, pe faptul că avea sindromul celei de-a doua cărţi. N-ar fi trecut peste acel cui dacă n-ar fi fost distrasă de intriga ei, fiind la jumătatea unei cărţi care părea lentă şi greoaie, îngreunată de prea multe aşteptări. Prima ei carte fusese scrisă cu uşurinţă, şi scrierea ei i se păruse distractivă, şi abia când ajunsese pe listele de bestselleruri îşi dăduse Chloé seama că, dacă voia să facă din scrisul cărţilor o carieră, trebuia s-o facă din nou. Şi din nou.

Da. Era limpede că era vina termenului-limită.

Şi a lui Eli Di Luca. Era şi vina lui.

Oftă.

Era şi vina ei. Cât de proastă fusese să stea în faţa tatălui ei şi să proclame că nu avea nevoie decât de un loc liniştit pentru a scrie şi a termina cartea?

Târî valizele afară din portbagaj, le aşeză lângă drum şi

găsi roata de rezervă, cricul şi levierul.

Să spună că avea nevoie de un loc liniştit pentru a scrie era doar o scuză – una prostească. Nu se aşteptase ca el să o ia în serios.

Dar, ca un vârtej italian îndesat, se întorsese cu invitaţia de la Eli Di Luca pentru a sta într-o cabană pentru oaspeţi pe domeniul lui din California şi să îşi termine cartea.

Taţi îi spusese că Di Luca era un fan.

Evident, bărbatul credea că fiica lui era o idioată naivă.

Scoase roata de rezervă din portbagaj. După o căutare rapidă pe internet, află ceea ce deja ştia – Eli Di Luca era un italian de succes, chipeş, exact genul de tip pe care tatăl ei i-l îndesa pe gât.

Pe drum, o maşină încetini şi opri.

Se încordă, se ridică şi încercă să pară înaltă şi dură.

Un tip, care nu arăta înalt şi dur, strigă:

— Se pare că ştii ce faci!

— Da. Ştia. Pentru că, în urmă cu opt ani, când luase cursuri de condus, instructorul ei o pusese să schimbe o roată. Nu o mai făcuse de atunci. Nu ştia dacă putea să deşurubeze piuliţele sau dacă avea să poată monta bine cricul. Dar numai o proastă ar cere ajutorul unui bărbat străin...

Nu că el se oferise.

— Ai nevoie să chem pe cineva pentru tine?

— Nu, deja am sunat.

Zâmbetul ei era mai mult o dezvelire a dinţilor.

Cei de la service spuseseră că sunt ocupaţi şi că avea să dureze două ore. Ticăloşii!

— M-am gândit că, dacă tot aştept, aş putea la fel de bine să încerc, spuse ea.

— Baftă!

El ridică geamul şi plecă mai departe.

— Da, mersi. Citi instrucţiunile din portbagaj despre cum

să asambleze cricul şi reuşi... la a treia încercare.
Îşi dorea să fie înapoi în Texas, unde un bărbat s-ar fi oprit, ar fi venit la ea şi i-ar fi spus să stea deoparte şi să se odihnească în timp ce el îi schimba roata. Iar ea ar face-o.
Bine. Dacă ar fi avut această pană în timp ce ar fi condus prin vestul statului Texas, tărâmul tarantulelor şi al furtunilor de praf, ar fi trebuit să aştepte multă vreme până să vadă pe cineva. Dar, în afară de Domnul Baftă, nu era ca şi cum în California treceau cu zecile.
Bărbaţii îşi aveau locul lor în lume.
Să ducă gunoiul.
Să desfacă borcane.
Să repare pene de cauciuc.
Ironia de a avea o pană aici, la doi kilometri de obiectivul ei – putea oare să explice acest gen de ghinion?
Termenul-limită. Sindromul celei de-a doua cărţi.
Şi tatăl ei.
Dumnezeu s-o ajute. Îl iubea. Chiar îl iubea. Era un tip grozav. Dar mama ei o avertizase: când venea vorba despre femei, era un primitiv. Credea că o femeie ar trebui să se căsătorească şi să facă vreo câţiva copii, mai ales dacă acea femeie era fiica lui, şi copiii ei aveau să fie nepoţii lui.
Era mândru de ea. O adora. Dar aveau ţeluri diferite.
El voia nepoţi pentru a se revanşa faţă de toţi anii din viaţa ei pe care îi ratase.
Ea intenţiona să îşi trăiască viaţa pentru care muncise atât de mult. Nu voia un soţ pe care el îl mituise, îl implorase sau îl şantajase să se însoare cu ea.
Citi instrucţiunile despre cum să aşeze cricul, le citi de trei ori, îngenunche pe pietriş şi îl potrivi. Trase aer în piept şi începu să ridice maşina.
La cum mergeau lucrurile, avea noroc dacă nenorocita

de maşină nu aluneca pe acest pietriş, nu cădea de pe nenorocitul de cric şi nu îi strivea mâinile şi cel puţin un afurisit de picior.

Hei! Dar cel puţin, dacă avea degetele rupte, nu mai trebuia să termine nenorocita de carte!

„Aşa, bravo, Robinson! Priveşte partea bună a lucrurilor!”

Când tatăl ei îi dăduse un bilet de avion din Austin spre Santa Rosa, se gândise să îl refuze, să-i spună că nu avea să se ducă. Dar avea experienţă cu schemele lui de petitorie. Nu se dădea niciodată bătut şi, dacă nu se ducea ea în California, Eli Di Luca ar găsi el o cale să ajungă la ea.

În plus, acum, în timp ce Texasul sfârâia sub căldura fierbinte a primăverii, California suna destul de bine. Aşa că se decisese să meargă... dar cu o serie de condiţii proprii.

Îşi pregătise maşina şi pornise să traverseze ţara, hotărâtă să aibă parte de aventură. Condusese prin vestul Texasului, cea mai izolată şi dezolantă fâşie de pământ din lume. Traversase deşerturile din New Mexico şi Arizona, admirase măreţia Marelui Canion, condusese prin Los Angeles, unde autostrada nu se termina niciodată, şi mai departe pe coastă, unde mersese pe nisip, se jucase în ocean şi îşi încuiase cheile în maşină.

Acela fusese un moment jenant.

După ce chemase un lăcătuş şi îşi recuperase cheile, se oprise în Hollywood la un spa şi... făcuse ceva impulsiv.

Îşi vopsise părul roşcat.

Foarte impulsiv şi probabil nepotrivit.

Condusese în munţii Sierra Nevada, printre măreţii arbori sequoia şi în Parcul Naţional Yosemite, unde plânsese la vederea acelei văi glaciare. Se aventurase în Central Valley şi găsise locuri la fel de fierbinţi şi de sterpe

precum Texasul. Însă fără tarantule. Şi fără tufe de salvie. Doar kilometri şi kilometri întregi de ferme cât vedeai cu ochii. Dar, când intrase în ţinutul vinurilor, peisajul se schimbase. Văile erau înguste şi lungi, autostrada – aglomerată. Via creştea peste tot, lângă drum, pe dealuri. Şi la fiecare aproape 500 de metri era un indicator spre o cramă.

Când GPS-ul îi arătă să oprească, să vireze şi să traverseze trecătoarea, peste munţi şi în Bella Valley... aproape că murise de groază.

Era din Texas, din ţinutul dealurilor. Nu din ţinutul hai-să-conducem-pe-un-drum-sinuos-şi-abrupt-şi-să-murim-de-frică.

Acel drum o speriase de moarte. În sus. În jos. Şi apoi... trecuse de un viraj şi iat-o... Bella Valley se întindea înaintea ei ca un fel de amintire despre California timpurie, când erau puţini oameni şi ţinutul era scăldat de un soare iubitor. Stejari mari erau presăraţi peste dealurile aurii. Livezi şi viiacopereau fiecare ridicătură şi adâncitură a terenului. În depărtare, un oraş, Bella Terra, era cuibărit lângă un râu argintiu care se unduia în bucle largi prin ţinuturile de jos.

Ei nu-i păsa de Eli Di Luca, dar, chiar acolo, pe loc, se îndrăgosti de casa lui.

Aproape că îl sună pe tatăl ei să-i spună. Dar nu avea niciun rost să-l încurajeze şi mai tare.

Oricum, nu îndrăzni să-l sune acum. *Nu* era deloc încântat de gândul că fetiţa lui avea să conducă 2000 de kilometri singură. Prevăzuse întâmplări nefaste. Precum acest cauciuc spart.

Se dădu înapoi şi privi.

Bun. Roata se ridicase de la pământ.

Oare ar fi trebuit să desfacă piuliţele mai întâi?

Rahat. Da. Aşa ar fi trebuit.

Lăsă din nou cricul în jos şi, când greutatea maşinii ţinu roata pe loc, trase mânerul cricului – era bine că instrucţiunile menţionau că era bun de folosit şi drept levier – şi se chinui cu piuliţele.

Cum putea să le deşurubeze când un tip cu un compresor cu aer le strânsese?

Sări pe levier.

Dacă tatăl ei ar afla despre această pană, l-ar suna pe Eli Di Luca, iar el ar veni s-o ajute imediat.

Nu ar deranja-o un texan care să-i spună „domniţă” şi să-i vorbească de sus în timp ce i-ar repara roata. Să fie salvată de unul dintre peţitorii tatălui ei ar fi extrem de enervant.

Oricât de enervant era tatăl ei cu planurile sale, ea tot se bucura că făcea parte din viaţa ei. Dar, între maşinaţiunile lui şi ea devenind o autoare de succes, începuse să devină ezitantă în privinţa *întâlnirilor*. Nu ştia niciodată dacă tipul urma să vorbească despre dorinţa de a se aşeza la casa lui şi de a avea o familie mare sau dacă urma să îi spună sincer că avea o intrigă excelentă pentru o carte şi să-i sugereze să o scrie pentru el şi să împartă profitul. Şi să o informeze că, dacă săreau peste editura din New York şi publicau singuri online, aveau să câştige milioane şi miliarde de dolari numai pentru ei.

În final, nu ştia ce era mai rău: tipul care se năpustea asupra ei cu intenţia de a lăsa gravidă fiica unui om bogat sau cel care o plictisea de moarte explicându-i fiecare detaliu al poveştii sale.

Hmm. Tatăl ei ar trebui să caute un tip care avea o idee de carte şi care voia să se căsătorească cu cineva bogat. Ea ar ieşi în oraş cu el, el ar vorbi despre cartea lui până când ea ar intra în comă, apoi ar putea să îşi facă de cap cu ea după cum poftea.

Zâmbi şi aşeză cu atenţie piuliţele într-o grămadă, apoi

începu să acţioneze din nou cricul.

Şi, indiferent de cât de mult o enervau oamenii care credeau că pot scrie, deşi nu încercaseră niciodată, îi plăcea să discute cu alţi autori, publicaţi sau nu, cei care se aşezau cu fundul pe scaun în fiecare zi şi *scriau.* Dacă nu ar fi fost cunoştinţele şi asistenţa lor, nu şi-ar fi dat seama că suferea de bine documentatul sindrom al celei de-a doua cărţi. Potrivit autorilor care scriau multe cărţi, exista un singur leac – să termini cartea şi să începi alta. Şi apoi, alta.

Aşa avea să facă. Pentru că era mai dură decât părea.

Ridicase maşina din nou de la sol, nu?

Scosese roata cu pană, o dusese până la portbagaj, o băgase înăuntru.

Pusese roata de rezervă. Strânsese piuliţele. Coborâse cricul.

Schimbase roata! Schimbase roata!

Făcu un dans al victoriei, cu braţele deasupra capului.

Era o zeiţă! O zeiţă!

...Desigur, chiar atunci trecu pe lângă ea un autocar turistic care mergea la crame, plin de oameni, care se holbau la ea de parcă era o nebună.

Lăsă braţele jos.

„Afurisit de termen-limită”.

Capitolul 6

— Vine cineva pe alee.

Royson Ryan se ridică şi privi spre norul de praf care se vedea pe culme.

— La naiba! Eli privi spre orizont. Acum? Sunt ocupat.

Roy şi Eli se aflau la poalele culmii Gunfighter, la capătul unui rând de vie, reparând liniile de irigaţie cu picurare – cu excepţia momentelor în care coioţilor le era sete.

Creaturile alea erau inteligente: rodeau plasticul, beau şi plecau, lăsând apa preţioasă din California să se scurgă prin spărtură până când presiunea scădea şi Roy, Eli sau unul dintre ajutoare venea să repare stricăciunile.

— Poate că e fata. Cea pe care o aşteptai.

Roy se bucura.

La naiba! Roy nu fusese la cină cu familia lui Eli. Nici nu trebuise să fie. Bârfa circula prin valea aceasta pe şine bine unse. Casierele de la Safeway ştiau că Eli aştepta o fată care urma să stea cu el. Chelneriţele de cocktail de la Luna Grande ştiau că punea flori proaspete în cabană în fiecare zi. De fiecare dată când îi vedea, fraţii lui îl tachinau pentru că ea trebuise să sosească cu două săptămâni în urmă şi nu apăruse.

Era enervat pentru că nu o voia acolo, dar şi mai enervat pentru că avea nevoie ca ea să vină, altfel Fiscul avea să îi confişte terenul.

Îşi petrecuse viaţa de adult asigurându-se că nu avea să fie niciodată forţat să se afle între ciocan şi nicovală – şi acum se afla aici, încercând să îşi dea seama care era momentul potrivit să sară. Nu conta. Învăţase devreme să nu lase pe nimeni să îl vadă suferind, nici măcar pe cineva pe care îl cunoştea de atâta vreme ca pe Royson. Ştergând orice expresie de pe chip, spuse:

— Mă duc să alung pe oricine se află pe terenul meu.

Şi începu să urce dealul. Royson chicoti.

La naiba! Eli har fi concediat într-o clipită, dar Royson era cel mai bun administrator din orice cramă din ţară, poate din cinci ţări, avea un instinct impecabil şi ştia în orice moment ce aveau nevoie strugurii, unde şi ce să planteze şi avea cunoştinţe de inegalat despre ce avea să aducă fiecare anotimp.

Aşa că Eli avea să pretindă că nu auzise râsetele.

Urcuşul până la casa lui era abrupt, printre rânduri de

vie care erau dispuse în zigzag pe deal. Înmugurirea avusese loc devreme, în februarie, iar frunzele se desfăşuraseră ca să absoarbă lumina soarelui. În acelaşi timp, aveau culoarea proaspătă, strălucitoare, de verde primăvăratic, regenerator. Nu văzu încă semne de struguri, dar ştia că aşteptau ascunşi, gata să se lase să atârne sub frunze, mici şi verzi, strâns grupaţi...

Era ciudat, dar, în fiecare an, până când vedea acel mic buchet de strugurași, nu credea cu adevărat că ciclul începuse din nou. Avea nevoie să ştie că pământul, soarele, vântul şi ploaia aveau să colaboreze din nou pentru a crea cel mai preţios miracol: un fruct bogat, greu şi perfect copt.

Putea să îl ia, să-l strivească, să înceapă procesul care transforma strugurele din suc în vin, delicat sau plin, fructat sau aromat, glorios în toate formele sale. Era un maestru în crearea vinurilor.

Dar numai Dumnezeu putea crea strugurele.

În fiecare an, până când Eli vedea lucrul Domnului, trăia cu teama că în acest an nu avea să se întâmple, iar Eli urma să fie din nou nimic, un pion în voia sorţii.

Panta deveni din ce în ce mai abruptă, iar casa lui începu să se vadă – casa pe care o proiectase cu atâta grijă. Arhitectul său ar contesta asta, ar spune că *el* a proiectat casa aceea de culoarea cuprului. Dar Eli ştiuse ce îşi dorea: o vilă italiană cuibărită în versantul dealului, răcoroasă şi odihnitoare, pe trei niveluri şi cu vedere spre vale. Acoperişul cu ţiglă portocalie strălucea, iar streşinile late protejau interiorul de soarele californian. La nivelul principal, veranda lată se întindea pe lungimea casei şi dădea spre aceeaşi vale precum casa Nonnei, dar dintr-un unghi diferit.

Permisese unui decorator de interioare să lucreze cu el îndeaproape pentru a alege mobila, insistând în primul

rând pe confort, fără zorzoane şi pretenţii. Voia ca această casă să fie primitoare, odihnitoare şi *a lui*.

Imediat ce trecu de creastă, văzu maşina, un Ford Focus albastru, parcată în faţa casei. O blondă scotea bagaje din portbagaj, dar, de la distanţă, nu semăna cu Chloé Robinson. Era mai scundă decât credea el că avea să fie, poate 165 de centimetri. Şi mai slabă. Osoasă.

— Doamne, fato, mănâncă un burger, mormăi el.

Avea praf pe haine.

Tenul ei era palid, şi, pe măsură ce se apropie, văzu că nu purta deloc machiaj. Pe nas avea pistrui. Avea buzele uşor roz, de parcă şi le-ar fi muşcat. Iar părul ei era de un blond aproape alb, drept şi scurt, ridicat în jurul capului ca un puf de păpădie fluturând în briză. Când se întoarse cu faţa spre el, văzu că de la tâmpla stângă se iţeau două şuviţe roşii ca rodiile, suficient de lungi încât să-i acopere obrazul, iar în partea de sus a urechii stângi avea un cercel albastru, strălucitor.

Juvenil. Atât de juvenil. Sigur nu era Chloé.

Dar faţa corespundea: avea obraji rotunzi, ochi mari, căprui şi un zâmbet cald. Poza ei nu minţise. Era foarte atrăgătoare.

Întârziase două săptămâni, fără vreo explicaţie, tatăl ei îl mituia să se căsătorească cu ea şi arăta mai tânără decât se aştepta se, ceea ce îl făcea pe Eli să se simtă şi mai ticălos şi profitor.

Şi ea zâmbea? Avea *curaj*.

Se opri la trei metri distanţă. Îşi înfipse picioarele în pământ. Şi întrebă:

— Ce ţi-ai făcut la păr?

Zâmbetul dispăru. În ochi i se citea enervarea.

— Tu ce-ai păţit la *faţă?*

Avea o vagă urmă de accent sudist. Părea genul de femeie fragilă care se dizolva la auzul unui singur cuvânt

potrivnic.

Aparent, o citise greşit.

Îşi frecă obrazul.

— La faţă? Ce e în neregulă cu ea?

Luându-l de braţ, îl împinse spre maşina ei şi îi arătă reflexia în oglinda laterală.

Bun. Avea dreptate. Purta blugi şi cizme de cauciuc murdare de noroi, o cămaşă denim îmbibată de sudoare, cremă solară şi unsoare şi purta cea mai veche şapcă pe care o avea. Avea unsoare pe o parte a nasului şi pe frunte, iar părul care scăpase de sub şapcă era mânjit de noroi gros, bogat şi negru.

Nu aşa plănuise să facă cunoştinţă cu ea. Plănuise să se îmbrace frumos, să se pieptene şi, cel mai important, să se spele.

La naiba cu femeia asta! Nici nu erau căsătoriţi, şi deja ajunsese să îşi facă griji despre cum arăta.

Se întoarse şi o văzu cum căra două valize spre scările cabanei. Băgă cheia în broască – îi trimisese cheia, împreună cu menţiunea clară că era doar de la uşa de la cabană şi să nu încerce să o folosească pentru casă – şi deschise uşa. Când aruncă o privire înăuntru, exclamă surprinsă şi încântată... şi aproape că zâmbi.

El nu fusese deloc zgârcit la amenajarea cabanei, folosind un plan de etaj de studio inspirat fiind de la complexul Bella Terra. Pentru că voia să locuiască singur, dar îşi dorea şi ca oaspeţii săi să se simtă confortabil. Nu că invita pe cineva vreodată, dar ştia că, într-o bună zi, avea să găzduiască oaspeţii unui eveniment de familie... precum căsătoria lui cu Chloé.

Ea dispăru înăuntru.

El îi luă valiza cea mare.

Rămase cu gura căscată.

Nenorocita era grea. Foarte grea. Companiile aeriene ar

percepe taxe suplimentare pentru acest bagaj. Bine că venise cu maşina. O urcă până pe verandă. Îşi dădu jos cizmele, apoi intră pe uşă şi o găsi pe Chloé admirând încăperea generoasă, luxoasă, cu o zonă de stat, un şemineu şi un pat mare.

Adusese un birou, în stil provincial francez cu finisaje negre, lucioase şi cu accente aurii pictate deasupra, pe faţadă, sertare şi pe picioarele graţios curbate. Deasupra, drapase unul dintre şalurile de dantelă vechi ale Nonnei şi, anticipând sosirea lui Chloé, presărase suprafaţa cu petale proaspete de trandafiri *în fiecare afurisită de zi.* Acum, era fericit, pentru că împreună cu lampa cu sidef şi buchetul de trandafiri roz din vaza de cristal Tiffany, spaţiul ei de lucru arăta romantic şi scriitoricesc.

Cu o răbdare fantastică, puse valiza lângă perete.

— Ce e înăuntru?

— Cărţi pentru documentare. Examină bucătăria mică, deschise sertarele complet echipate, verifică iute cuptorul cu microunde, cuptorul, frigiderul, chiuveta. Eu şi mama mea o numim valiza morţii.

— Am supravieţuit.

— Pari destul de sănătos.

Nu suna ca un compliment.

Se îndreptă spre baia decorată în culori calde, echipată cu duş, cadă şi bară încălzită pentru prosoape, şi ieşi încuviinţând cu entuziasm.

— Este fabulos. Este comod. Spaţios. Dumnezeule! Este mai bine decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Îţi mulţumesc din suflet că îmi permiţi să stau aici. Mulţumesc! Mergând spre uşile franceze, le deschise şi păşi pe verandă.

El o urmă, dorind să o vadă admirând priveliştea.

Ea păşi spre balustradă, o apucă cu ambele mâini şi se aplecă înainte, cu soarele pe chip, buzele uşor deschise,

ochii mari.

Pe partea asta a cabanei, pământul se adâncea, dând impresia că veranda plutea. Panorama dădea spre Bella Valley transversal mai degrabă decât pe lungime, peste curbele leneşe ale râului ce unduia prin livezi şi vii. Ici şi colo, peisajul era presărat cu câte o fermă, dar, din ce se vedea de pe verandă, oraşul putea să nici nu existe. De partea cealaltă a văii, dealurile se ridicau, terasate cu vii, şi, în spatele lor, munţii se vedeau des împăduriţi, răcoroşi şi umbroşi.

— Uimitor, şopti ea. Adulmecă aerul, se întoarse spre el şi zâmbi. Este atât de minunat, încât arată ca un tablou ieftin. Cât de mult trebuie să adori să trăieşti aici!

— Aşa este.

Şi îi plăcea că ea aprecia ce avea el şi îi spunea asta direct.

Ea se întoarse înapoi spre privelişte.

— Cât de mult îţi aparţine?

— Priveliştea e toată a mea.

Ea chicoti uşor.

Ar putea la fel de bine să-i spună. Ca o mireasă Di Luca, avea dreptul să ştie.

— Prin căsătorii şi fuziuni, familia Di Luca deţine o parte din vale. Complexul Bella Terra este al nostru şi se află pe stradă, în centru, cu 70 de acri de vie care se întind pe dealuri, în spatele lui. Restul terenului cramei constă în parcele ici şi colo, împrăştiate până sus pe dealuri. În total, gestionez cam 420 de acri.

Ea şopti:

— Acestea *sunt* proprietăţi valoroase. Multe femei crezuseră asta. Multe femei încercaseră să-l convingă că o căsătorie fără contract prenupţial ar fi o dovadă a iubirii lui. Multe femei calculaseră prost – pentru că el nu o iubise pe niciuna dintre ele.

Acum, vocea lui Chloé se schimbase, devenise speculativă.

— Pun pariu că strămoşii tăi au făcut tot ce a fost necesar pentru a obţine acest teren şi pentru a-l păstra.

Uimit de direcţia gândirii ei, întrebă:

— De ce vrei să ştii?

— Sunt scriitoare. Îmi place să aflu ce fac oamenii şi de ce.

Se gândi la toţi anii şi la toate ameninţările la care fusese supus domeniul Di Luca, la cât de aproape fusese familia lui de a pierde totul şi la cât se luptase pentru a păstra ce avea.

— Ai dreptate. Strămoşii mei au făcut tot ce a fost nevoie pentru a-şi păstra terenul.

— Dar tu? Ce ai face tu pentru a-ţi păstra pământul?

Se uită la ea din profil. Briza suflă prin părul ei tuns şi purtă un parfum iute şi feminin spre nasul lui. Soarele îi săruta tenul palid şi făcea să strălucească pistruii ruginii care îi decorau nasul şi obrajii. Avea privirea fermă, buzele arcuite delicat.

Oare ea ştia în ce necaz se afla el? Contractul pe care îl semnase? Acţiona fiindcă era bănuitoare sau nu avea habar?

Indiferent de ce ştia sau bănuia ea, el nu considera că avea sens să mintă. Oricare dintre cunoştinţele sale ar putea dezvălui întreaga poveste.

— Dacă ar exista o ameninţare, mi-aş proteja familia mai întâi, apoi pământul, pentru că... ce e al meu e al meu.

— Deci nu este vorba despre bani?

— Nu apreciez banii de dragul banilor, ci pentru ce îmi oferă.

— Şi anume?

— Siguranţă.

Ea aşteptă, ca şi cum îşi imagina că el avea să spună mai mult. Îl privi, îşi dădu seama că terminase de vorbit, râse şi încuviinţă.

— Mereu am fost de părere că oamenii care spun că banii nu cumpără fericirea nu au fost niciodată săraci.

Trecuse un fel de test, se gândi el. Ea readuse conversaţia pe făgaşul normal.

— Pe tot pământul e plantată vie?

— Avem câteva livezi bune şi bătrâne în jurul casei Nonnei, dar, da, 410 acri sunt acoperiţi cu viţă, în principal struguri roşii, în mare parte Zinfandel şi Sangioveze, cu alte câteva varietăţi amestecate. Cultivăm chiar şi câţiva struguri albi.

Ştia că în voce i se simţea mândria.

— Este mai greu de crescut soiul alb decât cel roşu?

— Creez vinuri unice. Vinul alb fin este mai greu de realizat.

— Înţeleg. Dar îmi place cabernetul, spuse ea într-o doară.

— Şi mie, dar strugurii potriviţi cresc mai bine în valea de alături, aşa că, atunci când fac cabernet, cumpăr struguri de acolo. Acum, ea nu se mai uita la privelişte, ci la el, şi el îşi dădu seama că începuse să îi povestească despre familia lui, despre pământurile lui, lucrurile la care se pricepea – că încerca să îi atragă atenţia, împăunându-se.

Toate astea erau pentru el un fel de a-şi spune că nu era interesat de nimic în afară de zestrea ei.

Aparent, dispoziţiile biologiei lui spuneau altceva. Poate Conte văzuse la el ceva ce Eli nu recunoscuse. Poate, ca un soi de viţă, Eli ajunsese la apogeul maturităţii, şi era vremea ca el să se căsătorească şi să se reproducă.

Ce imagine...

Dar orice magie îl făcea să vrea să o urmărească şi să

caute sursa acelui parfum cald, feminin... părea să nu aibă niciun efect asupra ei. Nu se uita la el cu adoraţie. Ea îşi întoarse privirea spre privelişte, cu ochii aţintiţi spre orizont, ca şi când ar fi fost adâncită în gânduri.

Apoi răsucindu-se pe călcâie, intră în casă.

— Îţi mulţumesc că îmi permiţi să îţi folosesc cabana. Sunt sigură că îmi pot termina cartea aici. Râse peste umăr. Sau nu. Ar trebui să îţi faci griji că nu îmi voi termina cartea ca să pot sta mai mult aici!

Părea atât de încântată, de entuziasmată, de drăguţă... şi atât de nepăsătoare faţă de contractul umilitor care o adusese aici, încât Eli mormăi mâhnit şi enervat. O urmă în casă, se îndepărtă şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

— Aşteaptă!

Alergă după el, îl apucă de braţ şi îl opri. El o privi. Ea ridică privirea spre el.

— Uite! Nu trebuie să fii atât de arogant.

— Arogant?

Arogant? Nu era arogant.

— E în regulă. Îl bătu liniştitor pe braţ. Ştiu ce urmăreşte tatăl meu.

Capitolul 7

Eli se gândi la Chloé. Se gândi la ce să spună.

Primul său gând – „Ştii că am acceptat o căsătorie de convenienţă cu tine?” – fu respins imediat. „Să nu recunoşti nimic!”

— Ştii ce pune la cale tatăl tău? repetă el.

— Nu trebuie să te simţi prost. Tati vrea să mă căsătoresc. El nu spune asta pe ocolite. Aşa că îmi prezintă bărbaţi tineri ca şi când ar fi ziua împerecherii pentru iapa lui preţioasă. Zâmbi, dar era un zâmbet plin de durere, ca şi când cineva o ciupea foarte tare, şi totuşi

încerca să pară relaxată.

Nu ştia despre contract. Eli se relaxă.

— Nu-ţi face griji, spuse ea. Nu sunt interesată de tine.

Eli se încordă. Ce *directă* fusese! Şi surprinzător de exasperantă. Chloé stătea cu picioarele înfipte ferm în podeaua de lemn de esenţă tare; încrucişă braţele şi îl privi drept în ochi. „Am un loc de muncă. Am ambiţii. Am un termen-limită. Am o mamă care m-a avertizat despre tatăl meu şi despre planurile sale chiar înainte să-l cunosc şi a avut dreptate cu privire la toate – cu excepţia faptului că... ei bine, este mai şmecher decât mi-a dat de înţeles”.

Aparent, când Conte vorbise cu Eli, omisese câteva detalii importante despre relaţia sa cu Chloé.

— Când l-ai întâlnit pe tatăl tău? întrebă Eli.

— Anul trecut. Nu, cu un an înainte. Părinţii mei nu s-au căsătorit niciodată.

Eli nu se gândise să îl întrebe pe Conte de ce fiica lui era americancă. Acum, descoperi că era foarte curios.

— Tatăl tău a abandonat-o pe mama ta?

Conte nu părea genul care să-şi lase fiica baltă, indiferent de ce credea despre mamă.

— Nu! Nicidecum. Mama a lucrat pentru tatăl meu. Au avut o aventură... Oricum, tu l-ai cunoscut, nu?

— Da, l-am cunoscut.

Într-una dintre cele mai întunecate zile din viaţa lui.

— Atunci, ştii că este copleşitor şi insistent – şi un mogul italian până în măduva oaselor. Crede că lucrurile trebuie să iasă mereu cum îşi doreşte el, şi mama mea a ştiut că nu aşa se creşte un copil. Aşa că, atunci când a descoperit că era însărcinată, a plecat fără să îi spună.

— Scuză-mă, dar asta pare...

Ezită. Chloé părea apropiată de mama ei – şi acea femeie urma să fie soacra lui.

— Pare că s-a purtat urât faţă de el. Chloé încuviinţă.

Da, eu şi mama ne-am certat pe tema asta.

— Te-a crescut bine?

— Foarte bine. Mama mea este din Boston. Ambii ei părinţi trăiesc. Când lucra pentru tatăl meu, avea deja licenţa. S-a întors în State, a obţinut un post în departamentul italian de la Universitatea Texas din Austin şi a devenit profesoară titulară. N-am dus lipsă de nimic.

— Doar că n-ai avut tată.

— N-am simţit lipsa lui. Nu atunci. Dar lucrurile pe care le-a spus tati când a aflat despre mine... A fost atât de supărat. Şi rănit, cred. Dar mama mea încă e de părere că a luat decizia corect, şi, ştiind cum e el, trebuie să-i dau dreptate măcar în parte. Biroul îi captă privirea. Se apropie şi atinse uşor una dintre petalele de trandafiri împrăştiate pe dantelă. Ştii că are bani?

— Mi-am dat seama.

Un adevăr spus doar pe jumătate.

— Mulţi bani. Mereu munceşte, are paznici pe tot domeniul, şi, dacă cineva ar şti că sunt fiica lui, aş fi răpită – sau mai rău. Dar a fost însurat de atâtea ori şi a avut atâtea aventuri devenite publice, încât toată lumea a presupus că eram iubita lui. I-am lăsat să creadă asta. A fost mai uşor. Mai sigur. În timp ce Eli o privea, spuse: Nu e ca şi cum aş semăna cu el.

— Adevărat. Eli nu avea multe păreri bune despre părinţi – ai lui fuseseră atât de nepricepuţi. Dar ştia că majoritatea oamenilor aveau motive, unele bune, să-şi iubească părinţii, iar el tot nu înţelegea situaţia lui Chloé.

— După toţi acei ani de tăcere, de ce mama ta ţi-a spus despre tatăl tău aşa brusc?

— Am întrebat-o eu.

— De ce n-ai întrebat mai devreme?

Adică, n-ai avut curiozitatea înainte să împlineşti…

— 21 de ani. Am întrebat, dar ea mereu se purta de

parcă... Chloé îşi trecu mâna prin păr, apoi se uită la palma ei, de parcă lungimea părului o surprinse – de parcă să vorbească despre el îi provoca durere. Primele câteva dăţi... nu am insistat. În cele din urmă, nu am cedat. Cred că îl iubea, dar nu avea încredere în el. Asta trebuie să fie nasol.

— Da. El îşi aminti de mama lui şi de durerea care o condusese de la o disperare la alta. Apoi îşi aminti ce intenţiona pentru Chloé: o căsătorie fără iubire, fără şanse de scăpare.

Dar ea *va avea* încredere în el şi nu va şti *niciodată* că el nu simţea nimic pentru ea. Aşa era cel mai bine pentru amândoi.

— Aceşti trandafiri par proaspeţi. De ce crezi că au căzut petalele? Luă şalul de dantelă şi îl scutură deasupra coşului de gunoi negru cu auriu.

În timp ce el privea, nevenindu-i să creadă, petalele de trandafiri căzură, apoi dispărură din raza vizuală. Smulsese personal acele petale de trandafiri – şi acum, ea le aruncase?

Chloé împături şalul şi îl puse pe raft, în dulap.

Nu-i plăcea şalul de dantelă? Nu mai întâlnise niciodată o femeie căreia să nu-i placă dantela. Ea deschise geanta şi căută înăuntru.

— În fine, aceasta este povestea părinţilor mei. Mi-am luat un semestru liber, m-am dus în Italia, l-am cunoscut pe tati, mi-am terminat cartea cât am locuit pe domeniul lui, am publicat-o, am absolvit şi, odată ce s-a întâmplat asta – *bum!* El s-a decis că mi-am trăit viaţa şi că trebuie să mă mărit. Vrea nepoţi.

Eli ştia toate astea prea bine.

— Nu-ţi plac copiii?

Ea se întoarse, strângând în mâini un craniu uman.

— Nu despre asta este vorba, Eli Di Luca. Ideea este că

am 23 de ani şi nicio dorinţă să mă mărit, cu atât mai puţin să mă mărit pentru o bucată din averea tatălui meu. *Şi* îmi dau seama că acesta este un concept învechit – dar mi-ar plăcea să mă îndrăgostesc.

— Ceva candidaţi?

Nu credea asta, dar faptul că tatăl ei i-o oferise nu însemna că era liberă.

— Nu.

— Şi craniul acela este adevărat?

— Da. Îl puse cu drag în colţul din stânga al biroului, cu faţa la scaun.

De acolo, orbitele goale se puteau holba la ea şi rânjetul etern avea să îi aducă veselie. Sau ceva de genul ăsta.

— Niciun iubit? insistă el.

— Am avut câţiva, desigur. Dar acum este complicat. Ştii la ce mă refer. Arătă cu o mână spre uşa deschisă. Ai bani. Sunt sigură că femeile te urmăresc, cu planuri serioase pentru averea ta.

— S-a întâmplat, recunoscu el. Dar cum te pot urmări tipii pentru averea tatălui tău dacă nu ştiu cine este tatăl tău?

— Eşti *atât* de şovin! Se întoarse spre geanta sa, scoase două sfeşnice de bronz şi se răsuci înapoi spre birou. În primul rând, mă urmăresc pentru banii mei. Am avut destul de mult succes cu cartea, să ştii.

El tresări.

— Ai dreptate. Sunt şovin, şi ar trebui să ştiu mai bine. Bunica mea m-ar plesni peste ceafă pentru că am fost atât de prost încât să presupun că eşti curtată doar pentru averea tatălui tău.

— *Mulţumesc*.

Chloé puse sfeşnicele de o parte şi de alta a craniului. Fiecare sfeşnic era înalt de 25 de centimetri, cu un dragon ghemuit cu capul pe spate şi gura deschisă, gata să ţină o

lumânare.

El nu se gândise, să-l întrebe pe Conte dacă fiica lui era vrăjitoare. Acest aspect îi ieşise cumva din minte.

— O să ţii o ceremonie magică? întrebă el politicos.

— Nu, dar am descoperit că, de câte ori scriu despre crime, este bine să am recuzita la vedere. Dădu la o parte vaza de cristal plină cu trandafiri de lângă pat şi se întoarse cu două lumânări roşii ca sângele şi cu laptopul ei. Aranjă totul, se dădu cu un pas înapoi, contemplă modificările şi încuviinţă. Se întoarse spre el şi spuse: tati le spune tipilor pe care îi asmute asupra mea că am fost iubita lui, că ţine foarte mult la mine, că vrea să am o familie şi că o să îmi lase un procent din averea lui.

— Dumnezeule mare! Un procent este... Documentarea lui Eli plasase averea lui Conte undeva între cinci şi zece miliarde de dolari.

— Un procent este suficient cât să-i facă să alerge la mine şi să-mi jure devotamentul. Chloé râse – un râset zglobiu. N-am avut inima să-i spun lui tati că o mare parte din interesul lor este dată de convingerea că, pentru acel procent, trebuie să fiu foarte bună la pat.

— Ai noroc că nu ai fost răpită, oricum.

Un gând oribil. Ea se gândi şi dădu din cap aprobator.

— Nu m-am gândit la asta. Dar ai dreptate.

— Aici, în cabană, există alarmă. Îi indică panoul de lângă uşă, îi dădu codul şi îi arătă butonul de urgenţă de lângă pat. Când eşti înăuntru, setează alarma.

— Aşa voi face.

— Să nu uiţi!

— Promit! îi râse în faţă. Am 23 de ani, nu 12, iar tu ai 50 de ani, nu o sută.

— Am 34!

Şi apoi îşi dădu seama că fusese păcălit.

— Dar te porţi atât de bătrânicios, glumi ea.

Eli nu ştia ce să spună, cum să răspundă la asta. Fraţii lui îl tachinau, desigur, dar femeile... nu.

Uneori, îl analizau.

Potrivit uneia dintre iubitele sale, femeia cu licenţă în psihologie, suferea de „probleme de comunicare", „probleme de control" şi „lipsă de disponibilitate emoţională". Pentru el, asta era în regulă. Indisponibilitatea emoţională îl scutea de mult timp şi durere.

Dar, dacă nu îi erau rude, femeile între 10 şi 100 de ani reacţionau de parcă era atrăgător şi periculos, de parcă le speria şi le fascina.

— Te gândeşti la mine ca la... ăăă... unchiul tău mai în vârstă?

— Nu. Nu un unchi. Niciuna dintre rudele mele. Dar sigur ca la străbunicul cuiva!

Ochii ei căprui dezvăluiau luciri de ambră. Exact cum crezuse el. *Era* prea bătrân pentru ea.

— Trebuie să mă întorc la treabă.

— Şi eu.

Oftă, de parcă perspectiva era dificilă şi împovărătoare.

— Credeam că îţi place să scrii.

— Da. E mai bine decât să am o slujbă reală, spuse ea.

Glumea? Credea că glumea, pentru că strălucirea îi păli şi ochii i se întristară, căpătând o nuanţă de căprui spălăcit.

Bun. Viaţa era serioasă. Ea trebuia să înveţe asta. Îşi atinse şapca, apoi ieşi pe uşă.

Când cobora pe deal, prin vie şi înapoi să lucreze la liniile de irigaţii stricate, se gândi la ea. La viitoarea lui mireasă.

Avea caracter.

Era prea deschisă, prea dornică să împărtăşească informaţii personale. Era frivolă. Râdea cu uşurinţă,

tachinată de cea mai mică provocare.

Nu-şi dădea seama cât de repede viaţa putea deveni un deşert lipsit de speranţă, unde iubirea nu era altceva decât o amintire şi tot viitorul se întindea înaintea ta sterp şi deznădăjduit.

Nu că el voia ca ea să ştie vreodată. Avea să o protejeze de asta.

Printre frunzele noi de pe viţe, ceva îi atrase atenţia: un mănunchi de fructe mici şi rotunde care atârnau pe spalier. Se opri, îngenunche, le cuprinse tandru în palmă – acest semn de noroc. Ridică privirea spre cabană.

Poate că această întâlnire cu Chloé fusese de bun augur până la urmă.

Capitolul 8

Chloé se întinse pe pat, îşi acoperi faţa cu braţele şi se izolă de lume timp de un minut lung, lung de tot.

Dar nu putea bloca amintirea chipului îngrozit al lui Eli Di Luca şi vocea lui profundă care întrebase: „Ce ţi-ai făcut la păr?”

Hai să vedem! Când condusese prin L.A. Şi văzuse afişul pentru Alibi Spa, intrase în salonul lor modern într-o doară şi le spusese că voia ceva complet diferit. Stilistul îi admirase lungimea părului – peste umeri – şi culoarea pală şi sugerase şuviţele de un roşu ca rodia.

Dar asta nu fusese suficient pentru ea. Când ceruse să i-l taie pe tot, el rămăsese ca o căprioară în lumina farurilor.

Tipii, chiar şi tipii gay, aveau o mare *afinitate* faţă de părul lung. Dar ea insistase, iar el folosise reticent lama până când, pentru prima oară în viaţa ei, ea se trezise tunsă ca un miel – şi îi plăcea.

Chloé se săturase să îşi îngrijească părul. Obosise să fie Chloé, cea care nu putea să-şi termine cea de-a doua

carte. Voia să fie noua Chloé, sălbatică şi liberă, cineva care nu se temea de nimic, în niciun caz de pagina goală.

„Ce ţi-ai făcut la păr?”

Ieşise din salonul de înfrumuseţare simţindu-se mai puternică.

Apoi începuse să aibă îndoieli. Oare faptul că fugise de problemele sale şi traversase ţara o condusese către un act impulsiv, necugetat? Ceea ce nu era neapărat un lucru rău, numai că nu... bine analizat.

Nu că nu-i plăcea tunsoarea. Chiar îi plăcea. Şi nu îi părea rău. Oamenii din salon spuseseră că arăta ca un spiriduş, iar ea, personal, credea că nu avea nevoie decât de urechi ascuţite ca să poată fi unul dintre figuranţii din *Stăpânul inelelor*.

Aşa că tot oscilase între teroarea că făcuse o greşeală impulsivă şi plăcerea că fusese atât de îndrăzneaţă şi de hotărâtă – până când o văzuse Eli şi îi pusese întrebarea fatală.

Era arătos, nu semăna deloc cu studenţii de la facultate pe care-i ştia ea, dar matur, serios, murdar de noroi şi emanând virilitate.

Nu că-i păsa.

„Ce ţi-ai făcut la păr?”

Când Eli o întrebase pe Chloé despre părul ei pe tonul acela acuzator, de parcă avea tot dreptul să o ia la întrebări, bărbatul avusese mare noroc că ea nu avusese un topor la îndemână, altfel ar fi trebuit să o ia la goană pentru a-şi salva viaţa.

Se dădu jos din pat, îşi luă telefonul de pe noptieră şi ieşi pe verandă.

Era bine că ea şi Eli căzuseră de acord că erau incompatibili.

El nu trebuia să stea după ea.

Ea nu avea să fie nevoită să-i simtă mirosul.

Ticălosul!
Formă numărul mamei ei.
Acolo, briza îi bătea spre faţă, şi priveliştea o luă din nou prin surprindere. Contemplă valea, râul unduitor, iarba, copacii şi viile. Îi amintea de domeniul tatălui ei din Italia... dar nu chiar. După autostrada infinită din sudul Californiei, zona asta părea mai nouă, mai proaspătă, mai deschisă, înviorător de rurală fără a fi izolată.
Ar putea trăi aici pentru totdeauna – deşi era convinsă că Eli Di Luca nu i-ar permite să stea la nesfârşit în căsuţa lui.
Sună telefonul. Mama ei răspunse.
— Bună, mamă. Am ajuns, în sfârşit.
Auzi cum mama ei oftă uşurată.
— Este un drum lung, nu-i aşa, draga mea?
— O, da.
— Ceva probleme?
— Nu până să ajung aici şi să-l cunosc pe Eli Di Luca. Te-ai înşelat în privinţa lui.
— Nu este următorul candidat propus de tatăl tău ca să-ţi fie soţ?
Vocea mamei ei căpătă un ritm vioi.
— Aş spune că nu. Arată bine – un candidat excelent pentru căsătorie – dar ce excentric! Deşi asta nu era strict adevărat. Era critic, un tip care se credea superior pentru că avea penis şi putea să urineze la un picnic. În mod clar, el nu o plăcea. În cele din urmă, i-am spus că ştiu că tati încerca să ne facă lipeala şi că nu era mare scofală. Tati face asta mereu, dar eu nu sunt disperată. Apoi a părut să se relaxeze puţin.
Râsul lui Lauren o încălzi.
— Pun pariu că nu se aştepta la asta.
— Aşa cred. Dar şi el m-a luat pe nepregătite. Cum tati l-a prezentat pe Eli Di Luca drept un fabricant de vinuri

mare şi tare, în primele câteva minute după ce l-am văzut nici nu am ştiut că el era. A ieşit din vie plin de noroi. Nu m-am aşteptat la asta, credeam că era un ajutor sau ceva. Fabricanţii de vinuri muncesc, de obicei, în vie?

— Draga mea, tot ce nu ştiu despre producerea vinurilor ar putea încăpea într-o carte uriaşă. Acum, despre *băutul* vinurilor...

Chloé chicoti. Mama ei continuă:

— Cum este locul acesta? E plăcut? Poţi lucra acolo?

— Este superb, mamă. Cu mult mai bun decât m-am aşteptat. O să îţi trimit o fotografie cu priveliştea.

— Dar poţi lucra acolo?

Chloé auzi acea notă din vocea lui Lauren, cea care spunea că era îngrijorată pentru fiica ei. Adevărul fie spus, Chloé era şi ea îngrijorată.

Dar vorbi pe un ton liniştitor:

— Pot lucra aici. Îmi doresc să fi fost aici ca să îi vezi faţa lui Di Luca în momentul când mi-am scos craniul.

— Îmi imaginez. Chestia aia mă sperie.

— Şi pe el, cred. Cel mai bun cadou pe care mi l-a făcut tati vreodată.

Mama ei deveni tăcută. Aşa făcea de obicei când Chloé vorbea prea mult despre tatăl ei. Fusese greu pentru ea să-i spună lui Chloé despre el şi mereu se purta ciudat când venea vorba despre el – nu de parcă îl ura, dar ca şi când amintirea lui o rănea.

Cu toată insistenţa ciudată a lui Conte ca Chloé să se mărite cât mai repede posibil, îl iubea pe bătrân. Cum se putea altfel? Era atât de încântat de simpla ei existenţă. Cine altcineva ar crede că ea era un miracol al iubirii?

— Mamă, trebuie să despachetez şi să trec la treabă.

Pentru scurtă vreme, Chloé se gândi să-i spună despre părul ei, apoi decise să nu. Era părul ei. Trebuia să trăiască cu propriile alegeri, bune sau proaste. Zâmbi slab. De fapt,

cu programul ei de scris, nimeni nu urma să o vadă multă vreme. Părul avea să îi crească la loc înainte ca ea să vadă din nou lumina soarelui.

Capitolul 9

Eli stătu afară, privind cabana.

Chloé era acolo de zile întregi. De săptămâni. Nu văzuse altceva decât lumina ce rămânea aprinsă până noaptea târziu. O mai auzise o singură dată, când stătea pe verandă, şi i se păruse că aude un strigăt de furie şi frustrare.

Sau poate fusese un vultur rănit care se prăbuşise în vie.

Tatăl ei dorea să afle cum mergea curtarea.

Bunica lui îl tot presa s-o aducă la cină.

Mai mult, avea nevoie de banii pe care urma să-i primească de pe urma căsătoriei cu ea.

Nevoile îl mânau. Răspunse la acele nevoi.

Când avea să fie căsătorit cu acea femeie, nu urma să o înşele. În mod sigur, ea nu avea să ştie niciodată că el nu o iubea. Avea să fie fericită. Avea să se asigure el de asta.

Dar dacă ea nu ieşea niciodată din casă... trebuia să intre el.

Urcă scările spre verandă şi bătu la uşa cabanei.

Ea o deschise imediat.

Mirosul a *ceva* ars ieşi pe uşă.

— A luat ceva foc?

Alarmat, intră în casă.

— Am pus o lasagna congelată la cuptor şi am uitat de ea.

Părea exasperată, de parcă era un lucru evident. El privi în jur.

Aerul era plin de fum. Obloanele erau trase. Singura

lumină venea de la lampa de birou.

Patul era nefăcut. Lăsase un sutien pe scaun. Lâm gă birou erau cărţi pline cu notiţe şi pe birou – cărţi deschise. Un ebook reader era aruncat pe cearşafuri, altul stătea lângă lampa de birou. Coşul de gunoi dădea pe-afară. Locul arăta ca un iad.

Chloé arăta ca dracu'. Purta nişte pantaloni verzi flauşaţi şi o bluză verde. Părul ei pufos era lăsat. Era palidă ca moartea şi îl privea cu ochii injectaţi.

— *Ce e?*

Nu ştia de unde să înceapă.

— Menajera nu vine să facă şi aici curat?

— O dată pe săptămână. A fost aici – Chloé îşi ciufuli părul – ieri, cred.

Ea privi în jur. „Biata menajeră!”

— De ce sunt trase obloanele?

— Priveliştea este prea frumoasă. Îmi distrage atenţia. Din nou, acel ton nerăbdător, răstit.

— Cum merge cu cartea?

Părea o întrebare pertinentă. Asta până când ea izbucni:

— Bine! Perfect! E uşor să scrii o carte, nu-i aşa? Tot ce trebuie să faci este să pui degetele pe taste şi să îţi scrii visele. Oricine poate face asta. Nu-i aşa?

— Eu n-aş putea.

Ea întinse un braţ ca şi când el spusese ceva evident.

— Mulţumesc!

El trase concluzia că lucrurile nu mergeau bine.

— Te-a sunat mama mea? întrebă Chloé bănuitor.

— Nu. Probabil că înverşunarea lui Chloé, frica, am goasa ei ofereau o oportunitate pe care el ar putea-o manipula în avantajul său. Cu o abilitate persuasivă pe care nu ştia că o avea, spuse: Ai nevoie de o pauză. Ce-ai zice să vii cu mine să-ţi fac cinste cu prânzul?

— Trebuie să lucrez. Sunt în urmă.

Suna meschină şi dezaprobatoare. Însă el nu avea de gând să accepte un refuz.
— Prânzul. Apoi îţi voi arăta Bella Valley.
— Nu vreau să văd Bella Valley.
Şi morocănoasă. Părea morocănoasă.
— Mulţi imigranţi italieni, chinezi şi mexicani s-au stabilit aici, s-au amestecat cu americanii, cu nativii şi cu alţii.
— Închide uşa când pleci.
Dădu să revină la birou şi să-şi deschidă laptopul. El continuă:
— La început, carnagiile şi crimele erau la ordinea zilei.
Ea se opri, cu mâna pe spătarul scaunului.
— Crime *nerezolvate*. Când a intrat în vigoare prohibiţia, violenţele au crescut. Economia s-a prăbuşit doi ani mai târziu. Viaţa era disperată. Poliţiştii se numeau agenţi de venituri. Jumătate dintre ei erau corupţi. Mergând spre uşile franceze, le deschise. Camera fu inundată de lumină. Curentul făcu fumul să iasă. Agenţii de venituri au distrus berăriile, distileriile de tărie. Râul era roşu de la vin.
Ea se holba la el cu o expresie încremenită. El începea să se bucure de faptul că o incita cu brutalitate şi moarte.
— Oameni care fuseseră producători respectabili de vinuri au devenit brusc criminali. Au ajuns la închisoare. Familiile lor au rămas fără taţi.
Încet, ea zise:
— Credeam că toată criminalitatea din timpul Prohibiţiei a avut loc în New York şi în Chicago. În est.
— Mai gândeşte-te! Potrivit legii federale, în timpul Prohibiţiei, fiecare familie avea voie să producă 750 de litri de „suc nealcoolizat” pentru uz personal. Cine crezi că a cultivat strugurii? Noi. Italienii din California.
— Uau!
— Aveam şi noi tăria noastră, în mare parte coniac, dar... Vino cu mine! Adu-ţi caietul! O să-ţi arăt turnul de

apă pe care l-am cumpărat recent.

— Un turn de apă? Se apropie. De ce ar trebui să-mi pese de un turn de apă?

— Am cumpărat acel turn de apă pentru că se află în mijlocul unei vii cu struguri Alicante Bouschet, struguri plantaţi la începutul anilor ’20. Era limpede că ea nu înţelegea, aşa că el continuă: Atunci când prohibiţia a intrat în vigoare, producătorii de vin din această vale – oameni care avuseseră mare succes – au ajuns nimic mai mult decât nişte cultivatori de vie. Dar soiurile de struguri delicaţi cultivaţi în Bella Valley nu rezistau pe drumul cu trenul spre est, unde familiile italiene aşteptau să-şi producă propriile... licori nealcoolizate. Aşa că producătorii de vin au scos soiurile de struguri delicaţi şi le-au înlocuit cu struguri precum varietatea Alicante Bouschet, pentru că erau rezistenţi şi puteau fi trimişi în est fără să se strice.

— Tot nu înţeleg de ce ar trebui să-mi pese de turnul tău de apă.

— Viţa mai bătrână produce struguri maturi. Am vrut să încerc să produc Alicante Bouschet, aşa că, atunci când această vie a fost scoasă la vânzare, am cumpărat-o. A trecut prin multe mâini în ultimii 90 de ani, aşa că am verificat să văd cine a deţinut via şi cine a plantat-o la începutul anilor ’20. Am râs când am descoperit că un bărbat pe nume Massimo Bruno a deţinut acea vie.

Ea îl măsură din priviri.

— *Tu* ai râs?

— Nu trebuie să ţi se pară de necrezut. Râd... când ceva e amuzant.

— Desigur, spuse ea politicos. N-am vrut să spun că nu ai umor.

Ea îl făcu să pară de parcă chiar nu avea umor. Nu era adevărat. Pur şi simplu, nu erau multe lucruri amuzante în

această lume.

— Cine este Massimo Bruno? Chloé răsfoi prin teancurile de hârtii de pe biroul ei până când găsi un caiet cu spirală şi un pix.

Nimic nu era amuzant pe lumea asta, poate cu excepţia gândului ca el să seducă o fată drăguţă uimind-o cu mistere criminale. Doamne fereşte să afle fraţii lui vreodată despre asta.

— Massimo Bruno a realizat cele mai celebre şi scumpe vinuri produse vreodată în California. Erau cunoscute pentru subtilitatea lor, pentru notele afumate, pentru abilitatea de a se învechi... Şi, pe deasupra, în 1930, Massimo a dispărut fără urmă. Pentru că vinurile sunt ca diamantele – dacă au o istorie dramatică, sunt inestimabile.

Chloé ţinu caietul pe braţ şi începu să ia notiţe.

— A dispărut? Unde? De ce?

— A dispărut înainte ca bunica mea să se nască, dar Nonna spune că mama ei nu avea încredere în Massimo, susţinând că era un bătăuş.

Ea miji ochii. Eli aproape că vedea cum îi gonea mintea. Bun. Îi sorbea fiecare cuvânt.

M-am decis să demolez vechiul turn de apă, din cărămidă, înainte să cadă. Le-am cerut oamenilor mei să-l demoleze cărămidă cu cărămidă...

— De ce cărămidă cu cărămidă?

— Le revând. Cărămizile vechi au o valoare extraordinară pe piaţă.

— Nu-ţi scapă nimic.

— Îmi place să consider asta un soi de reciclare.

Pentru prima oară în această zi, ea zâmbi şi se relaxă.

— Bună abordare.

— Ar trebui să îmi auzi discursul despre faptul că „bărbaţii italieni sunt amanţi mai buni”. Are succes

garantat.

Ea chicoti, apoi îl văzu cum o priveşte – era adorabilă, chiar şi în haine flauşate în carouri, chiar şi când părea obosită – şi se opri.

El o privi în ochi.

Obrajii ei căpătară culoare. Coborî privirea în caietul ei.

Într-un final, ea îl observase nu ca proprietar, nu ca pe prietenul tatălui ei, nu ca pe un peţitor enervant, ci ca bărbat.

Bun. Pentru că el o observase nu ca pe o soţie apreciată pentru zestrea ei, ci ca pe o femeie pe care i-ar plăcea s-o aibă goală în patul său, într-o noapte caldă şi întunecată. Aparent, avea o slăbiciune pentru hainele flauşate, verzi, cu carouri.

Ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, el spuse:

— Oamenii mei au început cu acoperişul turnului de apă pentru a îndepărta stratul de cărămidă. Când erau la vreo doi metri de vârf, o parte din perete s-a prăbuşit. Se aşteptau să vadă un rezervor de apă. În schimb, au văzut *capacul* unui rezervor de apă şi, deasupra lui, mai multe butoaie de cupru şi licărirea unor ţevi de metal. S-au dat înapoi şi m-au chemat. Pentru că în turnul de apă este un alambic.

— Ce? Chloé păşi mai aproape, cu ochii licărind, atrasă irezistibil de poveste. Ce? Era un alambic în turnul de apă? Un alambic, genul care transformă vinul în coniac?

— Este anul 1930 şi este prohibiţie. Taxatorii sparg cu toporul fiecare butoi de tărie şi de vin care le iese în cale. Îţi poţi imagina un loc mai bun în care să-l ascunzi?

— Este genial! Alergă la biroul ei şi băgă în geanta de laptop caietul, cinci pixuri de culori diferite şi MacBook-ul ei Air. Mă vei duce acolo?

— După prânz.

— Bine. Sunt gata.

El se strădui să nu zâmbească.
— Nu ştiu multe despre modă, dar... nu eşti în pijama?
Privindu-se, ea spuse:
— Rahat!
Luă nişte haine din dulap şi alergă spre baie.
Când auzi duşul pornind, Eli ieşi pe verandă şi aşteptă – şi îşi puse la punct planurile.

Capitolul 10

Chloé ieşi din baie îmbrăcată în ceea ce considera ea ca fiind haine de lucru: jeanşi decoloraţi şi o cămaşă roz cu nasturi peste un tricou negru, cu mânecă scurtă. Aşezându-se pe scaun, scoase o pereche de cizme de călărie joase – erau noi, spera că nu risca prea mult cu ele – apoi îşi verifică din nou geanta de laptop.
— Ai face bine să adaugi o pălărie, o sfătui Eli din pragul uşii care dădea spre verandă. Nu ţi-a mai rămas mult păr şi ceea ce ai nu-ţi acoperă gâtul alb ca laptele.
Comentariul despre părul scurt şi spatele alb ca laptele nu era, evident, un compliment, dar nu-i păsa. După două săptămâni interminabile de lucru care nu se concretizaseră cu nimic, ieşea în lume. Aerul proaspăt care sufla prin căsuţă părea să alunge pânzele de păianjen, şi vederea siluetei întunecate a lui Eli Di Luca pe fundalul luminos era, în mod straniu, ameninţătoare. Sau critică. Sau cumva. Tot ce ştia era că inima îi bătea mai repede ştiind că el stătea acolo.
Era amuzant, dat fiind că, atunci când ajunsese aici şi începuse să lucreze la carte, îl alungase cu uşurinţă din mintea ei.
Gata? El încuie uşile franţuzeşti, apoi veni spre ea şi îi luă geanta de laptop. Vom mânca în complex, apoi mergem cu maşina la turnul de apă.

— Pot să duc eu asta, se oferi ea şi trase de bretea. Era din Texas, ştia cum să lase un bărbat să îşi exercite micile amabilităţi cu o femeie. Dar, cumva, acel gen de relaţie dintre ei doi o făcea să se simtă incomod, de parcă treceau la un anumit nivel de intimitate. Ceea ce era o prostie având în vedere că era vorba despre mai puţin de cinci kilograme.

— Fă-mi plăcerea. Bunica mea de modă veche m-a învăţat să fiu manierat. Se depărtă de ea. Ştii cum să setezi alarma?

Când ea încuviinţă, el ieşi pe uşă şi coborî treptele. Când ea i se alătură pe alee, el spuse:

— Va trebui să mergem cu camioneta mea. Maşinuţa ta nu va rezista.

— Bine.

El părea surprins. Probabil nu era corect din punct de vedere politic pentru un tip să presupună că trebuia să conducă el, iar în California corectitudinea asta era esenţială. Dar ea nu echivala propria feminitate cu volanul unei maşini.

Cabrioleta lui verde F-250 avea roţi mari şi suspensii puternice, care o ridicau atât de mult deasupra solului, încât ea avea nevoie de ajutor să se suie.

— *Frumoasă* camionetă.

El ridică din sprâncene spre ea.

— Sunt din Texas, spuse ea. Ne pricepem la camionete.

— Ar fi trebuit să ştiu.

O ajută să se suie. Când se aşeză, îi dădu geanta de laptop, ocoli şi se sui la volan.

Bordul era plin de praf şi câteva pahare de hârtie de cafea se rostogoleau pe jos, dar, presupunea ea, la cum arăta azi casa de vacanţă, nu era în măsură să critice.

Drumul şerpuitor spre Bella Terra implica tot mai multe viraje pe măsură ce cobora spre coastă, apoi se îndrepta

când se unea cu autostrada.

Eli nu conducea nici prea iute, nici prea lent. Conducea abil, aşa că ea nu observă curbele. Dar asta nu o mira.

Eli părea să fie unul dintre acei bărbaţi care apăreau rar în viaţă: un bărbat capabil să facă orice cu o uşurinţă înşelătoare.

Chloé deschise geamul, lăsă vântul să-i tachineze faţa şi privi cum viile, cramele şi standurile cu fructe se succedau rapid. Trecură dintr-o enclavă a Bella Valley în alta; măslinii şi stejarii proiectau umbre pe drumul cu două benzi. Via se întindea în şiruri nesfârşite. Florile de piersic se scuturau, şi primăvara timpurie din California le împrăştia petalele peste tot. Ici şi colo, o casă de ţară sau un şopron se iţea pe câte un petic de iarbă, iar cramele de diverse mărimi apăreau îmbietoare. Aerul mirosea a nou, ca şi când viţa, copacii şi pământul însuşi respirau vara care urma.

Aici, izolarea era la ea acasă, şi sălbăticia pândea de dincolo de deal, dar, cu toate astea, fermierii munceau în vii, iar turiştii străbăteau drumurile. Poate că, peste vară, via Bella avea să fie fierbinte şi aglomerată, dar acum era perfectă, exact pe gustul lui Eli Di Luca.

El aparţinea acestui loc.

Îi plăcea că nu se simţea ca şi când trebuia să-i facă pe plac. De fapt, credea că îl enerva atât de tare, încât prefera să nu vorbească. Desigur, asta conducea la întrebarea: De ce o invitase în oraş?

Probabil că tatăl ei sunase şi ceruse să afle cum merg lucrurile.

Da, asta trebuia să fie.

Deşi... Eli arăta mai bine decât prima oară când îl văzuse: era curat şi purta jeanşi, o cămaşă de denim albastru şi cizme de lucru – în mod sigur, nu se străduise prea tare să o impresioneze.

Poate că nu venise la solicitarea tatălui ei.

În plus, ea încă suferea de pe urma acelei senzaţii instinctive că nu o plăcea, de parcă el era furios pe ea chiar înainte să o vadă.

Ea bănuia că unii tipi aşa sunt... deşi, de obicei, nu cu ea. Bărbaţii tindeau să o placă.

Aşadar. Nimic personal în această ieşire. Era vorba despre afaceri, şi această informaţie o ajută să uite acel moment incomod când el o privise în ochi, şi ea îşi amintise brusc că era în pijama, sutienul îi atârna pe scaun şi el mirosea a condimente calde şi a citrice răcoritoare, iar tipii înalţi cu picioare lungi şi umeri laţi o fac să i se înmoaie picioarele – şi nu numai.

El încetini la patruzeci la oră când se apropiară de marginea oraşului.

La primul ei drum spre casa lui Eli, Chloé observase că oraşul Bella Terra era minunat de demodat, un loc fondat în secolul al XIX-lea şi relativ nedescoperit până în anii ’80, când industria de vin din California se afla deja bine pe drumul spre culmile actuale. Main Street chiar era strada principală, unde vilele victoriene complicate care se promovau drept demipensiuni stăteau cot la cot cu case moderne realizate cu acoperişuri de tablă în unghiuri ascuţite. Magazinele alimentare şi mallurile erau la periferie, dar aceasta nu se afla departe de piaţa din centrul oraşului. Galerii elegante de artă, magazine de haine şic şi locuri pentru degustat vinul se aflau de jur-împrejurul parcului, iar vânzătorii şi turiştii se plimbau şi făceau cumpărături şi se amestecau cu localnicii. În timp ce Eli făcea o parcare laterală cu o uşurinţă care îi stârnea invidia, ea spuse:

— Mă tot uit la estradă şi tot aştept să văd o reprezentaţie din *The Music* Man.

— Asta a fost vara trecută, spuse el atât de sec, încât ea

nu ştia dacă să îl creadă sau nu.

Veni pe partea ei, îi luă geanta de laptop şi o ajută să se dea jos, apoi o ţinu de mână în timp ce o conduse spre complexul Bella Terra. Era amuzant să fie trasă pe străzi în urma lui; nu era atent la ea, dar îşi împreunase degetele cu ale ei, se asigura că are loc să meargă, o ţinea aproape. Când ajunseră la zona de check-in, făcu un semn de salut când valeţii, funcţionarii de la intrare şi administratorul îl salutară şi înaintă pe hol de parcă tot locul acela era al lui.

Ea bănuia că, de vreme ce era complexul familiei sale, avea dreptul.

În salonul Luna Grande, un tip cam de 50 de ani stătea în spatele barului, privind încruntat la o foaie din faţa lui. În spatele lui era un perete prevăzut cu suporturi pentru depozitat vinuri care se ridicau mult spre tavan, şi cea mai înaltă scară de bibliotecă pe care o văzuse Chloé vreodată permitea să ajungi chiar şi la cele mai greu accesibile sticle... deşi, la o privire rapidă, se putea observa că toate suporturile erau goale.

De fapt, tot barul era gol, cu scaunele puse invers pe mese – arăta de parcă renovau.

— Tom! exclamă Eli.

Tipul ridică privirea, mirat.

— Eli!

Privirea lui trecu spre ea, iar el observă că se ţineau de mâini. Stânjenită, se eliberă. Eli îi dădu drumul fără să opună rezistenţă.

— Aceasta este femeia pe care o ascunzi în reşedinţa de vară? întrebă Tom.

— Sigur. Spre mirarea lui Chloé, Eli nu părea deranjat de tachinare. Chloé, acesta este Tom Chan, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei şi unul dintre cei mai abili experţi de vinuri din lume. Tom, Chloé Robinson, autoare celebră.

Tom se întinse şi dădu mâna cu ea.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Chloé. Mi-a plăcut cartea ta. Sunt cititor înfocat de romane de mistere şi m-ai ţinut în suspans până la final.

Indiferent de cât de des auzea asta, laudele pentru cartea ei o încălzeau, iar ea îi zâmbi. Tom părea luat prin surprindere, dar zâmbi şi el.

— Nu-i de *mirare* că Eli te-a invitat să locuieşti cu el.

— Nu locuieşte cu mine, spuse Eli scurt. Locuieşte în reşedinţa de vară.

— Da. Asta am vrut să spun. Vreţi să luaţi prânzul aici? Oficial, încă nu am deschis, după incidentul de acum câteva săptămâni, dar, Chloé, de vreme ce eşti o autoare celebră, te vom lăsa să îţi aduci prietenul aici.

Tom îi făcu semn lui Eli.

Incident?

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Tom privi spre Eli şi, când deveni limpede că acesta nu avea de gând să răspundă, el spuse:

— Un vandal a intrat şi a luat majoritatea vinurilor de pe peretele cu vinuri. Le-a scăpat din vârful scării. Ne-a terminat. Sticle scumpe de vin. Nepreţuite. De neînlocuit. Ochii lui Tom se umplură de lacrimi.

— L-am prins pe vandal. Dar vinurile nu mai sunt.

Pe chipul lui Eli nu se clinti niciun muşchi, dar ea simţea cum emoţia vibra prin el. O durere similară cu a lui Tom? Şi furie… O furie care se învolbura de curenţi de violenţă şi răzbunare.

— Îţi iubeşti vinurile, spuse ea.

Eli îi întâlni privirea, şi ochii lui căprui se aprinseră de furia mocnită care ar fi înspăimântat-o dacă ea ar fi fost cea care spărsese acele sticle.

— Vinul este firul care mă leagă de membrii Di Luca din trecut, care au venit în această ţară, au colonizat aceste ţinuturi şi au plantat via, de toţi acei Di Luca din Italia care

îşi îngrijeau viile. Vinul este moştenirea mea – şi iau lucrurile foarte în serios atunci când este ameninţată moştenirea mea.

Capitolul 11

Oare Eli Di Luca avea şi alte emoţii, alte iubiri? Un bărbat care avea sentimente atât de puternice faţă de moştenirea lui sigur trebuia să urască întunecat, să râdă zgomotos şi să iubească profund. Cu toate acestea, Chloé nu văzuse niciodată un semn de mare emoţie la Eli. Era o observatoare destul de bună a comportamentului uman – ce scriitor nu este? – şi nici măcar nu-şi putea imagina aşa ceva. Părea să fie un tip stoic, mai degrabă insensibil. Acum, îşi dădu seama că... poate se înşela. Poate că, atunci când îl privea, tot ce vedea – tot ce vedea oricine – era o mască, o carcasă ce acoperea şi conţinea omul adevărat.

Şi se întrebă... Ce construise el cu atâta migală sub acea carcasă?

— Să chem un chelner de la restaurant?

Tom ridică telefonul local.

— Da, spuse Eli.

— Luaţi ce masă doriţi. Tom arătă spre restaurantul gol şi glumi: Niciuna nu este rezervată.

— La fereastră? Eli nu aşteptă ca ea să răspundă, ci luă scaunele de pe masa cu cea mai bună privelişte spre grădina bogată, atent îngrijită, şi ţinu de spătarul unuia din ele până când ea se aşeză. Luă şi el loc în faţa ei, orientat spre uşă. Cu voce joasă, spuse:

— Membrii familiei Chan s-au mutat aici nu la multă vreme după ce a sosit familia Di Luca, lucrând la calea ferată. Apoi au început să lucreze câmpurile şi livezile. Mereu au fost ambiţioşi şi au muncit din greu. Nici măcar

Legea de excludere a chinezilor nu i-a încetinit.

Ea îşi scoase carneţelul. Era interesant. Eli aşteptă până când îl deschise şi se pregăti să noteze. Apoi continuă:

Munca asiduă a dat rezultate – familia Chan deţine vii în văile Bella, Sonoma şi Napa. Fraţii, nepoatele şi verişorii lui Tom sunt medici, avocaţi şi proprietari de magazine. Tom este considerat un fel de trântor, pentru că, după ce s-a întors din Războiul din Golf, nu a vrut să obţină o licenţă în Drept. Tot ce îşi dorea să facă era să ofere consultanţă despre vinuri. Desigur, proprietarii de restaurante vin din toată lumea să stea de vorbă cu el, dar mama lui nu pricepe. Încă îl bate la cap să îşi ia licenţa.

Fără să se gândească, Chloé spuse:

— Sună ca tatăl meu, care mă bate la cap să renunţ la cariera mea.

— Şi să te măriţi.

Vocea lui Eli era caldă şi profundă.

— Da.

Ea deja vorbise cu Eli despre asta. Îl asigurase că nu avea de ce să se teamă. De ce se simţea incomod acum?

Pentru că o privea în mod diferit faţă de cum o privise în acea primă zi. Pentru că o ţinuse de mână pe stradă. Pentru că era un tip arătos care o văzuse în pijama şi îi observase sutienul pe scaun. Pentru că mirosea suficient de bine încât să vrea să-l adulmece ca pe un pahar de vin bun…

Iar toate acestea se adăugau la un răsunător nimic… dar ea tot se simţea incomod.

La marginea mesei zări un anunţ ce promova apariţiile noi din meniu. Îl luă şi îl studie. Tom veni şchiopătând cu două pahare – ea nu-şi dăduse seama, dar se părea că tipul avea un handicap – şi le aşeză pe masă.

— Draga mea, nu are rost să citeşti meniul acela. Observă petele de vin. Nu este actual.

— Ştiu. Nu mă pot abţine. Citesc compulsiv. Vrei să recit valorile nutriţionale de pe cutia de Cheerios? întrebă zâmbind.

— Nu. Dacă e să mă seduci cu tărâţe de ovăz, trebuie să fim singuri. Tom scoase o sticlă de vin de sub braţ. O aveam păstrată sub bar, un Di Luca Arneis bun. Uşor, răcoritor, perfect pentru prânz.

Chloé spuse:

— De obicei, nu beau înainte de seară...

Cei doi bărbaţi o priveau neînţelegând, de parcă vorbea latină.

— Pot face o excepţie astăzi.

Se părea că Bella Valley semăna foarte mult cu casa tatălui său din Italia: vinul putea fi băut oricând. Tom folosi tirbuşonul cu dexteritate şi îi umplu paharul.

— Acesta este unul dintre cele mai bune vinuri albe ale lui Eli.

Ea învăţase să deguste vinul în Italia – luă o înghiţitură din vinul răcoros şi îi simţi gustul pe limbă.

— Sec, plin, cu note de caise şi... pere?

Eli schimbă câteva priviri cu Tom, şi ambii încuviinţară mulţumiţi. Tom turnă pentru Eli.

— Nu ştiu dacă ai aflat, Chloé, dar Eli este un creator de vinuri incredibil de talentat şi, deşi poate fi dificil, este un tip bun în principiu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tom.

Eli îşi privi prietenul.

— Încerc doar să te ajut. Tom părea rănit. Nu mai întinereşti, să ştii. Trebuie să ieşi şi să faci rost de o femeie bună înainte să ajungi atât de decrepit încât să nu mai rămână nimic din tine care să merite osteneala.

Chloé se înecă râzând.

— Bea-ţi vinul! Tom îi făcu cu ochiul. Arată mai bine după ce te îmbeţi puţin.

— Arată bine oricum. Ea ridică paharul spre Tom. Toţi bărbaţii din acest bar sunt o combinaţie de frumuseţe şi farmec.

Tom se animă.

— Stai să iau un scaun şi să mă aşez.

— Pleacă, Tom!

Vocea lui Eli sună teritorial. Sau poate se considera unchiul ei protector.

— Ştii, voi, tinerii, pur şi simplu nu puteţi face faţă competiţiei, mormăi Tom, îndepărtându-se şchiopătând.

Eli o privi solemn.

— Tom şi tatăl tău ar trebui să se cunoască.

— Îmi place că amândoi pot să ne facă să ne simţim stânjeniţi.

— Cred că se pun singuri în situaţii stânjenitoare.

Nu conta dacă Eli se considera un fel de unchi pentru ea. Ea nu se putea convinge că el era altceva decât un bărbat delicios îmbrăcat în denim. Sorbi din nou. Interesant.

Nu vinul – modificarea dinamicii în această relaţie.

În această dimineaţă, ea nu s-ar fi gândit că avea să stea la aceeaşi masă cu Eli Di Luca arzând de nerăbdare, de parcă ceva grozav urma să se întâmple.

Chelnerul care sosi era tânăr şi eficient – aduse apă, meniuri, făcu sugestii pentru prânz. Comandară.

Chloé apăsă din nou şi din nou pe butonul pixului. Puse vârful pe hârtie, privindu-l întrebător pe Eli. Orice pentru a fi distrasă de la vibraţiile ciudate din încăpere.

— Nu ştiu multe despre această zonă în perioada Prohibiţiei. Erau multe alambicuri pentru distilarea coniacului?

— Da. Prohibiţia a eliminat multe familii prospere. Toată lumea se străduia să facă rost de bani.

— Şi familia ta?

Ochii lui căprui nu aveau accente calde – erau aproape negri în timp ce îşi amintea de vremurile de demult.

— Cu siguranţă. Familia Di Luca a rămas cu strugurii, dar prohibiţia a distrus prosperitatea familiei. Oamenii noştri erau duri şi plini de resurse, aşa că am deschis acest complex.

— Gândire originală.

— Povestea spune că stră-stră-străbunica mea, care era o văduvă tânără atunci când a intrat în vigoare prohibiţia, a venit cu ideea. Toată lumea o credea nebună. Fiii ei s-au împotrivit. Dar ea a spus că, dacă ar construi un loc de lux pentru cei foarte înstăriţi – şi chiar în timpul Marii Crize erau oameni foarte înstăriţi – aceştia aveau să vină. L-a invitat pe Rudolph Valentino la marea deschidere, apoi le-a spus reporterilor din San Francisco despre prezenţa acestuia. Reporterii de la ziare au venit. Rudolph Valentino, nu. Dar ea era renumită pentru farmecul irezistibil. Le-a oferit mâncare bună, cazare bună, muzică bună, probabil le-a strecurat puţin must pe care îl fermentase.

El zâmbi.

Dumnezeule*! zâmbise*.

În definitiv, moştenea un pic din farmecul stră-stră-stră-străbunicii lui.

— S-au întors şi au scris articole măgulitoare despre complex. Iar în anul următor, Rudolph Valentino a venit, într-adevăr. Complexul Bella Terra se ocupa de bogaţii din San Francisco, din Hollywoodul care atunci înmugurea şi, în cele din urmă, de pe coasta de est şi din restul lumii. Bella Terra a devenit avangarda complexurilor noastre şi principala afacere de familie pentru următorii 50 de ani.

— Familia ta deţine mai multe complexuri?

Acum, Chloé chiar părea impresionată.

— Încă două, una în sudul Californiei şi una pe coasta

Washingtonului, ambele conduse de mai mulţi membri ai familiei Di Luca. Bunica mea a avut un singur fiu, pe tatăl meu, dar, în general, membrii familiei Di Luca se înmulţesc precum iepurii.

„Ai copii? Fraţii tăi au copii? Trebuie să vorbim despre înmulţire?”

— Crama este mai profitabilă sau complexurile?

— Complexurile produc mai mulţi bani, dar, în anii ’80, crama a început să facă iar profit. Am început să ţin frâiele afacerii când eram la facultate şi am preluat complet când aveam 22 de ani.

Deci el era la conducere de doisprezece ani. Nu era de mirare că avea acea atitudine de eu-sunt-şeful.

— Deţii vreo parte a complexului? întrebă ea.

— Familia Di Luca împarte toate profiturile între proprietăţile familiei, plus salariile acordate celor care lucrează aici.

— Şi nu eşti doar creatorul de vinuri, ci conduci şi operaţiunile din vie.

— Da. Am un salariu bun. O privi zâmbind slab. Faci muncă de cercetare pentru cartea ta sau cauţi un alt motiv?

Îşi dădu seama că îl întrebase despre veniturile sale ca şi cum l-ar fi privit ca pe un viitor soţ. Părea la fel de rea ca tatăl ei, şi roşi – la naiba cu pielea ei albă – şi mormăi: – Pentru carte.

Dar, cu toată stânjeneala, fu încă o dată mulţumită de faptul că Eli nu îi ţinea companie pentru banii tatălui ei. El nu avea nevoie de banii tatălui ei.

Capitolul 12

Pentru Chloé, turnul de apă nu semăna deloc cu un turn de apă, ci, mai degrabă, cu turela unui castel medieval

care se ridica din mijlocul unei podgorii pline cu viţe gârbovite ca nişte bătrâne cocoşate care îşi frângeau mâinile. Turnul rotund cu exterior de cărămidă portocalie era înalt de trei etaje şi se cocea în soarele după-amiezii. Sus lângă acoperişul de tablă în formă de octogon, o gaură în cărămizi se iţea ca un dinte, lipsă şi, în timp ce Chloé privea, un porumbel zbură de sub cornişă.

— Nu privi în sus cu gura deschisă, o sfătui Eli.

Comentariul o făcu să stea pe gânduri. Oare el chiar *avea* simţul umorului? Pentru că era primul semn pe care îl detectase.

— Aceste vii sunt diferite de cele din jurul casei de vacanţă, spuse ea.

— Sunt plantate în stilul vechi, nu sunt dirijate să crească pe un spalier, ci sunt lăsate să crească natural şi apoi tunse. Nu sunt la fel de uşor de crescut, dar viţele vechi produc cele mai bune vinuri ale noastre.

Aplecându-se, mângâie crengile de parcă atingea o iubită.

Acum, semăna mai mult cu Eli Di Luca pe care credea că îl cunoştea, îndrăgostit de strugurii săi. Lângă rezervor era un lift mecanic, de genul celor folosite pentru a ridica indicatoare sau cabluri electrice, dar acesta avea roţi şi cauciucuri – şi urmele de pe drum indicau că fusese adus acolo cu maşina.

— O platformă de lucru aeriană, spuse Eli. Ca oamenii mei să poată sta pe platformă, să demonteze turnul, să stivuiască cărămizile şi să le lase pe pământ fără să le spargă. Când au înţeles ce era înăuntru, au venit cât de repede au putut şi m-au chemat.

— Crezi că turnul de apă a fost construit special pentru a găzdui alambicul?

— Absolut.

— De ce ai pune un turn de apă în mijlocul unei vii? Mai

ales dacă îl vei folosi ca să ascunzi un alambic? Nu există locuri mai bune în care îl poţi ascunde?

— Gândeşte-te! O vie are nevoie de apă, deci un turn de apă are sens. Când îl construieşti, nu atrage atenţia nimănui. Asamblezi un rezervor de lemn, îl umpli cu apă, îl înconjori cu cărămizi care se întind cu cinci metri deasupra, adaugi un acoperiş şi ai o încăpere ascunsă acolo, zise Eli şi arătă spre acoperiş.

— Ce ingenios. Chloé se străduia să se gândească la intrigi creative, dar aşa ceva nu i-ar fi trecut niciodată prin cap.

— În plus, aceasta este o zonă rurală acum. Gândeşte-te cum era în anii ’30. Arătă spre autostrada cu două benzi care trecea direct pe acolo, cea mai plată zonă a văii. Oraşul este la şapte kilometri spre sud, şi, în 1930, populaţia întregii văi era de vreo 10.000 de oameni.

Ea miji ochii şi privi spre vale, încercând să o vadă aşa cum fusese în urmă cu 80 de ani.

— Nu ştiu multe despre alambicuri, dar nu necesită o flacără constantă timp de mai multe zile până să fie gata băutura?

— Aşa este.

— Atunci, cum a reuşit Massimo să facă asta? N-ar fi trebuit să scoată fumul pe undeva?

— Nu ştiu. N-am fost înăuntru.

Consternată, ea întrebă:

— N-ai fost înăuntru? Cum se poate una ca asta?

— Este un loc al crimei, spuse el cu răbdare. Vechi, e adevărat. Dar am chemat oamenii legii – adică, pe Bryan DuPey, şeful poliţiei şi un prieten de-al meu din timpul şcolii. A spus că se va ocupa. Evident, nu e pe lista de priorităţi – a trecut o săptămână.

— O, nu! îşi prinse gâtul cu ambele mâini, dându-şi seama că apropierea de Eli o nelinişte a suficient cât să

exagereze, şi apoi le lăsă într-o parte. Acest DuPey nu ţi-a interzis să urci acolo, nu?

— Nu, nu-i pasă, atâta vreme cât nu pornesc alambicul. Am reuşit să mă abţin de la asta.

Încă o scurtă demonstraţie de umor. Credea ea.

— Haide! Te duc acolo cu platforma, spuse el.

— Te rog, hai să urcăm aşa cum ar fi făcut-o Massimo! Se uită în jur şi văzu o uşă îngustă de metal la nivelul solului. Ne ajută să intrăm în atmosferă.

— Poate că o să-ţi mai găsim un craniu.

Umor şi sarcasm. Deci Eli Di Luca era mai mult decât un expert în vinuri şi un zeu al sexului în carne şi oase.

— N-ar fi trebuit să beau acel pahar de vin la prânz, spuse ea cu voce tare.

— Bănuiesc că vrei să urci în stilul vechi, cu sau fără paharul de vin. Aşteaptă aici. Am o ladă frigorifică cu sticle de apă pe bancheta din spate.

Ea îl privi îndepărtându-se. Îi plăcea acel pas lung, felul în care i se mişcau şoldurile. Ceva în felul în care mergea îi aduse în minte două sintagme: „mascul alfa” şi „bun la pat”. Felul în care sărise să îi poarte de grijă o făcea să se întrebe cum ar fi să îşi pună capul pe umărul lui...

Muncise prea mult.

Trebuia să iasă mai des.

Îi spusese tatălui ei de o sută de ori – nu avea nevoie de un bărbat.

Trebuia să-şi amintească asta.

Eli se întoarse cu geanta ei de laptop şi cu o sticlă cu apă rece ca gheaţa. Ea îşi lipi sticla de frunte.

— Trebuie să mă hidratez.

Cu o răbdare uimitoare, el îi luă sticla de apă, deschise capacul şi i-o dădu înapoi.

— Hidratarea nu are loc prin piele. Bea.

Ea bău.

— E bine acum? întrebă el.
— Mult mai bine.
— Haide! Eli puse geanta pe umăr şi deschise uşa. Înainte să începem demolarea, nu ştiam ce susţine turnul, aşa că am spart lacătul şi l-am inspectat.
Chloé îl urmă în cavitatea răcoroasă, întunecoasă, ca un subsol. Umezeala o făcu să tremure, şi mirosul de pământ şi lemn putred îi umplu nările.
Rezervorul de lemn era mare, cu o circumferinţă de şase metri, şi se ridica la o înălţime claustrofobă de doi metri şi jumătate deasupra capului ei, sprijinit pe picioare impresionante de stejar aşezate simetric de jur-împrejur. O scară veche de lemn atârna de marginea rezervorului, iar ea se apropie şi privi în sus. Scara continua în spaţiul îngust dintre rezervorul de lemn şi stratul de cărămidă, şi în vârf se vedea o lumină slabă.
Punând mâna pe scară, el o scutură şi se strâmbă, apoi puse piciorul pe cea mai de jos treaptă. Lăsându-se cu toată greutatea, se legănă în faţă şi înapoi.
— Bun, ne ţine. El coborî. Tu prima.
Deci, dacă ea ar cădea, el ar prinde-o? Sau o lăsa prima ca să se uite la fundul ei?
Nu-i păsa de ce. Pentru ea nu avea nicio importanţă.
Luă o altă gură de apă, lăsă sticla pe jos şi începu să urce. La început, avu o senzaţie ciudată. Apoi ajunse pe o parte a containerului de apă din lemn şi se strecură în spaţiul dintre el şi cărămizi. Locul era strâmt. Simţea cărămizile calde la spate. Se ţinea de fiecare bară cu grijă; acestea erau aspre – o masă de aşchii.
Când ajunse la jumătatea distanţei, Eli strigă:
— Eşti bine?
— Da. Se opri şi privi în sus, spre lumină, apoi în jos, spre umbre, încercând să absoarbă senzaţiile, să le pună în cuvinte, pentru ca mai târziu să le poată transfera pe

hârtie. Puse mâna pe rezervor. Simţi lemnul uscat pe piele. Nu e apă înăuntru?

— De multă vreme nu mai este, spuse el.

Ea continuă să urce.

— Am estimat că rezervorul are aproape patru metri. Era imediat sub ea. Deci vei ajunge în curând sus. Dacă ai nevoie de ajutor, sunt aici.

Voia să pufnească. Nu avea nevoie de ajutor. Se urcă pe acoperişul plat al rezervorului de apă în genunchi. Acoperişul octogonal era la trei metri deasupra podelei. La fiecare colţ, era prins de perete, şi asta lăsa spaţii de ventilare împrejur, între cărămidă şi metal. Acolo pătrundea lumina slabă – putea vedea concentrarea de funingine în locul pe unde ieşise fumul.

Lumina intra prin gaura făcută de oamenii lui Eli prin cărămizi, dezvăluind un strat gros de praf şi funingine care acoperea podeaua de lemn. Plăcile erau lipicioase, şi, când se ridică, ea îşi şterse palmele de pantaloni. Chiar lângă ea se afla un cazan impresionant de cupru, cât ea de înalt şi atât de lat încât nu îl putea cuprinde cu braţele. Ţevile ieşeau din partea de sus a două containere mai mici de cupru.

Alambicul

Când Eli băgă capul în încăpere, ea îi întinse mâna şi repetă cuvintele spuse de el mai devreme ca un ecou:

— Dacă ai nevoie de ajutor, sunt aici.

O surprinse când el îi apucă mâna. Trebuia să-şi aducă aminte că Eli părea genul de bărbat căruia îi plăcea să ţină pe cineva de mână.

El se apropie mult prea aproape de ea, privi în jos şi zâmbi pe jumătate.

— Este aşa cum sperai?

Trecu un moment lung de stupefacţie înainte ca ea să-şi dea seama că el se referea la alambic.

— Da, este perfect. Rămăseseră o mulţime de lemne, pe jumătate putrezite, care aşteptau să fie aruncate în vatra de metal de sub alambic. Trebuie să fac poze. Scotoci în geanta de laptop după camera foto, o scoase şi îi făcu o fotografie lui Eli stând lângă cel mai mare rezervor.

— Uită-te la ăsta! Eli privea admirativ rezervorul. Este uriaş.

Ea se uită la ecranul camerei pentru a verifica fotografia. Bun. Bliţul surprinsese multe detalii bune.

Făcu o fotografie şi la tavan. Bună şi asta.

— Alambicul are cam 280 de litri, spuse Eli.

Înaintând spre mijlocul încăperii, ea fotografie partea pe care nu o văzuse din cauza alambicului. Bliţul ilumină... ceva. Îndepărtă camera de chipul ei şi privi.

Rămase fără suflu.

— Eli? şopti ea.

— Dacă Massimo distila vin în coniac, spuse Eli, trebuie să fi vândut producţia în toată ţara.

— Eli?

— Cred, totuşi... Monstruozitatea de cupru îi captase întreaga atenţie. Prohibiţia a transformat cetăţenii care respectau legea în criminali şi...

— Eli!

Se întoarse spre ea.

— Ce e?

Arătă cu un deget tremurător spre partea opusă a încăperii.

— Dacă vrei să ştii ceva despre alambic, poate ai putea să-l întrebi pe el.

Capitolul 13

Rămăşiţele mumificate ale unui om erau întinse pe podea, în faţa alambicului. Pielea lui era cenuşie. Praful

secolului trecut şi al celui prezent îl acopereau ca o pătură, camuflându-l.

Chloé scoase o lanternă subţire cu LED din geantă şi o îndreptă spre cadavru.

Capul acestuia era sprijinit de un buştean, şi, deşi ochii îi erau închişi, orbitele adânci păreau să se holbeze la ei, iar chipul îi era schimonosit într-o expresie de agonie infinită.

Eli o privi pe Chloé – era palidă din cauza şocului, ţinând camera strâns într-o mână şi lanterna în cealaltă.

Eli întinse braţul şi o trase mai aproape de el şi o cuibări la pieptul lui. Deşi rămase încremenită în braţele lui, îl lăsă să o îmbrăţişeze. Asta îi spuse multe lui Eli.

— E mort de multă vreme. Vocea ei părea detaşată, fără emoţie. Hainele lui datează din anii ’20 sau ’30. Crezi că ar putea fi Massimo?

— Bănuiesc că da. Menţinând braţul în jurul ei, îşi scoase telefonul mobil şi sună la Urgenţe.

Operatoarea răspunse.

Îi recunoscu vocea – era Patricia Greene. Ieşise o vreme cu ea, în liceu.

— Bună, Pat, sunt Eli Di Luca. Hei, sunt la vechiul turn de apă din cărămidă...

— Cel cu alambicul? întrebă ea.

Toată lumea ştia totul în acest oraş.

— Exact. Şi se pare că sunt mai multe infracţiuni de raportat, nu doar traficul cu alcool.

— Nişte copii şi-au scris cu vopsea numele pe turnul de apă? Pat nu suna nici pe departe cum ar trebui să sune un angajat model al oraşului. Fiica mea mi-a spus că unii dintre copiii din clasa a opta se gândeau să facă asta. Ştii cum sunt copiii la vârsta asta.

— Nu şi, slavă Domnului, nu au făcut-o. Avem un cadavru.

Vocea relaxată a lui Pat îşi schimbă tonul.

— Eşti sigur că este un cadavru? Niciun semn de viaţă?

— Este un cadavru foarte vechi, Pat. Bănuiesc că a murit acum 80 de ani. Dar te asigur că este vorba despre o crimă.

O simţi pe Chloé cum aprobă din cap lipită de pieptul lui. Vocea lui Pat se schimbă din nou, devenind oficială.

— Îi trimit chiar acum un mesaj lui DuPey, şi va veni acolo imediat. Te rog să rămâi la faţa locului. Va vrea să îţi pună nişte întrebări.

— Aşa voi face, spuse Eli.

— Eşti singur acolo? întrebă Pat.

— Sunt cu cineva. Aproape că o auzi pe Patricia muşcându-şi buza, abţinându-se să pună alte întrebări.

Într-un final, ea spuse:

— Ţine-o şi pe ea acolo, te rog!

Ea. Pat pescuia indicii. O lăsă în pace. Nu avea rost să procedeze altfel.

— Bine. Ne mai vedem.

Închise. Încet, Chloé se desprinse de Eli.

— Înainte ca oamenii legii să ajungă aici, putem să... să vedem dacă ne putem da seama de ceva? Pentru că, odată ce vor sosi, îl vor lua, şi felul în care ne priveşte... Cred că vrea dreptate.

Eli îi dădu drumul, mulţumit că ea îl lăsase să o consoleze, că făcuseră un pas lent, simplu, spre intimitate.

— Ce te face să spui asta?

— Are mâinile încătuşate. Este desculţ. Nasturii de la vestă sunt desfăcuţi, cămaşa e desfăcută şi acele pete negre de pe cămaşa lui – pun pariu că este sânge. Are mânecile suflecate, dar nu el a făcut-o. Puse camera foto în geanta de laptop.

— De ce nu?

Mintea ei lucra fascinant

— Este îmbrăcat elegant. Înaintă spre cadavru. Uite,

într-o parte. Este pălăria lui.

— Ar putea aparţine unuia dintre ucigaşi.

— Fiecare bărbat din vremea aceea purta pălărie, şi aceasta s-a păstrat în condiţii bune. Asta înseamnă că trebuie să fi fost de calitate, şi nimeni altcineva n-ar fi lăsat-o aici, la locul unei crime. Deci este a lui Massimo, poate lucrată manual pentru el.

Privi spre Eli, cu sprâncenele ridicate. El încuviinţă.

— Continuă! Te urmăresc.

— Poartă pantaloni de costum. Nu poţi să-mi spui că majoritatea bărbaţilor din vremea Marii Crize îşi puteau permite haine ca astea. Îngenunche uşor lângă Massimo şi îl lumină cu lanterna din cap până în vârfurile degetelor de la picioare. Nu, chiar dacă ar fi vrut să pară mai relaxat, şi-ar fi rulat mânecile cămăşii cu mai multă grijă.

— Ai o mare capacitate de observare.

Ea îl privi.

— Nu de obicei. Mama mereu a spus că sunt cu capul în nori. Adevărat, dar, dacă ceva îmi captează atenţia, pot să fac anumite deducţii. Până la urmă, nu doar scriu cărţi de mistere, ci şi citesc multe.

Aşadar... Eli trebuia să îi atragă atenţia, da? Putea să facă asta. Tot ce trebuia să facă era să fie mai interesant decât un cadavru mort de mult timp.

— Stai puţin! Ignorând faptul că irosea foarte necesarul venit, Eli luă o bucată de ţeavă din alambic şi o izbi de peretele de cărămidă cam la o jumătate de metru sub deschizătură. Mortarul casant se crăpă într-o linie lungă. Lăsând ţeava jos, se sprijini de perete. Cărămizile căzură şi se sparseră până jos, dar spaţiul închis fu inundat de lumina zilei. O făcu din nou şi din nou, până când mări deschizătura până la nivelul podelei şi cât putea să ajungă cu braţele.

Când se întoarse spre Chloé, ea îl privea cu ochii mari –

şi, Dumnezeule, chiar îi captase atenţia.

Dar nu pentru multă vreme.

În depărtare, auzi zgomotul sirenelor.

— Dacă vrei să-l examinezi, fă-o repede, spuse el.

Ea stinse lanterna şi reveni la observarea cadavrului.

— Priveşte expresia lui, Eli. A fost torturat. Priveşte pielea de pe braţele lui, şi aici pe piept, pe tălpi. E acoperită de cercuri mici. L-au ars cu ţigara. Şi chiar aici este una dintre ţigările pe care le-au aruncat pe podea.

— Serios? Eli veni şi o ridică. O examină. Hmm.

O puse în buzunar. Ea folosi mânerul lanternei pentru a ridica uşor cămaşa lui Massimo.

— Uite şi explicaţia pentru prezenţa sângelui. O rană de cuţit. A intrat chiar sub coaste. Probabil deja era pe moarte, şi acesta a fost sfârşitul. Bietul de el! Lăsă cămaşa în jos. L-au ucis în căldura verii, altfel nu s-ar fi mumificat aşa.

Eli puse întrebarea evidentă:

— Dar pentru ce să-l fi omorât?

Sirenele se apropiau.

— Alambicul? sugeră Chloé.

— De ce să-l tortureze? De ce să-l ucidă? Şantaj, da. Dacă taxatorii corupţi l-au găsit aici, i-ar fi putut cere o parte din profit. Asta – Eli flutură o mână spre cadavru – este altceva. Au vrut ceva, iar el nu a vrut – sau nu a putut – să le dea acel lucru.

Din nou, Eli avea atenţia lui Chloé.

— Ai spus că străbunica ta credea că Massimo era implicat în infracţiuni care nu aveau legătură cu băutura.

— Aşa este.

— Dar nimeni nu ştie despre ce era vorba.

— Nimeni nu ştie nici măcar dacă asta e adevărat.

Sirenele erau atât de aproape de turnul de apă, încât Eli scoase capul afară să se asigure că poliţia nu venea cu

maşina printre viţe.
Două maşini înaintau pe drumul de acces cu pietriş, una după alta, cu luminile roşii şi albe aprinse.
Dar Bryan DuPey locuise toată viaţa în Bella Valley. Ştia că nu trebuia să rişte furia lui Eli şi să intre cu maşina în vie.
Totuşi, parcă maşina cât putu de aproape, opri sirena şi ieşi de la volan. De pe locul pasagerului ieşi un tip pe care Eli nu-l recunoscu.
Unul dintre ofiţerii lui DuPey şi legistul coborâră din cealaltă maşină. Eli se întoarse spre Chloé.
— Au ajuns.
— Îmi doresc să nu fi fost atât de rapizi. Se ridică şi îşi frecă mâinile de pantaloni, lăsând dungi negre pe ei. Aş vrea să caut în buzunarele lui Massimo.
— Fă-o!
Ea tresări.
— N-am chiar atâta tupeu.
— Bravo ţie, spuse Eli. Nici nu ai motiv. Cei care l-au executat, oricine or fi fost, i-au smuls căptuşeala jachetei. Dacă a avut ceva în buzunare, acum nu mai are.
— Deci orice căutau era suficient de mic încât să fie ţinut în buzunar.
DuPey strigă de jos:
— Hei, voi de acolo!
— Putea să fi fost un indiciu care conducea la ceva mai important. Sprijinindu-se în afară, Eli strigă: Vino sus cu platforma! Se întoarse spre Chloé. Legistul este Mason Watson. Nu-i spune că ai atins cadavrul. Este fanatic în privinţa păstrării intacte a scenei crimei.
— Nu o voi face, promise ea. Am discutat cu un legist despre cadavre şi despre ce le afectează şi cum, iar ea mi-a spus să păstrez mereu distanţa.
— Nu te-ai dus să vezi o autopsie?

— Dacă mă uit la *NCIS* aproape de ora de culcare, am coşmaruri.

Ea zâmbi îndurerată. Cu funingine pe obraji, degete murdare şi părul răvăşit, Chloé arăta ca un ştrengar modern din Dickens.

Era ciudat să nu o vadă ca pe un instrument util pentru a-şi păstra via, ci ca pe o femeie care adora să rezolve mistere, care căuta răzbunare pentru un om mort de multă vreme, care trăia periculos şi cu bucurie.

Dacă Eli dădea la o parte resentimentele resimţite pentru că trebuia să se însoare cu ea... o plăcea. Mai mult, ea stârnea dorinţa în el. Nu simpla nevoie fizică, ci şi posesivitate şi o teamă ascunsă.

Ea îl privea cu ochi limpezi şi sinceri, ochi despre care el se întreba dacă vedeau dincolo de Eli din viaţa de zi cu zi, dincolo de controlul de fier pe care şi-l autoimpunea şi în cele mai adânci profunzimi ale sale.

Poate că, până la urmă, nu era doar o simplă scriitoare de romane de mistere.

Poate că nu era doar viitoarea lui soţie.

Poate că era singura persoană faţă de care nu se putea apăra.

Capitolul 14

Chloé se gândea că ea şi Eli se, ei bine, nu chiar, distraseră – descoperirea unui cadavru nu era chiar o distracţie – dar măcar descoperiseră că au lucruri în comun. Comunicaseră cu o uşurinţă pe care ea rareori o putea savura cu altă persoană... cu atât mai puţin cu un bărbat disponibil.

Dar acum o privea atât de intens, încât ea întrebă:

— Crezi că e o prostie ca o persoană care scrie despre crime să fie prea sensibil ca să privească o simplă

procedură?

El se scutură ca un câine care se scutură de ploaie.

— Deloc. Vederea unui trup deschis, sângerând nu este un coşmar uşor de dat la o parte.

Suna atât de normal, dar... Ce lucru ciudat de spus!

Era un viticultor.

Unde văzuse el un cadavru deschis, sângerând?

La majoritatea oamenilor, Chloé putea să le pună întrebarea aceea – adora să audă poveşti personale – şi majoritatea oamenilor i se confesau.

Cu Eli Di Luca... nu avea curaj. Ca o alarmă, sunetul mecanic al liftului porni, tare şi ritmic.

Îşi desprinse privirea de a lui Eli şi se îndepărtă de trupul lui Massimo. Până când oamenii săriră de pe platformă pe turnul de apă, ea se afla într-o parte a alambicului, cu gura uscată, privind peste tot numai nu la Eli şi dorindu-şi să bea din acea sticlă de apă pe care o lăsase jos.

Patru tipi intrară prin gaura creată de Eli.

Şeful lor era de înălţime medie, vânjos, cu păr şaten, subţire şi ochi obosiţi.

— Bună, DuPey. Eli îl prezentă. Bryan DuPey, aceasta este invitata mea, Chloé Robinson. Chloé, DuPey este şeful poliţiei noastre. Am făcut liceul împreună.

DuPey dădu mâna cu ea.

— Partea bună că sunt şeful poliţiei este că el nu îmi mai spune Dopey. Cel puţin, nu în faţă.

— Nu în timp ce porţi armă, comentă Eli.

Alt semn de umor.

DuPey părea inofensiv, dar o măsură din priviri – pe ea şi întreaga scenă.

— Hei, Eli, sper că familia ta nu îşi va face un obicei din descoperirea cadavrelor.

Tresărind, Chloé îl privi pe Eli.

— Sunt de acord, zise, dar nu oferi altă explicaţie.

Ofiţerul care se apropie de Chloé era puţin mai matur decât ea – probabil avea 28 de ani – era puţin mai înalt ca ea – probabil 1, 70 – chipeş şi îmbrăcat într-o uniformă atât de impecabil călcată, încât o făcu să se simtă de parcă ea ar fi venit la o petrecere formală îmbrăcată ca un electrician. Dar, când Eli o prezentă – Finnegan Balfour, aşa se numea – Finnegan zâmbi şi îi strânse mâna puţin prea mult timp.

Aşa că, chiar şi cu părul ei de puf de păpădie, ştia că încă putea să atragă un bărbat... sau poate că el avea un manuscris pe care dorea ca ea să i-l citească.

Of. Când devenise atât de cinică?

Când îşi retrase mâna, el zâmbi mai larg, o salută cu un gest şi se îndreptă spre alambic.

— Uau! Avea un accent pe care Chloé nu-l putea idemtifica. Ce *mare* este!

Legistul avea în jur de 50 de ani. Purta jeanşi, cămaşă, pantofi albi de alergare imaculaţi şi o şapcă de baseball, avea două genţi de piele şi privea spre cadavru cu ceva ce aducea a scânteie de bucurie în ochii lui de culoarea alunei.

— Încântat să vă cunosc, îi spuse lui Chloé, dar era destul de sigură că el nu ar recunoaşte-o decât dacă ar fi întinsă pe masă, la morgă.

Ultimul bărbat era în spate – silueta i se contura în lumină; aştepta să fie prezentat. DuPey îi făcu semn să se apropie.

— Chloé Robinson, el este Wyatt Vincent.

Wyatt li se alătură, un bărbat pe la 40 de ani, înalt, bine făcut, bine îmbrăcat. Dădu mâna cu ea.

— Domnişoară Robinson, vă admir opera. Sper la o nouă carte în curând.

Ea îi zâmbi şi îi oferi răspunsul standard:

— Mulţumesc. Şi eu sper asta.

— Wyatt provine dintr-un lung şir de ofiţeri de poliţie, spuse DuPey.

— Familia e plină de ei. Gura lui Wyatt se strâmbă – părea că glumeşte pe seama lui însuşi, dar lui Chloé i se părea genul de tip care îţi capta atenţia şi o menţinea. Părea sigur de sine, dar, cu toate astea, părul lui de culoarea nisipului, ochii albaştri şi bronzul îl făceau să fie un candidat bun pentru o pândă. Arăta de parcă se putea integra oriunde în Statele Unite.

Putea să pună pariu că era bun la orice făcea.

În mod sigur, DuPey părea a-l admira.

— Wyatt a făcut ani buni parte din FBI, a lucrat în toată ţara, apoi a vrut să se întoarcă în California, aşa că a venit cu multe cunoştinţe despre infractori şi comportamentul infractorilor înapoi în Sacramento şi şi-a deschis propria firmă de consultanţă pentru secţiile de poliţie – despre îmbunătăţirea abilităţilor de investigare şi prevenirea necazurilor. După mica noastră problemă de luna trecută, l-am chemat ca să ne împrospătăm procedurile.

— Bine ai venit în Bella Valley!

Eli dădu mâna cu el

— Mulţumesc. Am mai fost în această zonă. Familia mea a locuit în centrul Californiei din... O, cred că ne-am mutat aici în anii ’40, aşa trebuie să fi fost, din Chicago. Înclină capul spre Eli. Sper că nu te deranjează că am venit şi eu. Uneori, îmi este dor de munca pe teren, şi acesta pare a fi un caz neobişnuit.

— Tatăl lui îl cunoştea pe tatăl meu, spuse DuPey, apoi îi zise lui Chloé: Tatăl meu a fost şeful poliţiei aici când eram copii.

— A deranjat cineva cadavrul? întrebă Mason.

— M-am apropiat de el. Chloé se gândi că era mai bine să mărturisească, fiindcă se vedea că cineva deranjase praful şi funinginea ultimilor 80 de ani – şi nu fusese Eli,

căci picioarele lui erau de cel puţin două ori mai mari ca ale ei.

— Şi ai îngenuncheat aici. Legistul era un bun observator. Te-a fascinat?

— N-am mai văzut aşa ceva, recunoscu ea. Nici măcar nu am mai auzit despre aşa ceva.

— Nici eu, spuse Finnegan din spatele alambicului. Şi eu sunt din Kansas.

— Ce legătură are asta? se răsti DuPey.

Finnegan iţi capul afară.

— În Kansas e uscat tot timpul – dacă nu cumva ţara decide altfel.

— Uscat? Chloé înţelese. Nu credea că aceşti californieni aveau idee. Vrei să spui că... acolo nu se vând băuturi tari?

Îşi scoase chipiul în faţa ei.

— Da, doamnă. Am văzut multe alambicuri acolo, dar nu leşuri vechi şi uscate.

Cu un strop de iritare în voce, DuPey întrebă:

— Despre ce am vorbit noi, Finnegan?

— A. Asta. Finnegan scoase din nou chipiul în direcţia lui Chloé. Mă scuzaţi, doamnă!

— Pentru ce? întrebă ea.

— Trebuie să le spunem *cadavre*. Este mai estetic, îi făcu cu ochiul. Dacă folosim cuvintele potrivite, nu vom avea necazuri la televizor când raportăm crimele, iar doamnele nu vor suna să se plângă că am fost insensibili.

Ea scoase un râset, pe care îl înăbuşi rapid. DuPey nu arăta deloc încântat. Finnegan se aplecă din nou în spatele alambicului de cupru. Metalul zdrăngăni.

— Finnegan, nu atinge nimic! spuse DuPey.

— Nu, domnule.

Finnegan apăru din nou, salută cu un cot de ţeavă pe care cumva îl culesese din alambic, apoi dispăru.

DuPey oftă ca şi când ar fi fost descumpănit, şi ochii lui

obosiţi păreau chiar şi mai obosiţi. Chloé merse de partea opusă a cadavrului şi îngenunche.

— Vă deranjează dacă privesc?

— Eşti scriitoarea, nu? întrebă Mason.

— Da.

Toată lumea din oraş ştia cine era?

— Da, răspunse Eli, ca şi când ar fi vorbit cu voce tare. În oraşul acesta, nu poţi să spui ceva într-o toaletă publică de pe un şantier izolat din sud, că în zece minute se şi dă raportul într-un salon din nord.

— Eli, nu e aşa rău. DuPey părea distrat în timp ce examina alambicul. Nimeni nu dă doi bani pe majoritatea dintre noi. Voi, familia Di Luca, cu aura voastră de celebritate, sunteţi cei care atrageţi atenţia. Şi luna trecută aţi apărut din nou pe prima pagină a ziarelor, înainte ca Chloé să apuce să întrebe ce se întâmplase luna trecută, DuPey adăugă: Chiar dacă este vechi, este un alambic frumos.

— Cât de vechi crezi că e? întrebă Eli.

DuPey se întoarse.

— Tu cât de vechi crezi că este, Eli?

— Dacă tipul acela de acolo a construit alambicul, atunci datează din perioada Prohibiţiei. Eli îşi puse mâinile pe curea. De ce? Crezi că am făcut coniac aici sus?

DuPey ridică de capac şi mirosi.

— Nu...

Wyatt îngenunche lângă Chloé.

— N-am mai văzut aşa ceva de când l-am prins pe Twilight Slayer în Phoenix.

Chloé îl privi.

— Ai fost implicat în cazul acela?

— Am avut o contribuţie la rezolvarea lui, spuse Wyatt. Captura femei pe care le considera vampiri, le trăgea în ţeapă în deşert şi le lăsa la copt. Când un trup moare de

deshidratare şi apoi se stafideşte, se instaurează repede aspectul acela de mumie. Nu a fost uşor de privit.

Observă că Mason făcea fotografii, apoi dădu cu grijă hainele la o parte pentru a vedea rănile.

— Deci am avut dreptate? Persoana care l-a ucis pe tipul ăsta a făcut-o în toiul verii. L-au legat cu cătuşe, l-au torturat, l-au ucis, l-au lăsat la uscat.

— Concluzii bune, spuse Mason.

— De ce foloseşti pluralul? întrebă Wyatt. Ar putea fi un singur criminal.

Chloé ştia că era testată. Nu-i păsa. Fie că avea dreptate, fie că nu, acestea erau informaţii pe care le putea utiliza cumva într-o carte – de preferat, în cartea pe care o scria acum. Groaza de a fi găsit un cadavru dispăruse, fiind înlocuită cu o serie infinită de posibilităţi de intrigă care îi bolboroseau în minte.

— Posibil. Dar a construit un alambic aici sus, unde nimeni nu-l putea prinde, şi, după cantitatea de funingine de pe acoperiş, pe unde ieşea fumul, de pe pereţi şi de pe podea, l-a folosit multă vreme. Aşa că era deştept. Este bine îmbrăcat, semn că era prosper. S-a asigurat că nimeni nu-l putea lua prin surprindere, aşa că a dezvoltat un fel de alarmă timpurie şi probabil nişte capcane.

— Ai fi un investigator bun, spuse Wyatt.

— Într-adevăr. Foarte bine, domnişoară Robinson. Mason arătă spre mâinile cadavrului. Observaţi că pielea de pe degete are cicatrici, semn că ştia să se lupte.

O bocănitură o făcu pe Chloé să se întoarcă, iar scândurile din spatele ei se clătinară.

Eli era în genunchi, cu mâinile pe podea.

— Ai grijă! E o ridicătură în podea.

— Ai căzut? Nu-i venea să creadă. Nu părea genul care să facă vreodată un pas greşit. Eşti bine?

— Da. Ridicându-se, se strâmbă când îşi văzu mâinile

murdare. Am doar demnitatea rănită. Scoase batista din buzunar, se şterse pe mâini şi se strâmbă din nou la pătratul mare de bumbac alb care se înnegrise. Chloé, pari palidă. Te afectează iar căldura de aici?

Ea pricepu mesajul, oftă şi se ridică.

— Da. Nu vreau să plec, dar mai devreme mă luase cu leşin, şi trebuie să mă duc să mă întind.

— Probabil o doamnă ca tine suferă de un şoc întârziat după descoperirea cadavrului, spuse Finnegan.

În ciuda dovezilor, Mason şi Wyatt încuviinţară solemn. Aceşti bărbaţi superiori o făceau să strângă din dinţi. Dar, înainte să-i poată contrazice, Eli îşi puse mâna sub cotul ei şi o ridică.

— Te duc acasă, spuse el.

Asta îi făcu pe oamenii legii să zâmbească, ceea ce o irită şi mai mult. Dar nu la fel de mult ca pe Eli. Chipul lui împietri şi, cu voce stranie, spuse:

— Ca o favoare pentru tatăl ei, îi permit domnişoarei Robinson să stea în casa de vacanţă pentru a-şi termina cartea. Aş aprecia dacă v-aţi aminti asta.

Mason şi Wyatt îşi reveniră şi se aplecară din nou deasupra cadavrului. Finnegan dispăru în spatele alambicului.

— Vă conduc până la camioneta ta, spuse DuPey. Trebuie să vă chestionez pe amândoi în legătură cu ceea ce aţi descoperit aici. Doar o formalitate. Sunt destul de sigur că nu tu ai comis crima.

— Mda, mulţumesc, spuse Eli.

Coborâră împreună cu platforma – Eli o lăsă pe Chloé să o manevreze în timp ce DuPey stătu crispat şi încordat. Când ajunseră jos, poliţistul începu să pună întrebările. Până ajunseră la camioneta lui Eli, spuseseră deja de ce veniseră şi cum descoperiseră cadavrul.

Eli o ajută pe Chloé să urce în camionetă, apoi se

întoarse spre DuPey.

— Te-ai purtat ciudat acolo. A folosit cineva alambicul acela recent?

— Nu recent. Dar mă aşteptam să văd ceva mai multe semne de coroziune acolo. DuPey ridică din umeri. Aş pune un laborator să verifice alambicul şi să estimeze când s-a făcut ultima oară băutură în el, dar este o scenă a crimei atât de veche, încât nu pot justifica cheltuiala.

— Deci pot să-l scot de acolo?

Eli băgă mâna în lada frigorifică şi îi dădu lui Chloé o sticlă de apă rece, apoi se şterse pe mâini. DuPey luă şi el o sticlă, o goli şi o dădu înapoi.

— Da. Mason va duce cadavrul la morgă şi îşi va face treaba, dar nu vom putea afla dacă este Massimo, aşa cum bănuim cu toţii. Conform poveştilor, el nu avea familie şi nici copii, deci nu avem ADN.

— Bietul de el! Nicio familie care să îl jelească atunci când a dispărut. Nicio piatră de mormânt cu numele lui.

Lui Chloé i se rupea inima. Eli aruncă o privire spre ea.

— Dacă ceea ce spune Nonna este adevărat, el şi-a ales viaţa şi nu a avut niciun motiv să se aştepte la altceva.

Ocoli camioneta şi se sui.

— Acum, nu-i pasă, spuse DuPey.

— Nu, bănuiesc că nu, spuse ea, mai mult pentru ea. Dar pun pariu că, în acele ultime momente ale vieţii sale, şi-a dorit răzbunare.

Eli porni camioneta.

DuPey le făcu cu mâna.

De îndată ce Eli băgă în viteză, întoarse rapid şi porni pe drumul cu pietriş denivelat către Bella Terra, Chloé se întoarse spre el.

— Deci, spune-mi, Eli, ce ai luat de pe podeaua turnului cu apă?

Capitolul 15

Eli o făcu să aştepte până când ajunseră la casa de vară ca să-i răspundă la întrebare, făcând-o să ţopăie de frustrare. Pentru că el nu căzuse din greşeală, nu mai mult decât crezuse el că ea fusese copleşită de groază la vederea scenei din turnul de apă. Descoperise ceva, ceva legat de Massimo şi de crimă, iar ea dorea să afle ce.

Îi arătă mâinile. Mizeria de pe podea persista în pliuri şi sub unghii, iar el folosi asta drept scuză ca să o facă pe ea să tasteze codul de securitate.

În tot acest timp, el zâmbea larg. O tachina, de parcă era aproape uman.

Imediat ce intrară, ea închise uşa, îl apucă de cămaşă şi, cu vocea joasă, guturală, ameninţătoare a unui demon, spuse:

— Povesteşte-mi totul!

El o dădu la o parte ca şi cum ar fi fost o *fată*.

— Ai o strecurătoare?

— O strecurătoare? Vrei o strecurătoare? întrebă ea cu glas strident.

El o atinse pe nas – îi captase pe deplin atenţia şi juca acum cu toate cărţile pe masă.

— Eşti chiar frustrant.

Se frecă pe nas, ştiind că o mânjise cu funingine, şi se luă după el în bucătărie.

Eli găsi strecurătoarea şi o puse în chiuvetă. Căutând în buzunar, scoase batista acum murdară, o puse în strecurătoare şi o întinse cu grijă.

Batista se umplu de rotocoale lipicioase de funingine şi de aşchii murdare. Porni robinetul.

— Va dura un minut să spăl murdăria. Între timp, priveşte asta.

Căutând în celălalt buzunar, scoase mucul de ţigară pe

care îl luase şi i-l dădu.

Şi acesta era murdar, vechi şi dezgustător, iar ea se holbă la el, încercând să-şi dea seama de ce ar lua şi ar păstra o ţigară folosită pentru a-l arde pe Massimo. Era macabru. Doar dacă...

— Chestia asta are filtru, spuse ea.

— Nicio ţigară fără filtru nu ar fi rezistat sus acolo atâta vreme.

— Când au început să se fabrice ţigările cu filtru?

— Nu ştiu, dar mă îndoiesc că în timpul Marii Crize.

Ea scoase laptopul, îl puse pe bufet şi-l deschise, apoi căută răspunsul.

— Ţigările cu filtru au fost rare până în anii ’50, pentru că nu existau multe aparate care le puteau face. Ea luă mucul şi-l analiză din nou. Marca este... Kent? Aşa pare. Kent a început să folosească filtre în 1952. Deci cineva a fost în locul acela în anii ,50 sau mai târziu? Cu trupul mort al lui Massimo? Făcând ce?

— Poate că folosea alambicul. DuPey părea neliniştit în privinţa asta.

— Cu un cadavru privind? Cam mult sânge-rece.

— Tot de sânge-rece e nevoie şi pentru tortură. El opri apa. Unde este lanterna ta?

Ea o scoase din geantă şi i-o dădu. Eli o porni şi o îndreptă spre sita din chiuvetă.

— Acolo. Uite!

Ceva străluci. Sclipi. O piatră mică, tăiată. Se aplecă spre chiuvetă. Respiră adânc, încercând să liniştească tunetele bruşte ale inimii sale. El îi dădu lanterna, ridică piatra şi o puse în palma lui încă murdară. Strălucea ca un diamant pe un fundal de catifea neagră.

— Nu... şopti ea. Nu se poate.

— Este o piatră preţioasă. Poate un diamant?

— Da. Poate un diamant. Ea lumină cu lanterna, şi piatra

adună lumina, străluci în nuanţe albastre şi roşii şi... Cam jumătate de carat. Pare roz. Un diamant roz?

— Hai să aflăm! Hai să-l folosim pentru a tăia o sticlă! Se întoarse spre fereastră.

— Nu fereastra! Stai să aduc oglinda mea de voiaj.

Se duse în grabă în baie şi reveni cu oglinda rotundă, ieftină, pe care o ţinea în trusa de machiaj. O puse pe bufet şi îi făcu semn să încerce.

Ea privi, cu sufletul la gură, în timp ce Eli folosi marginea pentru a tăia sticla.

— Bănuiesc că acesta nu este un test edificator, nu?

Vocea ei tremura de entuziasm.

— Nu cred. Dar, dacă *este* un diamant – puse piatra preţioasă din nou în palmă – asta ar explica ce anume căutau torţionarii. De ce cineva prin anii ’50 a riscat şi s-a întors la locul crimei.

— Da... Nu-şi putea dezlipi ochii de la piatră. Dar l-ai luat de pe podea. A rămas nevăzut acolo vreme de 80 de ani? Fără să respire, îşi răspunse la propria întrebare. Da, desigur. Dacă ar fi fost văzut, nu ar mai fi fost acolo. Cum a trecut neobservat, mai ales dacă cineva a fost acolo sus?

— Nu l-am văzut imediat. Nici tu.

Încuviinţă aprobator.

— La un moment dat, când turnul era plin cu apă, lemnul era probabil umed şi moale. Eli rostogoli piatra cu degetul. Ştim că un strat gros de funingine şi murdărie a acoperit totul. Acesta era îngropat, iar marginile sale ascuţite l-au adâncit şi mai tare.

— Da. Abia când ai demolat peretele şi ai făcut să intre lumina am putut să-l observăm... Se trezi că nu putea rosti cuvântul. Ştiind ce era, ştiind că se afla în casa ei... o emoţiona, de parcă răufăcătorii erau afară şi aşteptau s-o tortureze, cum făcuseră cu Massimo.

— Cel mai mare noroc al nostru a fost legistul. Mason

poartă pantofi de alergare, şi, când a călcat pe piatră, diamantul s-a lipit de talpă şi a apărut într-un cocoloş de noroi. Noroiul a căzut, şi am văzut strălucirea diamantului. Eli nu părea îngrijorat, ci mai mult interesat de mister decât de pericol.

— Deci diamantul ne-a oferit indiciul de care aveam nevoie. Ţi-am spus că Massimo voia răzbunare!

Eli se uită la ea de parcă era nebună. Bărbatul ăsta n-avea deloc imaginaţie.

— Bine, poate că a fost o pură întâmplare. Dar cealaltă este o poveste mai bună!

— Tu eşti scriitoarea. Nu sunase ca un compliment. Oricum, m-am prefăcut că mă împiedic, am luat piatra înainte s-o observe cineva şi m-am gândit că era mai bine să plecăm de-acolo.

— Am ştiut că te-ai prefăcut.

— Sper ca restul să nu fie la fel de vigilenţi ca tine. Lăsă diamantul pe o farfurie, o puse deoparte şi folosi detergentul de vase ca să se spele bine pe mâini. Mai ales DuPey. Îl cunosc din liceu.

Ea alungă ideea cu o fluturare a mâinii.

— Crede că eşti un cetăţean-model. Chiar el a spus asta.

— Da. L-am păcălit.

Eli părea amuzat.

— Deci Massimo a dispărut în 1930? Chloé îşi puse laptopul pe birou, scrise „diamant roz”, „furt” şi „1930”. Această căutare dură puţin mai mult timp şi necesită nişte investigaţii suplimentare, dar, în cele din urmă, spuse:

— A trebuit să traduc acest articol de ştire veche cu Google, din olandeză, deci este puţin neclar, dar cred că despre asta este vorba. Ea citi: „Amsterdam, 25 decembrie 1929. În ziua de Crăciun, un Vermeer intitulat *Vedere din port* a fost furat de la Rijksmuseum de o echipă de hoţi talentaţi. Jaful atent planificat poartă semnele altor

furturi din Italia şi Franţa. Vermeer, cunoscut pentru felul cum reda lumina, a fost unul dintre cei mai buni pictori ai Epocii de Aur Olandeze”.

— Ce legătură are asta cu diamantul nostru?

Eli se şterse pe mâini cu prosoape de hârtie. Chloé ridică un deget.

— „Amsterdam, 27 decembrie 1929. O serie de diamante roz foarte valoroase au dispărut dintr-un transport. Acestea trebuiau să fie montate în platină pentru ducesa de Wheatley. Diamantele variază ca mărime de la o jumătate de carat până la piesa centrală, un diamant roz de şase virgulă opt carate, Inima însufleţită, cu menţiunea că, atunci când este privit prin lupa bijutierului, arată ca o inimă roşie care pare să pulseze.

— Dumnezeule! Massimo avea *curaj*.

Tonul lui Eli era admirativ.

— Presupun că a furat tabloul la comandă pentru un colecţionar de artă, apoi s-a folosit de faptul că poliţia era distrasă de jaf ca să ia diamantele fără a fi depistat.

— Se poate să mai fi făcut asta înainte.

— Dar, de data asta, cineva s-a prins.

— Probabil, cei de la care a furat diamantele.

— Pe atunci, paza trebuie să fi fost destul de sigură şi de dură. Eli se aplecă peste bufet, spre ea. A găsit cineva vreodată diamantele roz?

Ea clătină din cap.

— Nu cred. O să mai caut, dar până acum nu am găsit nimic. Deci unde le-a ascuns Massimo?

Eli stătu încruntat, privind prosopul de hârtie mototolit pe care îl ţinea în mână, şi ceva din tăcerea lui îi atrase ei atenţia.

— Eli? *Ştii* unde a ascuns diamantele? întrebă ea.

— Ce? El ridică privirea. Nu. Eu… nu. Dar cred că este

timpul s-o cunoşti pe bunica mea.

— Crezi că va avea informaţii pe care le putem folosi? întrebă Chloé nerăbdătoare.

— Nonna a citit cartea ta şi m-a tot bătut la cap că vrea să te cunoască. Dar azi ţi-am răpit destul timp. Aruncă prosopul de hârtie, luă diamantul, îl duse la birou şi-l înfipse în craniu, în deschizătura dintre cei doi dinţi din faţă. Uite. Ar trebui să fie în siguranţă acolo. Până la urmă, nimeni nu ştie că îl avem. Acum, treci şi lucrează. Se îndreptă spre uşă. Vin să te iau mâine la prânz.

Capitolul 16

Eli veni devreme ca să o ia pe Chloé la prânz. O prostie, un tip nu venea niciodată mai devreme la o întâlnire. Dar se trezise în zori ca să parcurgă programul cu Royson şi văzuse că ea avea lumina aprinsă. Fusese tentat să treacă atunci pe la ea ca să vadă dacă era totul în regulă.

Era sigur că da. Ea activase cu o zi în urmă sistemul de securitate, când plecase el. Dar ideea că un tip care pusese ochii pe banii tatălui ei ar putea să i-o ia îl neliniştea.

Era norocoasă că nu fusese răpită până atunci.

El era norocos că nu fusese răpită până atunci.

Nu că avea curajul de a se considera un pretendent demn; a numi asta o căsătorie de convenienţă era ca a-l numi pe Massimo redistribuitor de pietre preţioase. Eli ştia despre el însuşi că era un oportunist, pur şi simplu.

Dar, cel puţin, avea bun-simţ. O putea face fericită.

După toată această predică, se trezi stând pe veranda ei cu o oră mai devreme. Bătu la uşă.

Uşa se deschise la atingerea degetelor sale.

Era deschisă.

„Nu!”

Deschise larg uşa. Locul arăta mai bine decât cu o zi în urmă. Ea făcuse ordine. Dar nu era nimeni acolo.

Fiorul de îngrijorare se extinse.

Verifică dormitorul, veranda. Avea laptopul deschis pe birou – era cald încă.

Nu plecase de multă vreme. O răpise cineva? Sau plecase de una singură?

Ieşi pe veranda din faţă şi privi în jur. Îi văzu urmele în iarba care ducea spre vie şi le urmă.

Şi iat-o acolo, pe iarba dintre rândurile înalte de viţă, întinsă pe spate, cu braţele şi picioarele întinse, privind spre cer.

— Chloé! strigă el şi din două salturi fu lângă ea.

Ea se roti pe o parte şi îl privi. Cu voce normală, ea spuse:

— Cee?

Se opri. Se simţi ca un prost.

— Ce faci? se răsti el.

— Ascult.

Chloé se rostogoli pe spate şi întinse braţele.

— Ce anume?

— Cum vorbesc viţele una cu alta.

Oare căzuse şi se lovise la cap?

Oare cineva o *lovise* în cap?

Mai făcu câţiva paşi spre ea.

Era îmbrăcată în pantaloni scurţi bleumarin, o cămaşă largă legată în talie şi pantofi de alergare uzaţi. Strălucea uşor de transpiraţie. Arăta comod. Relaxată. Mulţumită de sine.

— Eşti bine? întrebă el.

— Sunt în regulă.

Eli aşteptă, dar ea se holba în sus spre cer, de parcă era captivată.

Privi şi el în sus.

Nişte albastru. Nişte nori. Nimic neobişnuit.

— Vrei să intri acum şi să... ăăă... te pregăteşti?

Ea îşi scoase telefonul din buzunar şi verifică ora.

— Nu. Dar, dacă ai de gând să stai acolo şi să mă întrerupi... pleacă. Fie asta, fie întinde-te aici jos şi taci.

El privi spre rânduri. Erau doar viţe înalte, cu frunze, iarbă pe jos, se vedea puţin şi valea. Privi mai sus de rând. Căsuţa se vedea acolo, iar, în spatele ei, gazonul se întindea mult, până la casa lui. Totul părea normal, doar că... fără niciun motiv evident, Chloé era întinsă pe pământ.

Ar trebui să se întoarcă, să intre în casă, să o cheme pe Nonna şi să anuleze prânzul, să se ducă la lucru şi să o lase pe Chloé cu aiurelile ei.

Dar trebuia să îi facă curte. Aşa că poate era necesară puţină aiureală. Şi, în plus... în plus, ceva în felul în care asculta, stârni o amintire îngropată în adâncul copilăriei, într-o perioadă în care stătea printre şirurile de vie fără teamă, cu certitudinea faptului că avea să fie în siguranţă... în acest loc.

Simţindu-se ciudat şi stânjenit, se apropie şi se aşeză lângă ea.

Ea îi făcu loc fără să-l privească.

El se întinse pe spate, cu braţele în lateral, picioarele drepte.

Se uită la ea, aşteptând ceva, dar nu, Chloé nu vorbi. Nu părea să-i acorde nicio atenţie. Doar privea cerul...

Era atâta linişte aici. Linişte, cu excepţia foşnetului frunzelor mângâiate de briză.

Chloé avea dreptate: părea că viţele vorbeau într-o limbă străină pe care aproape că o putea înţelege. Voia să-i spună lui Chloé că avea dreptate... dar era atât de linişte.

Soarele californian încălzise pământul toată dimineaţa şi, zdrobită sub corpul său, iarba ceda parfumul său de

vară, proaspăt şi verde. Firele îi gâdilau gâtul gol şi palmele, şi sub ele simţi pământul respirând... Ei bine, asta era destul de prostesc, şi mai că se ridică să meargă în casă.

Pentru numele lui Dumnezeu, era un om în toată firea. Dacă venea Royson şi îl vedea? Ce ar spune Eli? „Ascultam cum respiră pământul?”

Nu că îi păsa de ce credea Royson, dar detesta când oamenii aveau vreun motiv să îl bârfească. Familia mamei sale îl instruise că era întotdeauna mai bine să rămână în fundal, tăcut şi neobservat. Atunci, avea o şansă mai bună să scape...

Încremeni.

Doamne, ce revelaţie! Crezuse că lăsase cu mult în urmă familia mamei sale, şi, cu toate astea, îl influenţau atât de mult.

Eli se uită din nou la Chloé.

Ochii ei erau pe jumătate închişi. Părea că moţăia... sau asculta cu toată concentrarea.

Deasupra capului său erau vârfurile frunzelor, împungând cerul cu linii paralele de un verde-închis. Norii firavi se întindeau în dungi fluide pe albastrul pal, amestecându-se şi reformându-se ca nişte dansatori ai unui balet modern. În tot acest timp, frunzele de viţă de pe spalier străluceau la periferia vederii sale; pământul se rotea sub el şi traversa universul, urmărindu-şi întâlnirea cu destinul...

Nu-şi mai amintea ultima oară când se simţise aşa.

Nu-şi mai amintea când stătuse întins lângă o femeie, mulţumit să fie umăr la umăr, fără să îşi planifice următoarea mişcare: seducţie, sex, apoi muncă, familie, televizor, orice din viaţa lui care nu avea legătură cu ea, oricine ar fi fost.

Aici, acum, cu Chloé, pur şi simplu... era împăcat.

Şi nici măcar nu o plăcea.

De fapt, nu, era greşit. Nu era vorba că nu o plăcea. Nu îi plăcea că era forţat să se însoare cu ea.

Ar fi mai bine dacă nu s-ar grăbi spre o căsătorie plină de căldură şi pasiune. Nici măcar căldura soarelui nu era suficientă pentru a topi miezul îngheţat din stomacul său când îşi aminti de mama lui şi de supărarea şi gelozia care îi otrăviseră viaţa. Şi pe a lui.

Spre satisfacţia lui, stabilise că Chloé nu era deloc precum mama lui. Cu excepţia momentelor în care o văzuse cedând disperării cu cartea ei, părea remarcabil de veselă şi de stabilă – cel puţin, pentru o scriitoare. Şi avea toate avantajele. Eli ghici că socrul său ar fi o bătaie de cap, dar, odată ce zestrea ar fi plătită şi crama ar scăpa de datorii, Eli l-ar pune pe Conte la locul lui.

Per total, era o alegere bună drept soţie. Avea o carieră, aşa că nu avea să intervină în mod nejustificat în viaţa lui Eli. Era destul de drăguţă cât să-i stârnească libidoul. De fapt, acum, din adâncurile relaxării sale, îşi aminti un vis de aseară... cu Chloé sub el în timp ce...

Simţi o mişcare lângă el.

Deschise brusc ochii.

Când se închiseseră?

Chloé stătea sprijinită în cot, studiindu-i chipul. Când o privi, speriat şi încordat, ea zâmbi.

— Nu te-am mai văzut relaxat până acum. Eşti foarte chipeş atunci când nu te încrunţi.

Încruntat? Se încruntase la ea?

Sigur că da.

— Primăvara şi vara sunt perioadele noastre aglomerate în podgorie, spuse el sec.

— Am observat. Te-am văzut plecând dimineaţa şi venind seara târziu. Eşti ocupat tot timpul.

— Parcă erai ocupată? Cu scrisul?

— Scrisul presupune mai mult decât tastatul. M-ai dus la turnul de apă. Acum, forma intrigii mele se schimbă. Am venit aici ca să mă plimb. Şi ca să gândesc.

— Ai rezolvat problema?

— Cred că da. Ea zâmbi din nou. Poate. Probabil.

I se păruse că era *destul* de drăguţă? Chiar acum, privind în jos spre el, cu buzele curbate de un zâmbet delicat, era mai mult decât drăguţă. Era frumoasă: pielea palidă cu pistrui roşii presăraţi pe nasul cârn, ochii de culoarea chihlimbarului, părul blond ce semăna cu un nimb de înger în jurul capului şi acele două şuviţe de un roşu aprins la tâmplă.

Era raiul şi iadul, vinovăţie şi ispită.

Picioarele ei lungi erau goale. Nasturii de la cămaşa largă nu erau încheiaţi complet, aşa că el, putea să vadă începutul umflăturii palide a sânilor ei.

Înclinându-şi capul aproape de faţa lui, inspiră ca şi cum i-ar fi testat mirosul Iar, când o făcu, el o adulmecă. Ca pe un pahar de vin fin, avea mirosuri pe care le putea identifica: flori de portocal, scorţişoară, o urmă de vanilie. Dar, sub acele arome de suprafaţă, era un miros ce îl stârnea... Era Chloé, iar parfumul ei feminin îi înnebunea simţurile, îl atrăgea, îl umplea de dorinţă.

Încet, ea se aplecă mai aproape şi îşi lipi buzele de ale lui.

La naiba! El trebuia să facă prima mişcare. El trebuia să preia iniţiativa. Dar soarele strălucea şi norii tălăzuiau, iar Chloé îl săruta. Îi plăcea felul în care săruta, nu pasional, nu agresiv, o explorare lentă cu buzele moi, dar totuşi închise.

Era frumos.

Nu era de ajuns.

El deschise gura sub a ei, o gustă... iar ea sări înapoi, de parcă ar fi fost electrocutată.

Se priviră în ochi – el sărutase multe femei, toate dornice.

Nu mai văzuse consternare înainte... dar văzu acum.

Ea se dădu la o parte.

O prinse şi o întoarse înapoi spre el.

Acum, ea era întinsă pe spate şi el se apleca deasupra ei, ţinând-o strâns, cu mâna pe talia ei.

Cu ochii larg deschişi, obrajii roz, arăta de parcă voia s-o ia la fugă.

— A fost doar un sărut. Eli îşi menţinu vocea joasă şi tăcută. Nu-i aşa?

— Doar un sărut. Era limpede că el o emoţionase. Vorbea prea repede. Dar, ăăă, ştii, e timpul să mă pregătesc şi să mergem la bunica ta.

Când vorbi, el îi privi buzele. Strânse, pline, cu o nuanţă roz naturală. Un gât lung care implora să fie mângâiat. Şi, din acest unghi, vedea mai mult din sânul ei stâng... Ea nu ştiuse că el avea să i se alăture. Nu omisese sutienul sau să încheie nasturii pentru el.

Eli reveni cu privirea spre ochii ei.

Cât noroc avusese că venise atât de devreme să o vadă.

— Eu sunt gata, spuse el.

Ochii ei se dilatară. De panică? Sau de pasiune?

— Eu... nu sunt.

— N-o să-ţi ia mult timp să te pregăteşti. O să vezi. Atingându-i sternul cu vârfurile degetelor, le strecură şi atinse, puţin câte puţin, dându-i cămaşa la o parte.

Bătăile inimii ei se intensificară – simţea asta sub palma lui. Pielea i se înfiorase.

Ea îşi linse buzele.

— Nu cred că ar trebui să...

El îi cuprinse un sân mic şi ferm.

Vocea ei se stinse.

Eli îi mângâie sfârcul, care se ridică precum un mugure

nou – deci era incitată, nu temătoare.

— Eli, nu avem o astfel de relaţie.

Dar îşi puse mâna pe umărul lui… şi îi şopti numele.

— Acum, avem. Aplecându-se, o sărută aşa cum merita să fie sărutată, punând în gura ei interesul, pasiunea, plăcerea lui.

Ea încă era ezitantă.

Dar el respiră cu ea, îi permise să îl guste, o învăţă cum era să sărute un bărbat care venera trupul unei femei. El o hrăni cu toată minunea acelei zile, îşi arătă recunoştinţa pentru că îi dezvăluise ce plăcere exista într-un moment de pace, întinşi în iarbă la soare.

Nu era destul. Sigur că nu. Nu pentru el.

Voia, chiar îşi dorea să îşi treacă palma în sus, pe coapsa ei, să îşi strecoare degetele pe sub tivul larg al pantalonilor ei scurţi, să o atingă, să o mângâie, să afle dacă era udă şi să o umezească şi mai tare.

Era prea repede, prea curând.

Se mândrea cu autocontrolul său, cu seducţiile lui lente.

Şi ea urma să devină soţia lui. Nu era nevoie să grăbească lucrurile.

Dar *dorea*.

Şi, pe măsură ce sărutul deveni mai mult decât un aperitiv înainte de festin, simţea că şi ea dorea. Gustul fascinaţiei ei se schimbă, deveni dorinţă oarbă. Deschise gura şi îl lăsă să se înfrupte. Ea îi cuprinse umerii cu braţele. Îşi ridică trupul spre al lui.

Acum, o săruta în ritmul ferm, stabil al penetrării, folosind limba pentru a-şi demonstra dorinţa.

Îşi lăsă un genunchi între picioarele ei – nu era la fel de bine ca atingerea mâinii; cel puţin, nu pentru el – dar, când îşi lipi coapsa de ea, Chloé deschise ochii. Deschise gura şi se cutremură, aproape de orgasm.

Chipul ei căpătă culoare.

„Prea repede. Prea curând”.

Dacă ar depăşi limita, dacă ar avea orgasm aici, acum, în bătaia soarelui, îmbrăţişată de un bărbat pe care de-abia îl cunoştea, doar pentru că săruta bine, s-ar simţi umilită, şi tot ce reuşise cu ea s-ar irosi.

Mai rău, dacă nu s-ar opri, dacă ea ar avea orgasm, el s-ar umili într-un fel cum nu o mai făcuse de la prima lui întâlnire.

Unde îi era disciplina?

Se dădu înapoi, îi făcu loc să se mişte, se îndepărtă cu greu de marea tentaţie.

— Trebuie să fac duş. Să mă îmbrac. Să mă machiez, zise ea iniţial cu voce scăzută, apoi mai puternică.

— Ştiu.

Ştia, într-adevăr.

Ura că trebuia să lase în urmă acest moment.

Dar trebuia. De dragul ei.

Şi de dragul lui. Nu era ca mama lui.

Nu lăsa pasiunea să-l conducă.

Nu avea să permită niciodată ca emoţia să-i distrugă viaţa.

Aşa că îi zâmbi lui Chloé ca şi cum testiculele nu-l dureau. Cu mare grijă, îşi luă mâna de pe sânul ei. Închise doi dintre nasturii de la cămaşa ei – acoperi acea tentaţie – şi o sărută cald, cu gura închisă.

— Tu mergi. Eu o sun pe Nonna şi îi spun că întârziem. Scoase telefonul din buzunar şi, ca şi când ar fi fost complet relaxat, întrebă: Poţi fi gata într-o jumătate de oră?

Capitolul 17

Drumul spre casa bunicii lui Eli şerpuia printre vii, pe lângă crame, pe lângă livezi care proiectau umbre

hipnotice pe pavaj, urcând şi coborând... şi urcând.
Un drum frumos cu maşina.
Chloé ar trebui să se bucure de această pauză de la muncă.
Dar, în toată viaţa ei, nu mai fusese niciodată atât de emoţionată să cunoască familia unui bărbat. Acum, chiar nu avea niciun motiv să aibă emoţii.
Dar, cumva, acele săruturi din vie schimbaseră totul.
Nu că nu mai fusese sărutată până atunci. Fusese. Şi de bărbaţi care sărutau destul de bine. Dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi spus că îi plăcea să sărute.
Eli era în cu totul altă categorie. Nu părea să înţeleagă că săruturile trebuiau să fie interludii plăcute: nu serioase, nu uluitoare, nu o experienţă care să facă pământul să se cutremure şi cerul să se clatine.
Cum făcuse asta? Cum o adusese aproape de orgasm cu... un sărut? Ştia asta. Când îşi aminti felul în care o privise, cu o senzualitate întunecată şi clocotitoare, de parcă fusese gata să sară pe ea chiar acolo în vie... Ei bine... Fusese teribil de umilită.
Ceea ce însemna că nu ar fi trebuit să se afle în camioneta lui, cu mâinile împreunate în poală, cu ambele picioare în sandale pe covoraş, un picior strivind un pahar de hârtie, în timp ce privea pe geam înainte şi încerca să se gândească la ceva cu care să spargă tăcerea. Ceva ce nu includea „Du-mă înapoi, nu vreau s-o cunosc pe bunica ta, mi se pare un angajament şi nu ar trebui să fac astaw.
Aparent, Eli nu se simţea obligat să vorbească; conducea în tăcere şi cu aceeaşi eficienţă neglijentă ca în ziua anterioară.
Cum putea ca azi să fie altfel?
Senzualitatea clocotitoare dispăruse – doar că ea nu se încredea în asta. În ziua anterioară nu-şi dăduse deloc seama de asta. Acum, îl bănuia că era înfierbântat tot

timpul şi ascundea asta atât de bine, încât ea nici măcar nu simţise fumul care să o pună în gardă.

Era precum Clark Kent, arăta la fel ca Superman, dar nimeni nu bănuia ce puteri ascundea...

— Nu mai e mult, spuse el şi o privi. Îmi place rochia. M-ai surprins.

Ea netezi poalele rochiei ei sarong, cu flori deschise la culoare.

— De ce?

— Nu pari genul care să poarte rochie.

— Ce gen par că sunt? întrebă ea rece.

El zâmbi strâmb.

— Genul imprevizibil…

„Tu vorbeşti”.

—...Aşa că bănuiesc că ar fi trebuit să mă aştept la rochie.

— Voi face cunoştinţă cu *bunica* ta. Nu pot să port o cămaşă cu pete de iarbă!

— Nonnei nu i-ar păsa.

Ea miji ochii spre el.

— Am fost învăţată să port respect celor mai în vârstă.

— Când vorbeşti, nu aud influenţa sudică şi nici accentul texan. Dar atunci l-am auzit.

El zâmbi. Zâmbea mai des, de parcă devenea mai uman... ca şi când intimitatea lor îl înmuiase.

Nu intimitate. Doar un sărut sau două şi atingerea pe sânul ei... „Nu te gândi la asta”.

— Deci spune-mi despre bunica ta.

— Este deşteaptă, amuzantă, este o bucătăreasă grozavă şi m-a crescut.

Scurt. La obiect. Nu tocmai prietenos.

— Pare o doamnă de treabă.

De fapt, acum Chloé ştia mai multe despre bunica lui şi multe despre el. Noaptea trecută cedase curiozităţii şi îl

căutase online. Descoperise multe despre Di Luca Wines. Site-ul lor web era frumos proiectat, o plimbare fermecătoare prin vie, în cramă şi în sala de degustare, iar la biografia familiei apărea o fotografie a celor trei Di Luca, cu tatăl lor chipeş ca în filme şi bunica lor zâmbind frumos. Totul pe site invita oaspetele să exploreze Bella Valley şi să guste vinurile – totul, până când ajunsese la informaţiile despre Eli.

Acestea erau seci ca un deşert, doar o înşiruire a şcolilor frecventate, a premiilor pe care le câştigase, plus dedicarea lui pentru realizarea vinurilor de calitate. Fotografia lui era şi mai rea: arăta ca un erou de romane romantice cu faţa spre plutonul de execuţie, cu spatele la perete: chipeş, dar rezistent faţă de publicitate.

Apoi găsi celelalte lucruri, lucrurile urâte, despre cum mama lui, regină a frumuseţii, îl înjunghiase pe tatăl lui, star de cinema, şi ajunsese la închisoare. Acele titluri de ziare erau vechi de treizeci de ani, dar mari şi uşor de găsit. Nu fusese atât de uşor să afle ce se întâmplase cu Eli după aceea, dar într-un final dedusese că locuise cu bunicul şi bunica sa până când mama lui ieşise din închisoare şi apoi se dusese să locuiască împreună cu ea.

Dar el nu-i atribuia niciun merit mamei sale pentru creşterea lui, ceea ce îi dăduse din nou lui Chloé senzaţia că totul în privinţa lui striga „confidenţial”. Şi „secrete întunecate”.

Aşa că ce căuta să stea de vorbă cu el, să-l asculte, să-l sărute? Nu avea nevoie de acest gen de complicaţii în viaţa ei. Avea o carte de scris.

— Dimineaţă devreme aveai lumina aprinsă, spuse el.

— Am lucrat până târziu, am adormit şi m-am trezit devreme, cu multe lucruri în minte.

Ieşiră de pe drumul principal şi intrară pe o alee lungă, pavată, mărginită de stejari cu ramuri late şi rododendroni

de un verde-închis.

— Aşadar, merge bine scrisul? întrebă el.

— Văzând ieri turnul cu apă, şi alambicul, şi cadavrul, mintea mi-a fost deblocată din rutina în care se afla şi a pornit-o vijelios într-o direcţie nouă. Mi-am pregătit intriga, m-am blocat din nou, am făcut o plimbare şi am pus lucrurile cap la cap. „Am fost sărutată în vie”. Excursia de ieri a fost exact ceea ce aveam nevoie. Îţi mulţumesc.

Bun. Elegant final.

— După ce o să stai de vorbă cu Nonna, o să ai şi mai mult material de inspiraţie. Este o povestitoare înnăscută, nu uită nimic niciodată şi adoră să împărtăşească istoria din Bella Valley.

În faţa lor apăru o casă de ţară demodată, albă, cu o verandă înaltă şi detalii în stil Craftsman, dar dispăru după curbă, apoi reapăru. Nu era uriaşă, nu se compara cu mastodontul de casă al lui Eli de pe propriul deal, dar emana confort, o casă care absorbise praful a 120 de ani, văzuse furtuni şi secete şi ajunsese să devină parte din peisaj.

Eli parcă uriaşa camionetă pe aleea largă dintr-o parte.

— Ce casă frumoasă! În loc să îl aştepte să vină s-o ajute, Chloé deschise portiera, alunecă şi se dădu jos.

Ca manevră evazivă nu dădu rezultate, pentru că, atunci când urcă scările, se afla lângă ea, cu mâna sub braţul ei.

— Aceasta este casa familiei Di Luca, spuse el. Noi plecăm, dar acest loc ne cheamă înapoi.

Se întoarse şi privi. Straturile unde erau plantate flori de un roşu viu, galbene şi albe, paşnice. Arborii cu frunze de un verde-închis, îngreunaţi de portocale. Şi, dincolo, spre înclinaţia lungă a văii, unde, în soarele de după-amiază, culorile se diluau, de la un verde iute la un albastru neclar.

— Îmi dau seama de ce. Această vale este frumoasă,

caldă, primitoare – o comunitate. Cu toate acestea, este loc să se întindă şi să crească.

El o privi ţintă.

— Da. Aşa este. Exact. O prinse de bărbie, îi ridică chipul spre al lui şi îl examină, murmurând: Cum este posibil să înţelegi atât de bine?

Tulburată, ea se dădu înapoi.

— Este evident că...

El o urmă, îşi puse braţul în jurul taliei ei.

— Vreau să spun că fiecare persoană care vine aici trebuie să simtă magia locului...

Eli se aplecă aproape. Privirea lui o captura, o examina, o învăţa... şi, în acelaşi timp, ea simţea distanţa dintre ei.

Voia s-o sărute.

Voia s-o ţină la distanţă.

Era prea secretos. Prea profund. Fusese în compania lui mai puţin de opt ore, dar, sub aspectul pe care el îl prezenta lumii, ea simţea un suflet sumbru şi copleşit de durere.

Retragerea! Dar fascinaţia o ţintui locului.

Îi simţi respiraţia pe buzele ei. Ochii ei se închiseră, clipind.

Şi uşa de la intrare se deschise, iar o femeie în vârstă strigă:

— Intraţi, copii!

Chloé se împletici înainte, cu faţa arzândă. Calm, Eli se întoarse spre bunica lui.

— Nonna. Ţi-ai dat jos ghipsul!

— În dimineaţa asta. Ieşind pe verandă, ea îşi flexă cotul. E ca nou.

Era ca o pasăre mică, subţire şi plină de viaţă. Ochii ei mari, căprui observau şi aprobau. Dădu să îl sărute pe Eli şi să-i accepte îmbrăţişarea, apoi întinse mâinile spre Chloé.

Bine ai venit, dragă fată! Eu sunt Sarah Di Luca, bunica lui Eli.

— Încântată să vă cunosc!

Chloé de-abia putu să strecoare cuvintele.

— L-am tot bătut la cap pe Eli să te aducă. Sper că nu te deranjează, dar eşti noua mea autoare preferată, şi sunt foarte bucuroasă să te primesc în casa mea. Sarah zâmbi, deschisă şi bună, amabilă şi caldă – fix cum nepotul ei nu era. O luă pe Chloé de braţ şi o conduse în casă. Am pregătit un prânz delicios, dar, te avertizez, va trebui să mă răsplăteşti. Vreau să ştiu totul despre cum alcătuieşti intrigile cărţilor tale minunate!

Capitolul 18

— Mama mea îl ura pe Massimo. Sarah mergea înainte prin căldura după-amiezii spre umbrarul de pe peluză. Spunea că era un gangster. Dar era celebru prin Bella Valley. Am auzit că nu era chipeş, dar era Marea Criză – vremuri grele – şi el avea bani pe care îi cheltuia cu generozitate. Făcea vin, un vin bun. Oferea daruri.

Chloé mergea la braţ cu Sarah.

Eli le urmă.

Prânzul fusese delicios, conform promisiunii, mâncat la masa din bucătărie cu două dintre angajatele lui Sarah, Olivia şi Bao. Toate trei erau admiratoare ale cărţii lui Chloé şi o asaltaseră cu întrebări, făcând-o să se simtă mândră că scriitura ei se conectase atât de bine cu cititorii ei.

Eli mâncase, dar nu spusese prea multe. Chloé nu credea că era antisocial.

Probabil stătea acolo, clocotind de sexualitate. Ai crede că i-ar produce indigestie.

După ce terminaseră de mâncat, Eli sugerase ca el şi

Chloé să o ia pe Sarah la plimbare. Le lăsaseră pe Bao şi pe Olivia să facă curăţenie în bucătărie şi, cu Eli care ţinea un coş mic, se îndreptară afară, în curte.

În timp ce mergeau, Sarah spunea povestea lui Massimo.

— Massimo nu avea familie, zise Sarah. Nu în Lumea Veche şi nici aici. Dispărea cu lunile. Pleca discret din oraş, apoi se întorcea pe nesimţite. Îmi aduc aminte că tatăl meu spunea că Massimo avea un noroc de diavol. Apoi mama mea spunea că asta era pentru că făcuse un pact cu diavolul, şi toată lumea ştie că nu trebuie să ai încredere în diavol. Sarah se întoarse spre Chloé şi spuse apologetic: Massimo a dispărut până să mă nasc eu, deci, pentru mine, toate acestea sunt doar amintiri din conversaţii.

Ajunseră la umbrar, vopsit în alb şi acoperit cu ramuri răsucite şi graţioase de wisteria. Acolo, Sarah şi Chloé se aşezară pe scaunele Adirondack de unde puteau privi spre grădină.

Eli puse coşul pe masa dintre ele. Scoase o sticlă mică din propriul vin Miele cabernet porto şi îl deschise, apoi îl turnă în trei pahare mici de cristal. Puse între ele o farfurie cu fursecuri cu ciocolată, apoi privi cu un zâmbet fin când Chloé se servi şi muşcă din unul.

— O, Dumnezeule! Sunt cele mai bune fursecuri cu ciocolată pe care le-am mâncat vreodată. Mai muşcă o dată. O, Dumnezeule!

— Devin şi mai bune, spuse Sarah. Încearcă-le cu vin.

Chloé îi privi. O analizau de parcă anticiparea plăcerii ei o accentua pe a lor. Chloé luă o înghiţitură de vin şi muşcă din fursec. Închise ochii pe măsură ce gusturile se topeau în gura ei, amestecul de ciocolată neagră, densă, nuci negre şi aluat bogat, împreună cu un vin de porto atât de ameţitor, încât simţi gustul concentrat de dulceaţă de

fructe de pădure, portocală şi mirodenii.
Sarah spuse în şoaptă:
— Savurează mâncarea şi vinul ca o italiancă.
— Ştiu.
Vocea lui Eli suna de parcă clocotea iar.
Dar, când Chloé deschise ochii, el ridică paharul şi se îndepărtă spre o coloană grecească de marmură, artistic plasată. Arăta dur şi capabil în jeanşi – i se potriveau pe picioare şi posterior ca şi cum fuseseră croiţi pentru el – şi în tricoul negru.
— Eli este un tânăr foarte chipeş, spuse Sarah.
Sigur că fusese prinsă holbându-se, iar Chloé privi ruşinată spre Sarah.
Dar Sarah îl privea cu afecţiune, de parcă observaţia ei nu fusese altceva decât ce ar spune orice bunică mândră. Şi poate că aşa era.
Dar, cumva, Chloé nu credea asta.
Sarah era deşteaptă şi văzuse acea tentativă de sărut de pe verandă. Sarah atinse mâna lui Chloé pentru a-i atrage atenţia.
— Dar îţi povesteam despre Massimo. Până şi mama mea a recunoscut că vinul lui avea gustul promisiunii raiului.
Chloé asculta, încântată, în timp ce vocea lui Sarah se ridica şi cobora odată cu ritmul poveştii sale, iar degetele lui Chloé se grăbeau să ia notiţe, pentru a transcrie această amintire într-o poveste care trebuia citită şi împărtăşită.
— Când dăruia o sticlă, spuse Sarah, era preţuită, scoasă doar la cele mai importante ocazii, împărtăşită doar cu cei mai buni dintre prieteni. Pregătea un butoi pentru a fi dat fiilor văii în ziua când se năşteau, pentru a fi deschis când împlineau 21 de ani.
— Fiicelor nu?

Chloé ronţăia alt fursec. Sarah râse.

— Pe vremea aceea discriminarea era în floare, şi în mod sigur Massimo era discriminator.

— Aş cere prea multe.

Chloé luă o altă înghiţitură de vin.

— Presupun că ai putea spune că Massimo a primit dreptate. În 1930, a rămas fără noroc. În cele din urmă, agenţii l-au prins, i-au spart butoaiele cu toporul. Ar fi trebuit să-l bage la închisoare, dar, pentru că era vorba despre Massimo, nu au reuşit să demonstreze că vinul era al lui. Cu toate acestea, după ce au plecat, a reuşit să recupereze suficient vin pentru o sticlă. O singură sticlă din ultimul butoi al lui Massimo. Pentru prima dată, Sarah părea să piardă plăcerea de a spune povestea. Scânteia din ochii ei se estompa; vocea îşi pierdea cadenţa. Sticla aceea a început problema, necazul care nu a dispărut niciodată.

Chloé se aplecă.

— Ce necaz?

— În ziua în care soţul meu, Anthony Di Luca, s-a născut, un alt fiu s-a născut dincolo de vale. Massimo i-a dat sticla cuvenită lui Anthony, spunând că, pentru că s-a născut primul, el merita sticla. Pruncului Joseph Bianchin i-a oferit o zornăitoare de argint. Massimo a dispărut nu la mult timp după aceea. Dar, în Ţara Veche şi în această ţară, cei din familia Bianchin erau mereu nişte bătăuşi mândri şi aroganţi. Ei au spus că, pentru că Massimo îi plăcea pe ei mai mult, sticla li se cuvenea lor.

Chloé îşi aminti de cadavrul din turnul de apă şi puse fursecul jos.

— Este posibil ca familia Bianchin să-l fi ucis pe Massimo? se gândi că Eli era prea departe ca să audă întrebarea, dar el se întoarse ca pentru a asculta răspunsul bunicii sale.

— Nu am auzit niciodată un indiciu cum că ar exista această posibilitate. Familia Bianchin, în special Joseph, e în stare de crimă, dar toţi au fost întotdeauna laşi, luptându-se doar dacă şansele erau covârşitor în favoarea lor sau angajând bătăuşi pentru a-i înlătura pe cei care îi nemulţumeau. Buzele lui Sarah se curbară de dispreţ. Massimo era dur şi deştept... şi periculos. Nu se plângeau în faţa lui, cu atât mai puţin nu îndrăzneau să ridice o mână împotriva lui.

Eli încuviinţă din cap, apoi se rezemă de unul dintre stâlpi şi le observă pe sub pleoape.

— Eu şi Anthony ne-am căsătorit când el a împlinit 21 de ani, şi, desigur, atunci era şi ziua de naştere a lui Joseph. Zâmbetul lui Sarah tremură, apoi se estompă. Cei din familia Bianchin ne-au stricat recepţia cu arme şi cuţite şi au distrus tot.

— O, nu, răsuflă Chloé şi îşi acoperi gura de groază.

— Au încercat să-l omoare pe Anthony, spuse Sarah.

Groaza lui Chloé spori.

— Dar sticla lui Massimo era încă ascunsă în siguranţă, aşa că în privinţa asta au eşuat.

Sarah ridică bărbia în semn de sfidare.

— Cât de oribil! Ce final îngrozitor pentru ziua nunţii! Cum ar putea cineva să fie crud faţă de o femeie atât de bună?

— A fost cu mult timp în urmă. Dar Sarah îşi amintea foarte clar – şi nu cu plăcere. Anthony a supravieţuit, dar s-a răzbunat cu fiecare ocazie, scoţând sticla şi arătândo familiei şi prietenilor, ştiind că, peste vale, Joseph era furios. Într-un final, i-am spus că trebuie să bem vinul, să lăsăm disputa să se stingă, dar nu voia, şi, după moartea lui, când am mers să caut sticla, dispăruse.

— Dispăruse unde?

Chloé se uită pe rând la Sarah şi la Eli.

— Dispăruse, repetă Sarah. În acei ultimi ani, Anthony a suferit de demenţă. A ascuns sticla, nu ştiu unde.

Eli înaintă.

— Dar şi Nonno era vinificator. Sticla trebuia păstrată la întuneric, într-un loc răcoros. Oricât de rău îi fusese afectată mintea, nu ar fi uitat niciodată asta.

Sarah fu de acord.

— Mi-e aproape frică să întreb... Cât valorează?

Chloé se încordă.

— O sticlă atât de veche şi de preţioasă şi cu această istorie în spate valorează zeci de mii, spuse Eli.

— De dolari? Chloé se simţi ca o proastă. Desigur, dolari, dar... zeci de mii de dolari pentru o singură sticlă de vin? Cine plăteşte atât de mult pentru o sticlă veche de vin?

— În 1916, sticlele de şampanie din podgoria Heidsieck din Champagne au fost livrate familiei imperiale ruse. Nava a eşuat în largul coastei Finlandei şi s-a pierdut, până în 1997, când scafandrii au descoperit epava şi peste 200 de sticle de şampanie intacte. Acum, sunt vândute oaspeţilor la hotelul Ritz-Cariton din Moscova pentru – Eli făcu o pauză dramatică – 275.000 de dolari.

Chloé îşi duse o mână în dreptul inimii.

— Este incredibil cât de mult influenţează preţul istoria şi vârsta vinului, îi aminti el.

Chloé trebuia să protesteze. Trebuia.

— Am băut sticle de vin de cinci dolari, şi mi s-a părut o risipă de bani.

Sarah începu să chicotească. Eli încercă să-şi reprime un zâmbet.

— Unii spun că, atunci când vine vorba despre vin, colecţionarii au mai mulţi bani decât raţiune. Desigur, ca producător de vinuri fine, n-aş spune niciodată asta.

Încă nevenindu-i să creadă, Chloé spuse:

— Înţeleg să cheltuieşti sume enorme pentru o piesă de

artă frumoasă, sau pentru o rochie vintage, sau pentru ceva de genul acesta, dar, odată ce desfaci o sticlă de vin care este atât de scumpă...

— Atunci, îşi pierde valoarea, spuse Eli.

— După atâta vreme, nu există riscul ca vinul să se strice? întrebă Chloé.

— Ba da, fu el de acord. Este aproape sigur oţet – sau mai rău. Dar, ocazional, unul dintre vinurile lui Massimo îşi păstra gustul divin.

Chloé încercă să-şi imagineze. Nu că nu i-ar fi plăcut vinurile scumpe – astăzi, la prânz, de exemplu – dar, când cumpăra, prefera să plătească sub zece dolari. Cinci era şi mai bine.

Aceasta era, bănuia ea, încă mentalitatea ei de studentă.

— Sticla aceasta pe care Massimo i-a dat-o lui Anthony în ziua naşterii sale este ultima sticlă rămasă pe pământ care a fost făcută de Massimo?

— Nici gând, spuse Eli. Câte una dintre sticlele lui mai apare din când în când la licitaţie.

— Şi este cumpărată pentru zeci de mii de dolari?

Chloé se gândi că părea obsedată de această sumă...

Dar serios. O sticlă de vin probabil stricat? Ce rost avea atâţia bani de aruncat?

În minte i se strecură un fior de bănuială.

— Mereu le cumpără cineva?

— Da. Mereu le cumpără cineva. Majoritatea vinurilor lui se vând pentru sume bune, dar, la fel ca în cazul pietrelor preţioase – privi insinuant în ochii lui Chloé – istoria unei sticle adaugă valoare. În acest caz, când la mijloc sunt un producător legendar de vinuri care a dispărut, o rivalitate brutală între două familii şi tentativa de ucidere a bunicului meu... sticla este înconjurată de istorie şi de violenţă, ceea ce o face cu atât mai atractivă pentru

potenţialul cumpărător.

Chiar atunci, Chloé aproape că spuse unde bănuia că erau ascunse diamantele.

Dar Eli clătină încet din cap...

Aşa că avu aceeaşi idee ca în ziua anterioară, când sugerase această ieşire pe teren. Acesta era Eli: inteligent şi clocotitor. Ce combinaţie grozavă!

— Sarah, ştii dacă erau multe infracţiuni la momentul morţii lui Massimo? întrebă Chloé. Ştii... spargeri? Jafuri? Ceva de genul ăsta?

Sarah se uită la Chloé de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Dacă erau, nu am auzit niciodată despre asta. De ce, dragă?

— Cred că ea compară vremurile acelea cu cele de acum, când îl avem pe Joseph Bianchin, care este dispus să facă tot ce este nevoie pentru a pune mâna pe sticlă, nemeritat.

Luând mâna bunicii sale, Eli înclină capul ca şi cum ar fi depus un omagiu. Sarah puse mâna pe capul lui.

— Eli, dragule, sunt bine.

Eli înălţă capul, şi Chloé văzu o frântură din expresia lui: iubire, frică, angoasă.

Ceva i s-a întâmplat lui Sarah, şi până şi acest gând o făcea pe Chloé să simtă dureros ecoul fricii lui Eli... iar asta o făcu să se mire încă o dată de profunzimile pe care el le ascundea atât de bine.

Sarah se lăsă pe spătarul scaunului ei.

— De ce avea nevoie Chloé să audă această poveste?

— Pentru că am găsit trupul lui Massimo ieri, îi spuse Eli.

— Massimo? E mort? Sarah îşi atinse tâmplele cu degetele. Sigur că este mort, dar... eşti sigur că trupul pe care l-ai găsit este al lui?

— Pe cât de siguri putem fi, spuse el. Faptele l-au prins din urmă – a fost torturat înainte de a fi ucis.

— Torturat? Nimeni nu l-ar fi torturat pentru vin! Sarah se încruntă cu înverşunare. În general, agenţii erau corupţi, dar nu am auzit ca ei să fi ucis vreodată pe cineva.

Chloé dădu să vorbească. Eli clătină din cap spre ea.

— Deci mama mea a avut dreptate. Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi. Massimo nu ar fi trebuit să facă vreodată un pact cu diavolul. În diavol nu trebuie să ai încredere.

Capitolul 19

Eli se uita neputincios la Chloé. Părea tulburat de reacţia bunicii sale.

— De ce eşti îndurerată, Sarah? întrebă Chloé cu blândeţe. Dacă nu l-ai întâlnit niciodată pe Massimo, de ce-ţi pasă?

Eli se dădu înapoi pentru a o lăsa pe Sarah să vorbească.

— M-am născut în timpul Marii Crize şi îmi amintesc foarte bine acei ani – sărăcia, lupta pentru a supravieţui, cum totul era gri şi fără speranţă. Tatăl meu spunea poveşti, iar în acele poveşti, Massimo părea ca un Robin Hood, dispărând ca să ia de la bogaţi şi să ne aducă nouă, săracilor. Massimo făcea vinuri bune când era ilegal. El era speranţa, iar când a dispărut şi l-am întrebat pe tatăl meu unde a plecat, el a spus că şi-a luat averea şi s-a retras în Ţara Veche. Acolo, în mintea mea, era veşnic viu. Sarah şterse o lacrimă de pe obrazul ridat. Acum, spuneţi că a fost ucis cu cruzime. Pentru mine, este moartea unei legende.

Briza şoptea printre frunzele de wisteria şi făcea ca mugurii mov de viţă să se răsucească şi să danseze, iar primele petale ofilite se învârteau, în timp ce se lăsau încet pe pământ.

Tristă şi îngândurată, Sarah îi privea.

— Dar sunt o bătrână proastă care jeleşte un bărbat care a murit înainte să mă nasc.

— Nu chiar. Cineva ar trebui să-l jelească pe acel om. De ce nu tu? Şi eu?

Chloé împărtăşi cu Sarah un zâmbet plin de o amărăciune ce-l făcea şi mai dureros.

— Mulţumesc, dragă. Eşti foarte dulce. Sarah se ridică. Să intrăm?

Chloé se ridică şi ea şi începu să strângă paharele şi prăjiturile şi să le pună înapoi în coş. Sarah porni spre casă.

Eli o privi insinuant pe Chloé şi o împinse puţin. Chloé se grăbi după Sarah, o luă de braţ şi merse cu ea.

Eli le urmă. Deşi nu scoase niciun sunet, Chloé ştia că era aproape, în urmă, privindu-le, ascultând *fiecare* cuvânt... şi distanţându-se de emoţia dureroasă a bunicii sale.

Nu că tipilor le plăceau lacrimile. Chloé ştia că nu. Dar era afectuos şi deschis cu bunica lui şi îi era atât de vizibil teamă de lacrimile ei. Era de parcă şi le ţinea cu greu pe ale lui, şi totuşi... ea nu şi l-ar fi putut imagina vreodată plângând.

Desigur, cu două zile în urmă, ea nu şi l-ar fi putut imagina vreodată zâmbind. Dar o făcea rar, şi asta făcea ca acele ocazii să merite să fie sărbătorite.

— Ai aflat de ce a fost torturat Massimo? întrebă Sarah.

Chloé aşteptă ca Eli să răspundă, iar, când nu o făcu, spuse:

— Încă nu.

— Sau cine a făcut-o?

Sarah strânse mâna lui Chloé.

— Aş vrea să ştim.

Acesta, cel puţin, era un răspuns perfect sincer.

— Mă întreb dacă a avut cumva de-a face cu sticla de vin a lui Anthony, spuse Sarah.

Chloé mai că putea să parieze pe asta. Din nou, bănuielile ei îi stăteau pe vârful limbii, dar se abţinu şi întrebă:

— Pot să văd crama?

Sarah râse uşor tremurat.

— Sigur că da. Toţi au încercat să găsească sticla. La fel de bine poţi încerca şi tu. Privi în spatele lor. Du-o jos, Eli, şi ai grijă la scări! Sunt abrupte şi înguste.

— Ca acestea. Eli păşi şi o luă de braţ în timp ce urcau scările verandei din faţă, ei trei împreună. Trebuie să le înlocuim, Nonna.

— Rafe a spus deja că o să se ocupe de asta, replică Sarah.

— Dă-mi de ştire când şi vin să ajut. Trecură câteva momente, apoi Eli spuse: Credeam că Rafe şi Brooke pleacă în curând în Suedia.

Sarah se opri în faţa uşii ei.

— Şi-au amânat călătoria.

— Serios? Eli scutură uşor din cap, ca şi când ar fi fost uimit. De ce?

— Nu ştiu, spuse Sarah.

Dar Chloé nu o crezu. Nu având în vedere modul în care străluceau ochii lui Sarah.

Înaintară pe hol, înapoi în bucătărie. Acolo, Bao şi Olivia stăteau de vorbă în linişte, întrucât terminaseră de făcut curat după prânz.

Olivia aruncă o privire spre ochii umflaţi ai lui Sarah.

— Ce zici de un pui de somn?

Sarah oftă şi îi spuse lui Chloé:

— Când o să ai 80 de ani, dragă, încearcă să rămâi sănătoasă, altfel, brusc, viaţa nu-ţi mai aparţine.

Dar îi sărută pe Chloé şi Eli pe obraz şi porni spre

dormitorul ei din partea din faţă a casei.
Chloé se uită după ea până când dispăru din vedere.
— Ce-a păţit?
— Joseph Bianchin a trimis un bărbat să o atace aici, în casă. S-a ales cu un braţ rupt şi cu o contuzie.
— Glumeşti. Chloé se întoarse spre el mânioasă. Copilul care a primit zornăitoarea? Şobolanul care a distrus recepţia nunţii bunicilor tăi şi a încercat să-l omoare pe bunicul tău? Este încă în viaţă şi caută sticla dispărută?
Eli puse o mână reconfortantă pe umărul lui Chloé.
— Nonna este bine, dar deocamdată le ţinem pe Olivia aici să o îngrijească şi pe Bao să o protejeze.
Bao se sprijini de blat, ştergându-şi mâinile de un prosop de vase.
— Bianchin a împrăştiat suficiente informaţii despre sticla aceea cât să ne aducă pe cap toţi infractorii recidivişti din statele vestice, şi totuşi, în ultimele săptămâni, nu s-a văzut nici urmă că ar fi intrat cineva pe proprietate. Nu-mi dau seama ce înseamnă asta, dar sunt neliniştită în fiecare minut.
Chloé o privi într-o lumină diferită şi îşi dădu seama că... tânăra femeie era zâmbitoare, relaxată, dar se deplasa cu precauţia şi cu precizia unui specialist în arte marţiale, şi paşii aceia constanţi de la o fereastră la alta... Nu era emoţionată. Nu privea florile înflorind. Bao o păzea pe Sarah – şi casa ei.
Ceea ce începuse cu o zi în urmă ca o excursie distractivă ca să vadă un alambic istoric, devenise brusc ceva real şi periculos.
— Joseph Bianchin este în închisoare pentru infracţiunea sa?
— L-am prins pe tipul pe care l-a angajat, dar Bianchin şi-a acoperit prea bine urmele pentru ca noi să-l prindem. Era limpede că Eli îl dispreţuia pe bătrân. Dar, practic, i-a

spus Nonnei că este vinovat, şi, pentru asta, fratele meu Noah i-a dat un motiv să se teamă. Familia Bianchin a plecat din oraş, şi agitaţia s-a domolit... se pare...

— Sună prea bine ca să fie adevărat, spuse Bao cu asprime.

— Sincer? Chloé nu credea că misterul nu ar putea fi rezolvat. Nimeni nu poate găsi această sticlă de vin?

— Am căutat şi eu.

Bao arătă spre bucătărie.

— Vom coborî în pivniţă, şi poţi încerca. Poate doi ochi proaspeţi vor vedea ce nouă ne-a scăpat. Eli deschise uşa îngustă de lemn de lângă blat. Scara este cu adevărat abruptă, aşa că lasă-mă pe mine să cobor mai întâi.

Scara era formată, de fapt, din trepte şi contratrepte lipite şi vopsite în alb, iar Chloé îl urmă în întunericul răcoros, ţinându-se de balustradă şi dorindu-şi ca treptele să nu fi fost atât de abrupte.

Ferestrele de la nivelul solului ofereau o iluminare slabă: pivniţa era o încăpere cu dimensiuni generoase, cu un tavan înalt şi pereţi aspri de ciment. Avea un miros de pământ, bogat, ca o livadă unde fructele se coceau la soare.

Eli ajunse jos şi acţionă un întrerupător, şi o lampă fluorescentă se trezi la viaţă.

— Acesta nu este altceva decât un subsol vechi săpat când au construit casa. Familia Di Luca l-a folosit pentru a depozita legumele şi vinul timp de 120 de ani.

— Oricum ar arăta, toate pivniţele dau aceeaşi senzaţie, nu-i aşa?

Chloé se apropie de perete, îşi lipi mâna de betonul rece şi simţi că greutatea pământului apasă înapoi.

Cea mai mare parte a peretelui lung era acoperită cu rafturi pentru vin: un suport bine făcut, dar rustic şi neterminat. Sticle vechi şi noi umpleau rastelurile, şi de

aici venea mirosul de fructe; vinul avea un miros îmbătător. Podeaua era acoperită de praf, şi, în timp ce Chloé privea, şi mai mult praf se cernea din tavan. Privi în sus, sperând să vadă o sticlă de vin care se legăna pe lângă conducte, însă nu erau decât nişte grinzi solide de stejar şi cabluri electrice.

— Practic, este la fel dintotdeauna, doar că acum lipseşte o sticlă de vin preţioasă, şi asta mă face să cercetez în amănunt. Noi – eu şi fraţii mei – am bătut în pereţi. Am căutat în jgheaburile ferestrelor. Am încercat să dăm la o parte rafturile de vin, în speranţa că există o firidă ascunsă. Am şters de praf fiecare sticlă şi am citit eticheta şi marcajele. Clătină din cap. Dar eu nu sunt într-un roman de Agatha Christie, şi orice secret ar avea această pivniţă... îl păstrează.

Erau singuri, nimeni nu le putea auzi conversaţia, şi, în cele din urmă, Chloé putu să-şi exprime bănuielile.

— Crezi că Massimo a ascuns Inima însufleţită în sticla de vin a bunicului tău, nu?

El îi întoarse imediat întrebarea:

— Tu nu?

— Dacă ceea ce citim şi deducem este corect, el avea obiceiul să fure obiecte de valoare, probabil la comandă, şi la un moment dat a furat câteva bijuterii pentru el şi le-a adus pe furiş în Statele Unite. În 1930, nu putea să fie greu. Charles Lindbergh când a trecut Atlanticul?

Nu-şi amintea.

— În 1927, spuse Eli.

— Deci Massimo a traversat pe un vapor. Exista vamă, dar nu şi raze X. Un hoţ inteligent putea să ascundă bijuterii în pantofi, în căptuşeala valizei – sau le putea înghiţi. S-a întors la casa lui din Bella Valley, şi-a îmbuteliat sticlele cu pietrele preţioase înăuntru şi le-a oferit în dar fiilor nou-născuţi, cu pretenţia ca vinul să fie pus deoparte

până la a douăzeci şi una aniversare a copilului. Apăsă cu mâna puţin mai tare în perete, dând glas gândurilor pe jumătate formate în mintea ei. După trecerea unei perioade potrivite, lua înapoi sticlele şi le înlocuia cu altele, fără pietre. Familiile primeau ce se aşteptau – o sticlă de vin bun pentru naşterea fiilor lor –, şi Massimo scăpa de bănuieli până când putea să vândă nestematele.

— Fără greşeală, spuse Eli. Până a comis una.

— Cineva, undeva, şi-a dat seama că el era hoţul de diamante.

Cineva l-a prins şi l-a torturat până la moarte încercând să afle unde ascunsese pietrele preţioase. În pivniţă se făcu brusc mai frig. Dar el nu a mărturisit.

Fără pauză, Eli îi urmă logica.

— Pentru că, dacă ar fi mărturisit, ar fi urmat un val de crime pe măsură ce oamenii care doreau să obţină acele diamante ar fi făcut rost de fiecare sticlă de vin a lui Massimo prin orice mijloace necesare.

— Massimo a fost Robin Hood pentru bunica ta până la sfârşit – şi Joseph Bianchin este un trol. Chloé nici măcar nu îl cunoştea pe individ şi deja îl ura de moarte.

— Întrebarea este de ce acum. De ce, după toţi aceşti ani, Joseph Bianchin vrea să obţină acea sticlă de vin? Eli cuprinse cu vederea toată lăţimea pivniţei. Pentru că este un om bătrân şi aceasta este ultima lui şansă?

— Sau pentru că şi-a dat seama că există diamante în sticlă? Simţea în plămâni aerul rece din pivniţă şi se simţea atât de însufleţită, încât aproape scânteia.

— Ştim că Bianchin colecţionează vinurile lui Massimo – şi face asta de ani buni.

— Deci *el* este cel cu mai mulţi bani decât raţiune, spuse ea.

Eli zâmbi şi încuviinţă.

— Da, el este. După cum am spus, este bătrân. Are 81

de ani. A avut ceva probleme de sănătate. Deci să presupunem că, atunci când face rost de o sticlă, o deschide să bea.

— Într-o sticlă, a găsit o grămadă de diamante. Nu diamantul cel mare. Dar diamante de o suficientă valoare cât să-i stârnească interesul. Eli şi Chloé pasau ideile între ei precum mingile de tenis, şi, cu un subiect atât de sumbru, ura să spună că se distra, dar aşa era.

— Mai important – erau diamante roz, iar acestea sunt suficient de rare încât să-i ofere indiciile de care avea nevoie, adăugă Eli.

— Sigur. Dacă eu am putut să caut şi să aflu despre Inima însufleţită, la fel putea să facă şi el – şi a făcut-o. Odată ce şi-a dat seama cum a făcut Massimo şi ce se află, probabil, în ultima sticlă de vin a lui Massimo – sticla de vin pe care i-a oferit-o familiei Di Luca drept cadou pentru bebeluş – Bianchin şi-a dorit-o.

— Nu se va da în lături de la nimic pentru a pune mâna pe ea!

Se simţea ca Sherlock Holmes. Sau poate Watson, pentru că ea chiar nu-şi putea imagina ca Eli să joace rolul secundar.

— Cred că m-am prins. O privea, de parcă o considera un miracol.

Singura persoană care o mai privise vreodată aşa era tatăl ei. Pentru el, fiind singurul lui copil, chiar era.

Aici, în pivniţă, când era singură cu Eli, atmosfera era străfulgerată de curenţi de mister şi dorinţă, şi nu ştia dacă să se arunce spre el sau să fugă.

Se rezumă la o glumă:

— Am nişte firimituri de fursec pe faţă?

El zâmbi, încet şi cald, privind-o în ochi… iar ea nu îşi putea dezlipi privirea de a lui.

— Eşti frumoasă, şi mă gândeam… că îmi este de foarte

mare ajutor să am propria scriitoare de romane de mistere care să mă ajute să privesc din toate unghiurile.

— Nu şi dacă nu te pot ajuta să găseşti sticla de vin.

Dar complimentul lui o încântă puţin prea mult. Eli făcu un pas spre ea.

— Când ai venit la Bella Terra, credeam că te vei purta ca o prinţesă mofturoasă şi răsfăţată a cărei muză avea nevoie de propria cameră.

Chloé râse nervos şi se dădu înapoi, spre scări.

— Nu. Fără muză. Nenorocita nu rămâne niciodată prin preajmă când am nevoie de ea.

— În schimb, eşti puternică şi deşteaptă. O urmă. Miroşi a fructe coapte şi a mirodenii calde.

Ea râse din nou, extrem de conştientă că erau singuri, rochia ei era scurtă şi ochii lui căprui clipeau şi doreau.

— Nu aşa descrii vinul?

— Da, şi vreau să te beau cu totul. Chloé...

— Hei, voi! strigă Olivia pe scări. Nonna vrea să vă vadă înainte să plecaţi.

Vraja se risipi.

Pentru o clipă, Chloé văzu frustrare pură pe faţa lui.

Eli coborî privirea, trase aer în piept şi privi în sus.

— Bine, venim imediat! strigă el. Cu voce calmă şi rezonabilă, spuse: Este, probabil, cel mai bine. Aici, lucrurile s-au cam încins.

— Nu ne permitem asta. Nu face bine vinului.

Nu-i făcea bine nici ei să se încurce cu un bărbat pe care abia îl cunoştea, un bărbat care o făcea să se îndepărteze de acel pericol pe care îl proiecta.

Dar Chloé tot era profund dezamăgită să lase în urmă acel moment. Începu să urce scările.

Problema era că... începuse să fie mai interesată de enigmaticul Eli Di Luca decât de uluitoarea sticlă de vin.

În spatele faţadei calme, ce secrete ascundea acel

bărbat?

Capitolul 20

Eli o privi pe Chloé cum urcă scările pivniţei înaintea lui.

Îi plăcea această rochie de vară. Îi dezgolea spatele şi braţele, evidenţia muşchii lungi, plini de eleganţă şi o mişcare lină, ca de felină, care îl făcea să vrea să o mângâie. Şi picioarele ei erau frumoase, iar, în acea fustă şi din acel unghi, le vedea suficient de bine.

Îi plăcea foarte, foarte mult acea rochie.

Probabil ar trebui să îi fie ruşine pentru că se uita cu jind la ea pe furiş. În condiţii normale, i-ar fi fost.

Dar acestea nu erau circumstanţe normale. Urma să se căsătorească cu Chloé.

În plus, nu era cum se aşteptase. Când Conte îi propusese tranzacţia, Eli crezuse că avea să fie legat de o fată fără personalitate şi fără minte, o persoană a cărei ambiţie principală în viaţă era să stea cocoţată în spatele unui Jaguar decapotabil, în timp ce Eli o ducea prin centrul oraşului în timpul anualei parade Wine Crush.

În schimb, ea conducea un Ford Focus albastru.

Grăitor.

Olivia îi aştepta în bucătărie.

— A insistat să rămână trează pentru a-şi lua rămas-bun.

— Intrăm şi ieşim, promit! Mulţumesc, Olivia!

Chloé îi zâmbi fericită şi se repezi în hol.

Bine. Mai era şi asta. Chloé o adora pe bunica lui.

Cu fiecare moment, Chloé era din ce în ce mai interesată de el. În primul rând, era fascinată de poveştile sale despre începuturile acelui loc. Era ca şi cum simţea pasiunea lui pentru acest loc. Apoi se trezise jelindu-l pe Massimo de parcă îi era rudă şi era însetată să-i răzbune

moartea. După aceea, îşi demonstra complexitatea minţii, în timp ce analiza misterul uciderii lui Massimo.

Tamosso Conte avea dreptate: fiica lui era deşteaptă. Şi, deşi Eli ştia că mulţi tipi nu admirau o femeie cu creier, Eli trăise cu bunica lui şi o admirase – era cea mai inteligentă femeie pe care o ştia.

— Copii, intraţi!

Nonna le făcu semn să intre în dormitorul ei. Chloé se duse în grabă lângă patul ei. Eli o urmă. Nonna stătea sprijinită de perne, iar Chloé se aplecă să o îmbrăţişeze.

— Apreciez că ai împărtăşit atât de multe din istoria familiei cu mine. M-am bucurat azi de fiecare minut.

— Te vei întoarce să mă vizitezi?

Nonna puse mâinile pe obrajii lui Chloé şi îi zâmbi.

— Mi-ar plăcea, şi voi aduce primul exemplar al următoarei mele cărţi. Dacă nu eraţi tu şi Eli, mă tem că nu aş fi avut niciodată inspiraţia să o termin. Aşa cum stau lucrurile acum, pot spune sincer că sindromul celei de-a doua cărţi este o prostie.

Peste umăr, Chloé îi zâmbi ştrengăreşte.

— O să mă asigur că te ţii de această promisiune, spuse Nonna.

Da, Chloé o adora pe Nonna, iar Nonna îi întorcea afecţiunea.

Nu că Nonna era vreodată critică, dar putea să îşi dea seama de la un kilometru dacă o persoană era prefăcută, şi, în fiecare clipă, la prânz şi în timpul discuţiei lor de după aceea, o ascultase pe Chloé ca şi cum ar fi cântărit cuvintele tinerei... iar acum o plăcea cu adevărat.

Când Eli se aşeză lângă Nonna, Chloé îl bătu pe umăr.

— Sarah, ai un nepot fabulos şi grijuliu. Trebuie să fii foarte mândră.

— Sunt mândră de toţi nepoţii mei. Nonna îl luă pe Eli de mână. Cred că acesta o să ajungă foarte bine. Când Eli se

aplecă şi o sărută pe obraz, ea murmură: Promite-mi că o vei mai aduce pe aici!

— Îţi promit!

Această căsătorie de convenienţă, aşa cum o numise Conte atât de pitoresc, chiar era convenabilă. Eli nu avea timp să găsească o soţie, aşa că i se livrase una pe tavă.

Dar îl înţepa conştiinţa rece şi ascuţită. Nu era corect.

Nu putea să facă asta. Nu s-ar putea căsători cu Chloé pentru bani.

Nu suporta să îşi imagineze ce ar spune bunica lui dacă ar şti.

Oricât ar fi încercat să ignore acest gând, propriul simţ al moralei nu îi permitea.

Cu toate acestea, nu avea de ales...

Ba da.

Putea să aleagă traseul pe care orgoliul său îl refuzase – putea să le spună fraţilor săi adevărul. Avea să le spună că devenise prea ocupat şi avusese încredere în omul nepotrivit.

Noah avea să sublinieze că spunea de ani în şir că Eli încerca să facă prea multe.

Rafe avea să fie de acord şi să adauge că îi zisese lui Eli să lase cultivarea strugurilor în seama lui Royson şi să se concentreze la fabricarea vinului.

Amândoi aveau să întrebe – pe tonuri sugestive – dacă Eli încerca să compenseze cumva vreo mică deficienţă.

Când urma să le spună despre banii pierduţi şi despre datoriile năucitoare acumulate, aveau să-i facă zile fripte.

Puteau chiar să se enerveze. Dar erau fraţii lui. Nu l-ar judeca prea aspru. Împreună, ar obţine un împrumut de capital cu complexul ca garanţie. Probabil Noah şi Rafe ar lichida o parte din proprietăţile lor personale. Aceste jonglerii financiare ar dura ceva timp, dar el ar face acest lucru fără căsătoria de convenienţă propusă de Conte.

Nici măcar nu trebuia să se întrebe de ce se răzgândise.
Vedea motivele chiar aici, în acest dormitor demodat.
Chloé era isteaţă şi amuzantă. Îl făcea să se simtă cald, admirat, făcând parte dintr-o familie, acasă. Împreună cu bunica sa, atenua singurătatea care-l afectase toată viaţa. Şi cine ştie? Dacă Chloé avea să continue să locuiască în cabana sa, şi ei aveau să se vadă ocazional, poate...
Îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar, văzu numărul şi se încruntă.
Era contabila sa.
Noua contabilă, Val Mowbray, cea care nu îi dăduse nicio veste bună de când preluase dezastrul lăsat de amicul păgubos al lui Eli, Owen Slovak.
— Trebuie să răspund, le spuse Nonnei şi lui Chloé şi se îndreptă spre veranda din faţă cât de repede putu. Ce este? o întrebă pe Val.
De fapt, nu întrebă. Se răsti.
Val nu se răsti înapoi, dar, ca întotdeauna, fu directă şi eficientă:
— Tocmai am primit o notificare oficială de la Fisc. Luni la prânz, dacă nu este achitată integral datoria, pun sechestru pe cramă.
— Ce? Eli sări în jos pe trepte şi păşi în curte, încercând să lase mai multă distanţă între această veste şi cele două femei din dormitor... ca şi când asta le-ar fi protejat de adevăr. Cum? De ce? Ai spus că...
— Ştiu ce am spus. Există protocoale. Sar paşi. Nu i-am văzut niciodată mişcându-se atât de repede. Vreau să spun... ei fac parte din guvern!
Indignarea lui Eli crescu dramatic.
— Nu poţi face nimic?
— Am sunat. Am vorbit. Şi am vorbit. Şi am vorbit. Vorbesc de şapte ore, cu întreruperi.
— De ce întreruperi?

— Pentru că mă tot deconectează. Eli aproape că o vedea pe Val punând „deconectează” în ghilimele în aer. N-am ajuns nicăieri. Nu am putut să rezolv, pentru că nu am văzut niciodată atâta motivaţie de a pune sechestru pe nişte pământuri. În cele din urmă, l-am sunat pe prietenul meu de la biroul din Washington şi l-am rugat să verifice.

Eli credea că ştia deja, dar îi ceru pe un ton aspru:

— Spune-mi!

— Nu a putut să-mi spună exact ce se întâmplă – nu putea, pentru că nu ştia exact, cred eu, dar tind să cred că cineva cu relaţii pune presiune pe ei să ia terenul cât mai repede.

Pe Eli îl cuprinse o furie familiară.

— Joseph Bianchin.

— Nu ştiu. Val părea la fel de frustrată ca el. Nu am văzut niciodată ca Fiscul să se supună unei presiuni exterioare. Dacă el este, atunci trebuie să aibă nişte informaţii urâte despre cineva cu putere.

— Sună în stilul lui.

Noah ar fi trebuit să-l ucidă pe ticălosul ăla bătrân în loc să-l alunge din oraş. Aşa cum făcea întotdeauna, Eli îşi reprimă furia, o ascunse, îşi recăpătă controlul.

— Nu putem face nimic?

— Dă-le un cec până luni.

— Cinci zile. Şi o parte din acel weekend. Nu avea când să le spună fraţilor lui. Nu avea timp să se folosească de forţa lor financiară.

— Bine. O să rezolv.

— Ce vei face? întrebă Val.

Uşa cu plasă se trânti.

Chloé – frumoasă, zâmbitoare, euforică – începu să coboare treptele.

Eli o privi, iar ghemul din stomacul lui era rece ca gheaţa.

— O să fac rost de bani ca să le achit.

Capitolul 21

Chloé deborda de entuziasm.

— M-am simţit atât de bine azi. Îţi mulţumesc că m-ai adus să o cunosc pe bunica ta!

Eli încuviinţă din cap şi îşi văzu de condus.

— E uimitoare. Trebuie să fii grozav de mândru de ea.

— Sunt.

— Ce poveste a spus – despre Massimo şi sticla de vin a bunicului tău şi despre Joseph Bianchin... Pare un ticălos. Cineva ar trebui să-i spună că nu este corect să lege fecioare de căile ferate. Adică, oare are o mustaţă pe care o răsuceşte?

Ea zâmbi cu duşmănie.

— Nu.

— Bănuiesc că ar fi prea frumos să fie adevărat. Dar cineva trebuie să-l doboare.

— De acord.

— Putem să o facem. Tot ce trebuie să facem este să găsim acea sticlă de vin. Pun pariu că diamantele sunt acolo. Şi el pare să creadă asta, altfel nu ar fi angajat pe cineva să-ţi atace bunica. Nu crezi?

— Aşa am spus, nu?

Ea îngheţă. Se răstise la ea.

Nu că asta era ceva nou – prima oară când îl întâlnise, fusese destul de necioplit. Dar, după ultimele două zile, ea nu se aştepta la asta. Se obişnuise să fie ea însăşi, spunând ce credea fără să se teamă de batjocura sau de dispreţul lui. Şi, după timpul petrecut în pivniţa Nom nei, nerăbdarea lui fu ca un şmirghel pe pielea ei.

— Eşti bine? încercă să-şi dea seama când devenise tăcut. Ai primit o veste proastă la telefon?

Ea se gândi o clipă că avea să o ignore, dar el, pe un ton mai blând, spuse:

— Doar chestii de contabilitate. Matematica mă indispune întotdeauna.

Ea se relaxă puţin.

— Ştiu ce vrei să spui. În primul an după ce am publicat cartea, a trebuit să plătesc impozite pentru activităţi independente. Sfinte Sisoe! Sunt încă în stare de şoc.

— E mai bine decât să nu ai un loc de muncă.

Era încă încordat, dar iritarea lui părea să se fi domolit.

Arăta bine, era fermecător când voia să fie, aşa că, evident, putea alege cu cine să stea. Dar alesese să locuiască singur. Deci era un om care ţinea la singurătatea lui.

La fel şi ea – şi uneori tăcerea vindeca micile răni ale vieţii. Vorbea mult şi probabil tare, cu entuziasm.

— Ştiu. Am prieteni care au terminat facultatea de un an şi care încă locuiesc cu părinţii şi lucrează la Techland. Adică, îi iubesc pe ambii mei părinţi, dar nu vreau să locuiesc cu niciunul din ei. Când ieşiră de pe autostradă, privi pe fereastră şi se decise să-i ofere momentul de linişte.

Dar Eli chiar părea să îşi fi revenit.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, spuse el. Interesant tip. Nu semeni deloc cu el.

— Ştiu. Dar am făcut testul ADN. Sunt sigur a lui.

Încă era precaută.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta. Şi mă bucur că nu semeni cu el. Eli o privi cald, zâmbind. Cum este mama ta?

— Foarte deşteaptă. *Foarte* deşteaptă. Are mereu dreptate, chiar şi atunci când nu are.

El râse scurt, ca şi când Chloé l-ar fi luat prin surprindere.

— Are limba ascuţită, continuă Chloé. Nu suportă proştii.

Te asigur, cel mai rău lucru pe care puteam să îl fac în copilărie era să fac intenţionat pe proasta. Mă putea jupui cu câteva cuvinte.

— A fost o mamă bună?

— Foarte bună. M-a învăţat multe – să le ţin piept bătăuşilor, să citesc contractele înainte să le semnez, să analizez bine lucrurile. Chloé intenţiona să fie concisă. Dar el asculta de parcă chiar era interesat. Şi m-a învăţat şi alte lucruri, lucruri pe care nu a vrut să mă înveţe.

— Ce fel de lucruri?

— Unele lucruri pe care ea le face şi eu nu vreau să le fac. Nu o să fiu întotdeauna bănuitoare şi nu voi căuta motivele ascunse în orice şi în toate. Sigur, o salvează de la a se face de râs, dar o face şi să fie prea bănuitoare. Chloé se întoarse spre el, dorind ca el să o asculte cu adevărat. Nu vreau să trăiesc aşa.

— Nu are încredere.

— Ea ar spune că este înţeleaptă.

— Are impresia că te încrezi *prea* uşor în oameni?

— Da, dar cred că asta este mai bine decât să fii prea cinic.

El ezită.

— Da.

Într-o conversaţie normală, Chloé l-ar fi întrebat acum despre mama lui. Aşa ar fi fost politicos – să vorbeşti puţin şi să întrebi multe.

Dar, în timp ce intrau pe aleea cu pietriş, Eli se schimbă din nou, arătând ca prima oară când îl întâlnise, cu chipul de piatră şi mânios, părând să caute ceva.

Felul în care privea dintro parte în alta o făcu şi pe ea să privească în jur.

— Ce cauţi? întrebă ea într-un final.

— Nimic. O pauză. Cineva a fost aici.

El făcu asta să pară sinistru.

— Vreun curier? Am comandat o lupă de bijutier.

— Nu, ştiu cum arată urmele maşinilor lor.

Ştia cum arată urmele maşinilor lor? Era atent la astfel de lucruri? De ce?

Voia să întrebe, dar el se concentra, conducând de parcă se aştepta să trebuiască să întoarcă repede şi să gonească de acolo. Ca şi când ar fi simţit mirosul pericolului în aer...

Se apropiară de casă, ajunseră la partea cu asfalt a aleii.

El încă se uita. Opri în faţa casei ei şi spuse:

— Aşteaptă aici!

El coborî şi merse încet spre cabană, privind spre pământ, apoi în jur şi din nou spre pământ.

Soarele bătea pe camionetă. Era prea cald aici, aerul prea uscat şi încremenit. Şi felul în care se purta...

Ea respira din ce în ce mai întretăiat. Încerca să vadă ce vedea şi el. Dar peluza din jurul casei lui era verde şi bogată. Casa lui stătea ca prova unui vas, supraveghind valea. Cabana ei părea mică şi intimă...

Ce vedea el? Ce bănuia?

În timp ce Eli urca pe verandă, privea treptele. Se uită la panoul de alarmă, apoi deschise uşa şi intră. Fu plecat suficient de multă vreme cât lui Chloé să îi crească anxietatea la maximum.

În cele din urmă, ieşi pe verandă şi îi făcu semn să intre.

Ea sări din camionetă. De îndată ce se apropie, întrebă:

— Ce? Ce este?

Dar întrebă încet, cumva temându-se să nu fie auzită de o entitate diabolică, invizibilă. Şi el vorbea încet, cu vocea la un nivel sub cel obişnuit.

— A plecat acum, nu mai e pe proprietate, dar cineva a fost în casă.

Simţi cum groaza o apucă de gât şi o strânge.

— Diamantul! A dispărut?

Gura lui era o linie dreaptă, strânsă.

— Nu. Am fost foarte înţelepţi. L-am ascuns la vedere, şi cine a fost acolo i-a desconsiderat importanţa.

Ea încuviinţă din cap, uşurată şi totuşi... De unde ştia aceste lucruri? De unde ştia cum să se uite la pământ şi să-şi dea seama că cineva fusese acolo? Când deprinsese această abilitate rară, acea precauţie şi atât de multe despre natura umană?

Precum nişte nori rău prevestitori, secretele lui întunecate pândeau din nou la orizont.

— Trebuie să chemăm poliţia, spuse ea.

— Şi să le spunem ce? Că cineva s-a furişat fără să declanşeze alarma şi nu a furat nimic? L-ai văzut pe DuPey. Am fost la liceu cu el. Dar a cârpit investigaţia legată de cel care a atacat-o pe Nonna şi, dacă nu ar fi fost Rafe şi Brooke, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. În plus, îl avem pe Finnegan Balfour.

Chloé şi-l aminti pe băiatul cu ochii mari, zâmbitor, din Kansas.

— Este un tip drăguţ, spuse ea.

— Dar nu are cea mai ascuţită minte. Eli se strâmbă. Wyatt Vincent ar putea să afle ceva, dar nu aş vrea să-i spun unui tip de genul acesta, care a lucrat pentru FBI şi este consultant pentru forţele de poliţie din toată ţara, că am ştiut că cineva a intrat prin efracţie după modul în care este îndoită iarba.

— Da. Adevărat. Înţeleg. Dar... nu putem să nu anunţăm poliţia.

— O vom anunţa. Hai să obţinem mai întâi nişte dovezi! Fratele meu Rafe deţine o firmă de pază. El poate configura o serie de camere, le poate conecta la reţeaua mea Wi-Fi şi, dacă tipul se întoarce – şi îmi imaginez că o va face – vom şti cine este.

— Ce facem între timp? Nu stau aici.

El ţinu uşa deschisă, invitând-o înăuntru.

— Adună tot ce ai nevoie pentru a lucra şi mută-te la mine.

Ea privi spre culme şi peste întinderea lată de gazon, până la casa lui.

— N-o să fiu mai în siguranţă.

— Am securitate mai bună. De parcă se simţea jenat, spuse: N-am crezut niciodată că cineva ar da spargere aici, când casa mult mai scumpă este cealaltă.

Avea logică. Arătă spre peluză şi alee şi spuse:

— Urmele duc aici, nu acolo. Tu eşti cea de care se tem. Eşti cea care îşi poate da seama unde sunt diamantele.

— Eu? Nu fi ridicol. De ce ar crede cineva că... Se opri. Ei, oricine ar fi fost, credeau că ea putea rezolva misterul fiind o scriitoare de romane poliţiste. Mica ei faimă o deconspirase.

— Ai avut carneţelul cu tine la Nonna? întrebă el.

— Nu. Este aici. Se duse în grabă la biroul ei, înnebunită să vadă ce avea să găsească.

Carneţelul era acolo, roşu şi zdrenţuit, cu spiralele răsucite, deformate, deschis acolo unde ea luase notiţe în turnul de apă şi după aceea. Cu litere mari, în josul paginii, scrisese: *DIAMANT!* Şi cu litere mici, ROZ ŞI VALOROS.

Îşi puse mâinile la tâmplă.

— Dacă se îndoia cineva în legătură cu ceea ce facem, acum au aflat sigur.

El i se alătură şi privi în jos, spre carneţel.

— Ai şti dacă cineva s-ar fi uitat în el?

Ea încercă să îşi amintească dacă îl lăsase deschis sau închis.

— L-am lăsat deschis.

— La pagina asta?

— Nu ştiu.

— Singura persoană care s-ar fi putut strecura în casa

asta fără a declanşa alarma este un profesionist. De unde să fi ştiut că lucrurile tale nu sunt în siguranţă aici? Doamne! Se îndepărtă de ea. Îmi pare rău. Este vina mea.

Ea porni în grabă după el.

— Nu, nu este! În mâinile potrivite, orice sistem de securitate poate fi spart. Mă pricep la astea. Încercă să zâmbească. Scriu romane poliţiste.

— Casa mea ar trebui să fie un loc sigur. Se duse la dulap, scoase valiza ei şi o deschise pe pat. Nu-ţi face griji. Ştiu că ai nevoie de intimitate, dar poţi lucra în biroul meu.

Îi deschise sertarele, îi scoase lenjeria şi o aruncă în valiză. Şi eu voi lucra, în mare parte în vie şi la cramă. Nu te voi deranja, promit, şi nu m-aş simţi liniştit să te las singură decât dacă aş şti că eşti în siguranţă.

— Bine.

Ea nu avea de gând să îl contrazică. Când se gândi că cineva fusese în casa ei, se uitase la lucrurile ei, îi citise notiţele, îi atinsese cărţile... i se strânse stomacul.

Mai important, avea să se simtă în siguranţă în casa lui Eli, sub protecţia lui.

Nu se îndoise nicio clipă că Eli era unul dintre acei tipi care păzeşte ce e al lui.

Casa era a lui şi, într-un fel imposibil de definit, începuse să creadă că... şi ea era a lui.

Se apropie de el, îl dădu la o parte şi începu să-şi împacheteze cărţile.

Capitolul 22

Chloé urcă la nivelul principal al casei lui Eli, puse jos bagajele şi se uită în jur. Încăperea mare şi masivă consta din sufragerie şi bucătărie, un spaţiu vast care dădea spre est printr-un perete de geam. Accentele decorative erau sărace, mobila era puţină: un fotoliu crem lung, o canapea

lată, care părea comodă, tapiţată în culoarea salviei, o măsuţă de cafea creată dintr-o singură planşă de lemn lustruită din lungimea unui arbore frumos şi bătrân, două lămpi înalte arcuite, de cupru, şi un covor modern care acoperea podeaua curată de granit.

Deasupra şemineului atârna un tablou uriaş, auriu, care înfăţişa o scară lungă ce ducea spre o grădină ascunsă. Bucătăria era echipată cu tot felul de electrocasnice din oţel inoxidabil, un blat de bazalt fără recipiente, cuţite sau ustensile, un fundal de plăci de faianţă din sticlă verde, strălucitoare, şi dulapuri vişinii din lemn lucrate manual.

Era perfect. Puţin spus. Tipic pentru Eli.

Ar fi trebuit să se simtă comod aici, dar, cu toate astea, cineva, de undeva, îi privea. O privea.

De ce?

Eli veni pe scări, răsuflând, cărând Valiza Morţii cu încărcătura sa de cărţi grele. O lăsă jos şi se sprijini de perete, ţinându-se de piept şi suflând de parcă avea un atac de cord.

Ea îi ignoră dramatismele.

— M-am tot gândit – crezi că tatăl meu m-a oferit şi altcuiva în afară de tine?

— Ce?

— Cineva a venit aici ca să caute ceva. A intrat în casă şi nu a luat nimic, deşi diamantul era chiar acolo. Crezi că e vorba despre un ticălos de tip mafiot cu care i-a venit lui tata ideea să mă mărite?

Eli şterse ostentativ sudoarea inexistentă de pe frunte.

— Este posibil. Dar ai crezut că eu sunt ticălosul, nu-i aşa?

În acest moment, ea nu s-ar fi gândit la nimic care s-o poată face să râdă. Dar asta funcţionă.

— Dacă despre tine e vorba, se pare că nu te grăbeşti deloc. Majoritatea tipilor cred că după o cină, câteva ore

de romantism, un tango rapid la orizontală, gata, la biserică.

El chiar părea jignit.

— Poate că sunt mai isteţ decât ei.

— Poate că da, spuse ea consolatoare. În mod sigur, săruţi mai bine.

— Cred că am fost insultat.

Ea chicoti.

— Nu, nu am vrut să sune aşa. Îşi mai analiză teoria. Trebuie să recunosc, tati nu a ales niciodată pe cineva periculos. Se poate să fi fost pur şi simplu o spargere.

Ea se consolă singură, până când el spuse:

— Spărgătorii obişnuiţi nu se asigură că totul arată ca înainte atunci când sparg o casă. Ştim că cineva l-a ucis pe Massimo. Cineva a atacat-o pe bunica mea. Şi diamantele încă sunt dispărute. Banii îi determină pe oameni să recurgă la violenţă. Stai cu mine ca să te pot apăra!

Era foarte serios şi arăta ca şi când dorea un răspuns.

— Da. Aşa voi face.

— Îţi mulţumesc. I se făcuse pe plac, aşa că acum arătă spre camera cea mare. Cum ţi se pare?

— Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi găsit nişte oglinzi înrămate şi aş fi adăugat nişte reproduceri de artă şi poate nişte obiecte din sticlă... dar asta ar fi împopoţonat spaţiul. Se îndreptă spre ferestre. Pentru că decoratorul tău a avut dreptate. Privirea se concentrează aici.

— Decoratorul meu e un idiot. Eu sunt cel care a refuzat alte ornamente.

Fu o replică atât de tipică pentru Eli, încât ea râse din nou.

— Eşti un om norocos să ai o moştenire care să includă aceste domenii şi această privelişte.

Eli zăbovi lângă uşă, făcându-i loc şi lăsându-i timp să-şi aranjeze lucrurile. Să se instaleze.

— Nu ai şi tu o moştenire?

— Vreo două. Se întoarse cu faţa spre el. Texas şi Italia şi doi părinţi care se ceartă pentru mine şi pentru care parte din mine seamănă cu ei – şi totul prea târziu. Pentru că eu sunt eu, şi dacă totul ar fi bine pe lume, în acest moment al vieţii lor s-ar avea unul pe altul, în locul unui război etern şi trist pentru ce ar fi putut fi.

— Când s-au despărţit, au pierdut timpul petrecut împreună.

— Mama spune că a făcut ce era corect, pentru că tatăl meu a fost căsătorit de cinci ori de când au fost împreună, şi el nu i-ar fi provocat decât durere. Dar nu a găsit pe nimeni care să-l înlocuiască, deci cred că este o tragedie.

— Cred că ai dreptate.

Vocea lui deveni mai profundă şi mai tristă.

De ce ar trebui să-i pese ei dacă era de acord cu ea? Când venea vorba despre părinţii ei, nu era important ce credea ea şi, în mod sigur, nu ce credea el. Dar o alină faptul că şi el gândea la fel.

— Unde să lucrez?

Îşi luă geanta de laptop şi punga cu rechizite.

— O să te instalezi la etaj. Scuze, dar nu eram pregătit pentru asta, şi este singurul birou din casă. Şi, în această perioadă din an, sunt plecat în mare parte a timpului, aşa că nu ne vom incomoda unul pe altul. Haide! O conduse până la etaj. Aceasta este mansarda mea.

Biroul lui mare părea mai aglomerat decât sufrageria, mai locuit. Un birou prăfuit cu blat de marmură neagră era aşezat cu faţa la ferestre, de unde se dezvăluia altă privelişte – şi, de la înălţimea asta, era şi mai frumoasă decât cea de jos. Dulapul lat, scund, se afla în spatele biroului, şi pe el stătea o imprimantă multifuncţională. O uşă dădea pe balconul mic, şi acolo se aflau un scaun de fier şi o măsuţă rotundă de fier.

Se duse la biroul lui, luă teancurile de hârtii şi le aşeză pe podea.

— Nu plănuiam să am oaspeţi, spuse el.

Scuza lui o făcu să se simtă mai bine, alinând disconfortul pe care îl simţea ea ori de câte ori îşi amintea că el văzuse dezordinea din spaţiul ei de lucru.

— Poţi să faci ce vrei, dar încearcă să nu amesteci team curile, spuse el. Ştiu că nu mă crezi, dar nebunia mea are o ordine.

Camera mare avea biblioteci pe toţi pereţii, rafturi magnifice care ajungeau până la tavan. Erau pline cu cărţi. Cărţi şi suporturi de cărţi realizate din marmură şi alabastru, suporturi grele din piatră sculptate în formă de struguri sau sticle de vin.

Eli văzu că se uita la ele şi îşi trecu mâna peste unul dintre rafturi.

— Tâmplarul care a făcut dulapurile din bucătărie şi băi le-a creat. Am reciclat lemnul de sequoia de la butoaiele masive vechi folosite la depozitarea vinului la începutul secolului XX.

— Sunt superbe.

Scoase o carte şi o privi.

Asemenea Bestiei care îi oferea Frumoasei dorinţa inimii ei, el spuse:

— Poţi să citeşti ce vrei.

Frunzări o carte despre ţinuturile viticole franceze, o puse la loc, scoase o altă carte, despre strugurii întinşi pe spaliere. Examină bănuitoare restul titlurilor... toate tomurile despre viticultură, vinificaţie şi istoria vinului.

— Ai citit vreodată de plăcere? întrebă ea. Sprâncenele lui se ridicară de parcă era uluit, de parcă ideea aceea nu i-ar fi venit niciodată. De exasperare, ea întrebă: Ai făcut vreodată ceva de plăcere? Când el o privi, cu ochii căprui în care ardea lumina, îşi dori să nu fi întrebat. Era timpul

să schimbe subiectul. Ai nişte cărţi grozave aici.

— Mulţumesc. Într-o bună zi, când mă voi pensiona, le voi putea citi pe toate.

— Citeşti şi cărţi în format electronic?

Pentru că, în mod sigur, cartea ei nu se afla pe aceste rafturi.

— Nu. Nici nu o voi face vreodată. Vreau hârtie.

Era prosteşte să se simtă rănită. Milioane de oameni nu îi citiseră cartea şi încă sute de mii nu aveau să urmărească vreodată filmul. Oare nu era curios în legătură cu ea şi cu scriitura ei? Dacă el ar fi scris o carte, ea ar fi suficient de interesată cât să o citească – privi din nou spre rafturi – dacă nu ar fi despre cum să recunoşti putregaiul nobil la strugurii Riesling. Bun. Probabil că el avea să publice o carte despre viticultură şi ea probabil nu avea să o citească. Dar cel puţin ar cumpăra-o!

— Sunt scriitoare, spuse ea cu blândeţe. Nu-mi pasă cum citeşti, atâta vreme cât citeşti. Pot să dau câteva la o parte, ca să-mi pun cărţile?

— Casa mea este a ta. Fă ce vrei.

— Ştiu. Doar să nu deranjez teancurile. Scoase craniul din geanta cu rechizite şi îl puse pe birou, cu faţa la scaun. Scoase cu grijă un şerveţel din geantă şi, pe suprafaţa de piatră, îl întinse pentru a revela diamantul. Cu un fior, îl plasă din nou între dinţii din faţă ai craniului. Sunt gata!

— Eu merg să scot ceva din congelator pentru cină. E în regulă friptură, sau nu mănânci carne roşie?

Se uită la el de parcă era nebun.

— Sunt din Texas.

— Sigur există vegetarieni în Texas.

— Sunt sigură că există şi fumători în California, dar nu se laudă cu asta.

— Friptură şi salată. Vino jos când eşti gata!

El coborî scările, cu unul dintre acele zâmbete reţinute.

— Nu mai durează mult, spuse ea către locul unde stătuse el mai devreme, şi te voi învăţa cum să zâmbeşti ca lumea.

Cu un prosop de la baie şterse praful de pe birou şi figurina de jumătate de metru a unui zeu roman în plin ospăţ. Placa ataşată îl identifica drept Bachus, zeul vinului.

Deci, chiar şi în artă, Eli rămânea fidel acelei teme.

Se aşeză pe scaun şi umblă la manete până când atinse podeaua cu picioarele. Se uită în sertare. Multe creioane, pixuri, caiete, un capsator şi un decapsator. Genul de lucruri pe care se aştepta să le vadă într-un birou. Când trase sertarul de sub birou, se aştepta să vadă tastatura.

În schimb, găsi un mic teanc de plicuri, toate cu aceleaşi timbre străine. Din Chile. Şi, la fundul teancului, o bucată de hârtie care fusese mototolită, apoi îndreptată, apoi mototolită, apoi netezită... Scrisoarea păstra miros de tutun. Hârtia în sine părea uzată, ca şi când voise s-o arunce şi nu putuse.

Încet, dorind să afle ce îl mâna, simţind o nevoie nesăbuită de a-i cunoaşte secretele, o scoase de sub plicuri şi începu s-o citească.

Capitolul 23

Eli ştia că Chloé avea încredere în el.

Avea încredere în el în parte pentru că îi câştigase încrederea, în parte pentru că refuza să fie la fel de cinică precum mama ei.

Dacă ar şti ea...

Nu era timp de regrete.

Trebuia să încheie târgul.

Trebuia s-o facă să se căsătorească cu el cât mai repede posibil. Avea un plan. Ar trebui să meargă.

Primul pas: s-o aducă în casă cu el. S-o sperie puţin de

nişte tipi răi care o urmăresc. Să facă să pară ca şi când el era singurul bărbat care o poate salva.

Rezolvat.

Extrem de jenant să se poarte ca un băiat de 13 ani care încearcă să impresioneze o fată, dar nu avusese timp să planifice ceva isteţ şi, oricum, părea să fi funcţionat.

Pentru că avea încredere în el.

Al doilea pas: s-o hrănească, să-i dea vin, să termine seducţia pe care o începuse înainte să aibă un atac de conştiinţă.

Pasul al treilea: să-i spună genul de minciună cum nu mai spusese în viaţa lui.

Urma să îi spună că o iubea. Dacă trebuia. Şi dacă era nevoie de mai mult vin şi avansuri sexuale pentru a o convinge, urma să facă şi asta. Avea să facă orice era nevoie ca să-şi salveze crama.

Pasul al patrulea: s-o convingă să accepte ceremonia şi chiar să se mărite cu el. Din cauza lui Conte şi a schemelor lui, era precaută. Dar Eli se gândise că avea timp de această seducţie, şi asta se transformase într-un avantaj. Ea credea că el nu era unul dintre peţitorii ei – sau, cel puţin, unul căruia nu-i păsa de căsătoria cu ea. După asta, urma un drum scurt spre aeroportul Santa Rosa, un zbor spre Reno, o nuntă rapidă şi întoarcerea acasă pentru a-şi lua plata de la tatăl ei.

Avea să meargă. Trebuia. Eşecul nu era o opţiune.

O auzi coborând la parter. Turnă primele pahare de vin, le luă, se întoarse cu un zâmbet să-i ofere unul – şi o văzu stând pe ultima treaptă, cu scrisoarea mototolită a lui Abuela în mână.

— Eli, ce e asta?

— Ce faci cu aia? Lăsă paharele pe bufet. Ai citit-o?

— Da. N-am vrut, dar timbrele străine mi-au atras atenţia, şi asta... Ridică una dintre foi. Era mototolită, aşa

că am observat-o. Apoi am văzut scrisul vechi şi tremurat şi m-am gândit... cred că m-am gândit că e ceva de la bunica ta. Şi este, dar de la cealaltă bunică a ta. Mama mamei tale. Din Chile.

— Ştiu cine este. Ştiu de unde este. N-ar fi trebuit s-o citeşti. Mi-ai invadat intimitatea.

Voia să strige la ea, să bată din picior ca un copil mânios.

— Ştiu. Îmi pare rău, dar, Eli, de ce ai ignora o astfel de rugăminte? Privirea lui Chloé era îngrijorată, iar vorbele ei erau iuţi şi pline de nelinişte. Este o femeie bătrână. Vrea să te mai vadă o dată înainte să moară.

Chloé nu înţelegea. Nu ar putea să înţeleagă vreodată.

— Nu vreau s-o văd.

— Cum poţi să spui asta? Ridică scrisoarea şi citi: „Au trecut prea mulţi ani de când ţi-am văzut ultima oară chipul, cel mai iubit dintre nepoţii mei, şi, în frigul puternic al unei ierni de munte, când ştiu că mo să mai apuc încă o toamnă, te implor să vii la mine şi să-mi dai voie să îţi cer iertare pentru...”

— Ştiu ce spune.

Veni spre Chloé şi o smulse din mâinile ei şi o mototoli. Din nou.

— Ai mai făcut asta. Mereu o netezeşti la loc. A scris-o cu cinci luni în urmă, şi încă nu ai aruncat-o. Indiferent de ce ţi-a făcut, chiar dacă spui că nu vrei să o vezi, nu o poţi lăsa.

Ce spunea Chloé era de bun-simţ. Părea nedumerită şi aproape rănită de cruzimea lui.

Lui Eli nu-i păsa.

— Pot s-o las. Merse spre coşul de gunoi de inox, ridică iute capacul şi lăsă scrisoarea înăuntru. O *aruncase.*

Dar mirosul micului trabuc al Abuelei i se agăţa de piele, şi se spălă o dată pe mâini. De două ori.

— Nu pot să mă despart de mânie. Niciodată. Pentru ce mi-a făcut femeia aceea, merită să ardă în iad.

— Pare că se poate întâmpla asta în curând. Este bătrână. Chloé făcu un gest larg. E pe moarte!

— Poate. Sau minte. Face asta cu o abilitate inegalabilă. A exersat destul.

— Eli, dacă ai crede cu adevărat asta, nu ai fi păstrat scrisoarea.

— Am păstrat scrisoarea pentru a-mi aminti cât de mult am urât... urât...

Ura îl ţinea în cătuşele sale crude, şi de-abia putea respira.

— De ce? Chloé vorbea încet, cerând o explicaţie. Ce s-a întâmplat în Chile de nu poţi ierta sau uita niciodată?

Lui îi venea să urle.

Să plângă.

Să se arunce pe podea şi să facă scandalul pe care nu îl făcuse niciodată în viaţa lui.

Nu putea face asta.

Nu ar putea fi ca... ei. Ca ea.

Ca mama lui, Valentina.

Totul deveni negru, vârtejul furiei, ameţitor, se strângea în jurul lui. Atenţia lui se concentră la un singur punct, la chipul lui Chloé, pentru a se calma.

Şi, pentru prima dată în viaţa lui, începu să-şi spună povestea.

— Prima mea amintire este de când puneam masa cu Nonna, de Crăciun. Îşi făcea de lucru în jurul mesei, încercând să facă totul bine, pentru a o face fericită pe Nonna lui. Am spart un pahar şi m-am ascuns de ea. Îmi aduc aminte cât de mirat am fost când m-a îmbrăţişat şi l-a măturat fără reproşuri. Mai târziu, am auzit-o vorbind cu tatăl meu aşa cum o mamă biblică vorbea cu un fiu care se deda plăcerilor Sodomei şi Gomorei. Am fost surprins că

a îndrăznit, dar ştiam că nu avea să se schimbe nimic. Nu tatăl meu a fost cel care m-a făcut laş. A fost mama mea. Avea un temperament care, la cea mai mică provocare, scăpa de sub control.

— Mama ta... te-a rănit? Te-a abuzat?

— Ai vrut să auzi asta. Acum, ascultă! Aşteptă până când Chloé se aşeză pe un taburet, cu mâinile în poală. A doua amintire a mea este cu tatăl meu urlând când mama l-a înjunghiat. Se opri, privind-o cinic şi surâzând. Ştii despre asta, nu? Că mama l-a înjunghiat pe tatăl meu?

— Am citit despre asta. Pe internet. Da.

Lăsă privirea în jos.

Bun. Era jenată.

— Pentru că ai crezut că ai dreptul să-mi cunoşti secretele.

Ea ridică din nou ochii uşor spre el, privindu-l nedumerită.

— Pentru că eram curioasă în legătură cu tine. Îmi placi, dar nu eşti... uşor de cunoscut.

— Desigur. Asta face cotrobăitul să fie în regulă.

Chloé lovi cu picioarele în podea, iar ochii îi străluciră.

— Când tatăl meu m-a vândut ţie ca oaspete, mi-ai accesat site-ul? Ai citit un fragment din cartea mea, ai încercat să afli de ce cineva ca mine ar scrie o carte poliţistă? Te cunosc, Eli – ştiai ce urmăreşte tata şi cred că te-ai uitat la fotografia mea ca să vezi dacă eram cea mai urâtă corcitură din lume.

— Ce... urmăreşte... tatăl tău? repetă el.

Pentru o clipă, se gândi că ea ştie groaznicul adevăr.

— Să-mi găsească un pretendent. Îţi aduci aminte? Acum, îl batjocorea. Am vorbit despre asta în prima mea zi aici şi ţi-am spus că nu trebuie să ne speriem pentru că tatăl meu este obsedat de ideea ca eu să mă mărit. Şi nu m-am speriat, dar pun pariu că tu da, având în vedere cât

de mult ţii la intimitatea ta şi la detaşarea ta. M-ai cercetat şi tu. Nu-i aşa?

— Da. Îi dădea dreptate – pentru că privise fotografia ei în vreme ce asculta cum tatăl ei îi propunea căsătoria în numele ei.

— Bun, atunci. Se lăsă înapoi pe scaun. Ştiu că mama ta l-a înjunghiat pe tatăl tău pentru că a aflat că era îndrăgostit de Francesca Pastore.

Eli pufni.

— Nu era îndrăgostit de Francesca. Dar i-o trăgea. Probabil, o lăsase însărcinată. Eli îşi iubea tatăl. Şi se împăcase cu rolul frumoasei Francesca în viaţa lui. Dar, când îşi aminti acea noapte terifiantă, o trăi din nou. Dormeam. M-am trezit de la ţipătul acela – uneori, noaptea, încă îl aud în visele mele – cu ea strigând la el. Lumini. Sirene. Oameni care fac fotografii, multe fotografii, şi strigă întrebări către părinţii mei şi către poliţişti. M-am dat jos din pat pe furiş şi am privit cum bărbaţi şi femei în uniformă îi iau pe ambii mei părinţi, pe tatăl meu pe targă şi pe mama cu mâinile încătuşate la spate. Mama m-a văzut privind din capul scărilor şi a strigat să stau acolo, că va veni înapoi după mine.

Am rămas înmărmurit, crezând că, dacă mă mişc înainte să se întoarcă, avea să mă rănească, aşa cum îl rănise pe tatăl meu. Pentru o clipă, băieţelul acela şi frica lui se treziseră la viaţă în Eli. Haosul s-a limpezit încet. Servitorii au plecat. Nimeni nu a chemat asistenţa socială. În ziua următoare, Nonna m-a găsit acolo, încă în pijama – îmi era frică să mă mişc. M-a luat la ea acasă.

— O... Eli.

Chloé întinse o mână spre el.

— Nu. Ai vrut să afli despre Abuela. Lasă-mă să-ţi spun. Şi nu zise nimic. Nu mă atinge. Nu îmi arăta compasiune.

Chloé îşi retrase mâna şi se prinse de părţile laterale ale

scaunului, ca şi când s-ar fi temut că ar putea cădea.

— Am locuit cu Nonna timp de cinci ani, până când mama a ieşit din închisoare. Cinci ani de viaţă normală. Mă dădeam în leagăn în curte, mâncam fursecuri făcute de Nonna, mergeam la şcoală, mergeam cu bicicleta. O viaţă relativ normală. Tatăl meu se îndrăgostea mereu şi apoi uita de dragoste, şi făcea copii şi îi abandona, dar pentru mine şi asta era normal. Eli bănuia că Chloé intuia în ce se băga, deşi o femeie inteligentă ar fi făcut cale întoarsă. În acei cinci ani, ori de câte ori Nonna mă ducea să o văd pe mama, Valentina era în spatele gratiilor, şi vechea teamă de ea se estompa.

— Era nebună?

Chloé nu părea răutăcioasă, ci neliniştită.

— Nu. Impetuoasă. Răsfăţată. Foarte inteligentă, şi totuşi… o netrebnică. Aşa cum el nu avea să fie niciodată. La 16 ani, era o regină a frumuseţii. La 18 ani, a devenit mamă.

— Era un copil!

Degetele lui Chloé se făcură albe pe scaun.

— Da, şi, când avea 21 de ani, bărbatul pe care îl iubea se lepădase de ea, şi viitorul ei promiţător fusese dintr-odată distrus.

Eli îi putea înţelege amărăciunea – până la urmă, era mama lui.

— Câţi ani avea tatăl tău când a sedus-o?

— Nu ştiu… 25.

— Ce depravat!

Chloé scuipă cuvântul.

— În fiecare zi din viaţa lui, spuse Eli, apoi se gândi la cei 11 ani care îl despărţeau de Chloé şi i se făcu greaţă.

O mică alinare că ea măcar nu era o adolescentă. Cel puţin, ea experimentase câte ceva. Cel puţin, ea ştia cine era şi ce îşi dorea. El nu era precum tatăl său. Sau precum

mama sa. Îşi petrecuse viaţa având u-i ca model pe Nonna şi pe Nonno – nu în iubirea lor deschisă; nu putea face asta – ci când venea vorba despre simţul lor moral şi despre felul în care se purtau cu toţi, cu respect şi bunătate.

Acum, Eli le trăda învăţămintele. Ştia asta.

Dar nu avea să supravieţuiască fără cramă. Preţuia viile, care deveneau din ce în ce mai verzi şi mai puternice, şi era exaltat de vinuri, subtile, bogate şi aromate. Viile şi crama îl uneau cu fraţii lui, cu Nonno şi Nonna, cu toate generaţiile familiei Di Luca ce se instalaseră în această vale bogată şi se străduiseră să fie americani, să fie prosperi, ca mereu, mereu să fie o familie. Nu putea să îi lase să se apropie prea mult de el: pe Nonna, pe fraţii lui, nici măcar pe strămoşii lui. Era prea atrofiat de vechea durere şi de singurătatea amară. Dar îşi putea demonstra iubirea îngrijindu-se de ţinuturile şi de averile lor.

Avea să facă ce trebuia să facă. Avea să o amăgească pe Chloé. Avea să se însoare cu Chloé.

Pentru că, fără cramă, ar fi ca o viţă fără apă... fără cramă, s-ar veşteji şi ar muri.

Capitolul 24

Chloé se dădu jos de pe scaun, mişcându-se încet, de parcă se temea că o mişcare bruscă l-ar putea face pe Eli să atace.

— Mbe foame, spuse ea încet. Te deranjează dacă fac salata?

El nu era furios. Indiferent de ce spunea ea, indiferent de ce făcea ea, indiferent de cât de neagră îi era furia sau cât de sumbră era lumea lui, nu i-ar face rău.

— După părerea mea, nu este nimic mai atrăgător decât o femeie care îşi face de lucru în bucătărie.

Când ea scoase limba la el, se simţi aproape normal.

Dar nimic din toate astea nu era normal. Pentru că nu putea să tacă. Chloé însăşi deschisese cutia Pandorei. Poate că el o făcea să se simtă incomod, dar avea să fie nevoită să facă faţă consecinţelor.

„Nu-i corect”. Chloé începuse această pledoarie prostească, de autocompătimire, da.

Dar, deşi Eli se dispreţuia pe sine pentru că cedase, ştia că trăia sub mult prea multă presiune.

Contabilul său, un om pe care îl considerase prieten, îl jefuise şi făcuse totul pentru a-l distruge şi apoi fugise fără mustrări de conştiinţă şi fără vreo explicaţie.

Asta îl lăsase vulnerabil în faţa şantajului lui Conte şi îl condusese la decizia inexorabilă de a o păcăli pe Chloé să intre într-o relaţie bazată pe minciuni şi înşelăciune, iar propria vină sporea presiunea.

Mai rău, zidul ridicat în atâţia ani se zdruncinase, şi toată durerea şi angoasa acumulate se revărsau.

Încercase să uite.

Nu putuse niciodată.

Acum, se dezgolea, totul pentru că Chloé găsise nenorocita aceea de scrisoare şi o citise. Îi citise corespondenţa privată.

La naiba cu ea! Merita tot ce auzise.

Chloé găsi castronul lui mare de lemn.

— Ai un uscător de salată?

— În dulapul din colţ.

Îl scoase. Scoase legumele din frigider. Se uită întrebător.

— Nu caut scuze pentru mama mea. A fost egoistă până în măduva oaselor, nu i-a păsat de nimic şi de nimeni în afară de ea însăşi şi de umilinţa la care a supus-o tata. Dar ea a spus că el a înşelat-o cât timp era gravidă şi, ştiindu-l pe tata, o cred. Pentru că şi el era egoist şi nu a iubit niciodată pe nimeni în afară de el însuşi. Într-un fel ciudat,

Eli încă jelea pentru mama lui şi pentru oportunităţile irosite ale vieţii ei.

Chloé rupse frunzele de salată, le clăti şi le uscă.

— Rutina vieţii de zi cu zi alături de Nonna m-a făcut să uit că pericolul pândea atât de aproape. Eli se întoarse cu spatele la ea. Aveam opt ani când mama a ieşit din închisoare. A venit să mă ia de la şcoală şi mi-a făcut cu mâna ca şi când se bucura să mă vadă. Era atât de frumoasă. Zâmbea. M-am suit în maşină cu ea. Nu m-am gândit la nimic. Nu mi-am dat seama că era să mor de atâtea ori înainte să ajung să-mi văd iar casa.

Mixerul de salată se opri.

— Te-a răpit?

Eli nu se întoarse, nu voia să-i vadă ochii mari de uimire.

— Tatăl meu nu era un părinte bun, aşa că bunicii mei mă aveau în custodie. Mama mea ura tot ce avea legătură cu tatăl meu, inclusiv pe părinţii lui, şi m-a văzut drept instrument de răzbunare.

— Dar era mama ta!

Acum, el se întoarse cu faţa spre Chloé.

Arăta la fel de şocată cum îşi imaginase.

Ce femeie prostuţă să-şi imagineze că toţi părinţii erau ca ai ei!

— Vrei să spui că era mama mea, aşa că trebuia să mă iubească? Batjocori copilăria lipsită de griji a lui Chloé. Doar puţin. Doar pentru că o invidia, nu pentru că şi-ar fi dorit vreodată altceva pentru ea. Îi plăcea femeia care devenise. Mama mea ştia că, dacă m-ar lua, i-ar răni pe bunicii mei, care mă îngrijiseră atât de bine, încât nu simţisem lipsa prezenţei ei. Ar fi fost mai fericit dacă nu şi-ar fi înţeles mama atât de bine. M-a târât la un avion privat, şi am zburat spre Chile. Când am plâns că vreau la Nonna, mi-a spus că nu o voi mai vedea niciodată.

Chloé murmură ceva ce sunase precum:

— Ce nenorocită! continuă să învârtă salata şi ridică privirea apologetic. Scuze! Eu... Tocmai mi-am pierdut compasiunea pentru ea.

— Complexul familiei Silva este situat adânc în Anzi. Eli se opri, amintindu-şi când văzuse prima oară acei munţi frumoşi, zimţuiţi ca nişte lame. Înainte ca timpul petrecut printre ei să se termine, aveau să sfâşie inima unui băieţel singur. Tatăl mamei mele era mort. Mama ei – femeia care a scris acea scrisoare...

— Abuela, îi aminti Chloé.

De parcă el nu-şi amintea numele ei.

— Da, Abuela era o supravieţuitoare. Mânase familia prin revoluţii, greutăţi financiare, scandaluri. Era nemiloasă, şi eu nu eram decât un instrument care trebuia ascuţit pentru a fi folosit mai târziu. Am fost instalat în dormitorul pentru verişori. În prima noapte, am plâns până am adormit. După ce verişorii mei au terminat cu mine, n-am mai plâns niciodată.

Chloé îi aruncă o privire sumbră.

— De ce?

— Ştii ce este o petrecere cu pături?

Ea clătină din cap.

— Este atunci când băieţii se adună şi îl acoperă pe un altul cu o pătură, ca să nu poată riposta, şi îl lovesc cu bâte până la moarte.

— *Verişorii* tăi au dat o petrecere cu pături pentru tine? Când aveai *opt* ani?

Eli se îndepărtă de Chloé, de mila şi grija ei şi privi afară pe fereastră, unde apusul soarelui picta valea în roz şi auriu.

— Eram un străin. Eram mic. Eram slab. Eram smiorcăit. Şi spaniola mea era precară.

Chloé nu scoase un sunet, nu puse întrebări, dar el simţi apăsarea interesului ei în timp ce aştepta restul poveştii.

— „Doar cei duri supravieţuiesc”. Aceasta era deviza Abuelei. Şi am supravieţuit. Privind în urmă, îi părea rău pentru copilul prost care fusese. Coaste rupte. Claviculă ruptă. Obraz rupt. Rotulă spartă. Abuela era furioasă. Nu-i plăcea să cheltuiască atât de mulţi bani ca să mă facă bine, aşa că le-a interzis verişorilor mei să mă mai acopere cu o pătură şi să mă bată. După aceea, n-au mai folosit o pătură. Dar am învăţat să mă lupt, şi, în cele din urmă, *ei* se temeau de mine. Desigur, spuse el reflectând, de atunci n-am mai dormit o noapte întreagă.

— Asta explică ochii obosiţi. Chloé îl inspectă. Mama ta unde era? Ştiu că ai spus că nu îi păsa de tine, dar nu te-a dus acolo ca să fii omorât. Nu-i aşa?

— Mama mea avea propriile probleme. Abuela n-o lăsa nici pe ea să plece. A spus că mama făcuse suficiente daune cu fugile ei. Presupun că se referea la greşeala de a se fi căsătorit cu tatăl meu. Apăsă pe sticlă. Era rece sub palmele lui şi, cu toate astea, nimic nu-i putea răcori furia dată de faptul că trebuia să spună această poveste. Mama era acasă cam de un an când Abuela i-a prezentat un bărbat care urma s-o ia de soţie.

— Bunica ta i-a aranjat căsătoria?

„Aşa cum tatăl tău a aranjat-o pe a ta”.

— Abuela i-a aranjat căsătoria cu un bărbat puternic şi bogat. Şi mama s-a măritat cu el. Ţi-am spus. Pentru Abuela, copiii şi nepoţii ei trebuiau sacrificaţi pentru binele familiei. Bănuiesc că, atunci când mama a fugit cu tatăl meu, i-a deturnat planurile Abuelei. Dar numai temporar – când s-a întors în Chile, era încă o femeie frumoasă, aşa că s-a căsătorit.

— Pentru binele familiei, repetă Chloé.

— Da. După aproximativ un an, a fost ucisă împreună cu soţul ei într-un schimb de împuşcături motivate politic.

— Bunica ta te-a lăsat singur cu verişorii tăi?

— Cum ar fi putut să mă lase singur? Nu fusese vreo clipă alături de mine.

Lumina de afară se diminua.

Mai bine. Aşa era mai bine.

Pe măsură ce lumina devenea mai slabă, Eli nu mai putea vedea chipul indignat, şocat şi plin de milă al lui Chloé, aşa că vorbele curgeau mai uşor.

— Eli, despre părinţii tăi. Nu mi-am dat seama...

— Nu. Nu ai făcut-o. Părinţii tăi nu sunt împreună. Nu sunt căsătoriţi. Şi totuşi, amândoi te iubesc. O invidia cu amărăciune. Niciunul din părinţii mei nu m-a iubit, dar, când eram în Bella Valley, nu aveam nevoie de ei, pentru că îi aveam pe Nonno şi pe Nonna. Se opri, străduindu-se să încetinească puţin curgerea cuvintelor, să-şi filtreze sentimentele, astfel încât Chloé să nu-l vadă vulnerabil şi rănit... şi să-l dispreţuiască. Dar cuvintele continuau să vină, rapide ca gloanţele, smulgându-se din el ca şi cum stătuseră prea mult timp în interior, aşteptând ca ea să le asculte.

— Toate nopţile reci, toate zilele lungi, amintirea casei m-au ferit de disperare. La început, m-am gândit că, dacă întreb destul de des, aş putea s-o conving pe Abuela că vreau cu adevărat să mă întorc acasă. Apoi m-am gândit că, dacă sunt băiat bun şi îmi dau silinţa la şcoală, mă va lăsa să plec. În cele din urmă, am făcut greşeala fatală. I-am spus unchiului meu, care era fabricant de vin la crama familiei, cum să-şi amestece vinul. Şi a câştigat premii.

— Cum ai ştiut să amesteci vinurile?

Eli îşi atinse nasul.

— Am moştenit acest talent.

Chloé făcu următorul salt logic.

— Ai dovedit că aveai valoare.

— Exact. Eram deştept şi făceam vin bun. Nu mai aveam *potenţialul* de a fi util. *Eram* util.

De parcă îşi aminti deodată ce făcea, Chloé intră din nou în acţiune. Căută prin dulapurile lui, găsi oţet de vin roşu şi ulei de măsline extravirgin, luă un recipient şi începu să amestece sosul.

— Te-au maltratat în continuare?

Găsi un tel şi bătu ceva într-un castron, de parcă încerca să-l ucidă.

— Nu. Nu. Nimeni nu a îndrăznit. Nu atunci. Abuela ar fi organizat singură o petrecere cu pături. Nu, dormeam în dormitor cu ceilalţi nepoţi, mâncam bine, mă îmbrăcam călduros. Încleştă fălcile şi zâmbi la propria sfidare. De aceea am supravieţuit prima oară când am fugit. Chiar şi vara, în Anzi, noaptea este foarte frig.

— Prima dată când ai fugit? Chloé găsise tocătorul şi cuţitele şi tăia legume – ridichi, ţelină – cu viteza luminii. De câte ori ai fugit?

— De câte ori e nevoie să înveţi să urmăreşti un iepure prin zăpadă? De câte ori e nevoie să înveţi să faci focul cu lemn ud? De câte ori este nevoie să înveţi să faci o peşteră din zăpadă şi să supravieţuieşti unei furtuni? De câte ori e nevoie să înveţi să nu laşi nicio urmă a trecerii tale?

— Ai fugit... atât de des? Cuţitul încetini. Cât timp ai petrecut acolo?

— Am fugit cu succes de trei ori. Prima oară, m-au prins după o săptămână. A doua oară, au adus câinii şi m-au găsit după trei zile. A treia oară... mi-a luat mult timp până am ieşit din nou. Eram hotărât să-i păcălesc. Aşa că am aşteptat până am făcut totul ca la carte. Am drogat câinii şi am ieşit pe timpul unei furtuni de zăpadă şi am fost plecat timp de opt luni, fără să iau contact cu un singur suflet, supravieţuind pentru că nu am avut de ales. Era fie asta, fie să mă întorc în complexul familiei – şi aş fi preferat să mor. „Şi atunci, şi acum”. Şeful cartelului de droguri m-a găsit inconştient. M-a hrănit, m-a dezgheţat.

— Te-a forţat să faci trafic de droguri pentru el? întrebă ea îngrozită.

— Nu. Eli nu se gândise că avea să chicotească în timp ce spunea această poveste, dar acum o făcu. M-a dus pe domeniul familiei. Sincer, cred că îi era frică de Abuela.

Chloé ţinea în mână un borcan de capere, iar în cele din urmă întrebă:

— Cum ai venit acasă? Acasă în Bella Valley?

— S-a dovedit că făceam totul greşit. Fugeam în pustietate. Nu puteam să ajung acasă aşa, şi, mai devreme sau mai târziu, aveam să mor – ceea ce ar fi fost mai uşor decât să trăiesc!

— Oh, Eli!

Chloé abandonă salata şi dădu să vină la el, să-l aline.

— Nu! spuse el aspru. Dacă vrei să auzi restul, rămâi unde eşti. Nu pot să-ţi suport compasiunea.

Ea se opri. Părea rănit. Încuviinţă iute.

Putea să facă asta.

Aproape terminase.

— Într-o zi, a venit în vizită un actor din Chile, şi semăn suficient de bine cu tatăl meu cât să mă fi putut recunoaşte. L-am rugat să mă ajute. Arăta atât de speriat... credeam că o să facă pe el. A refuzat. L-am rugat să îi transmită un mesaj tatălui meu. Dădea înapoi şi a zis: „Dacă aş spune cuiva că puştiul lui Gavino Di Luca este ţinut împotriva voinţei lui, ar ieşi un scandal internaţional, şi *Abuela* ta m-ar face bucăţi. Vorbea serios, şi m-a pus pe gânduri. Puteam să scap dacă găseam un reporter care m-ar asculta, un paparazzo care ar face bani dacă ar întreba ce se întâmplase cu fiul lui Gavino.

Chloé stătea acolo, ţinând o roşie la piept, de parcă nu se putea mişca până când el nu termina povestea.

— Câţi ani aveai când ţi-ai dat seama de asta?

— 14.

— A funcţionat?

— De minune. Am fugit. Familia mea a căutat în direcţia greşită – în munţi. Când se gândi la unchii şi verişorii lui care căutau prin zăpadă, inima îi tresăltă de bucurie. M-am dus în capitală, am pândit un reporter, i-am amintit de înjunghierea care avusese loc cu unsprezece ani în urmă şi i-am zis că mama mea a fost la închisoare şi că, atunci când a ieşit, m-a răpit. Asta era o ştire pe cinste. Dar i-am spus că tatăl meu nu mă văzuse în ultimii şase ani, că trebuia să mă întorc la el, că ar trebui să existe o reîntâlnire între tată şi fiu pentru ca el să aibă ce fotografia. Când Eli îşi aminti de performanţa lui dramatică, i se strânse stomacul... Dar funcţionase. Reporterul era deştept. Recunoştea o poveste care i-ar aduce o avere. Tatăl meu recunoştea o poveste care l-ar pune în faţa camerelor de ştiri. Nu îmi păsa că amândoi făceau bani de pe urma adversităţii mele.

— În acest caz, amărăciunea a fost compensată de satisfacţie.

— Bine spus. Gata! îi dezvăluise totul lui Chloé. Spusese totul cu voce tare şi nu se prăbuşise. Au fost o mulţime de poze – trebuia să mă aplec puţin, pentru că ajunsesem deja mai înalt decât tatăl meu şi nu îi plăcea asta. Dar, după ce s-a terminat circul din presă şi după şase ani în exil, am reuşit să mă întorc acasă. Acasă la Nonna. Acasă în Bella Valley. Acasă la vinăria Di Luca.

Chloé privi prin încăperea mare de parcă o vedea cu alţi ochi.

Rămăsese o singură amintire urâtă de eliminat.

— Ultimul lucru pe care l-am văzut în timp ce eram în avion, în drumul spre casă, a fost Abuela, care stătea pe pistă, privindu-mă. Până când a decolat avionul, nu am fost convins că nu avea să îşi exercite influenţa pentru a mă forţa să debarc.

Rostirea cuvintelor invocă fantasma acelui moment...

Abuela, înaltă, *slabă*, *îmbrăcată mereu în doliu*, cu *mâinile împreunate în faţă*, cu *ochii ei negri întunecaţi privind spre fereastra avionului unde stătea el. Familia spunea pe furiş că era vrăjitoare. Incapabil să se ascundă de privirea ei acuzatoa*re, *Eli crezuse şi se temuse.*

Se smulse din acea amintire, se îndreptă spre Chloé şi spuse:

— Şi tu vrei să mă împac cu femeia asta.

Capitolul 25

Chloé se întrebase despre locurile întunecate şi ascunse din sufletul lui Eli. Acum le văzuse ieşind la lumină, şi tânjea după băiatul care fusese şi bărbatul care era acum. Abandonând cuţitele, traversă încăperea.

— Eli, poate *Abuela* ta a făcut ce trebuia să facă pentru a-şi menţine familia în siguranţă şi prosperitate, şi poate a greşit, dar, în acea scrisoare, ea îşi aminteşte timpul petrecut împreună şi lecţiile pe care ţi le-a predat.

Eli ridică o mână.

Chloé se opri cu mult înainte să ajungă la el.

Avea ochii aproape negri de furie şi durere şi vocea guturală şi plină de resentimente.

— Era fiica unui viticultor. Ştia procesul. Odată ce şi-a dat seama că am acest dar, s-a asigurat personal că am învăţat tot ce avea ea de predat.

— Aşadar, aţi împărtăşit ceva.

— Pentru profitul ei!

Când Chloé privea la casa lui şi la Bella Valley, părea că el avea tot ce îşi putea dori cineva... şi, cu toate astea, avea răni pe care nu şi le-ar fi putut imagina vreodată.

Acasă însemna totul pentru acest om. Era un sanctuar. Un refugiu. Şi, cu toate astea, nici măcar aici nu se putea

ascunde de amintirile sale.

Nu se putea ascunde de sine însuşi.

Încercă din nou.

— Scrisoarea aceea... nu era umilă, dar vrea să te vadă. Spune că nu mai are pe nimeni.

— Unchii mei, verii mei sunt acolo, te asigur. Dar mereu i-a plăcut să fie singură. Izolată de restul familiei, să iasă doar pentru a domni asupra tuturor la mese sau pentru a judeca cu glas tare orice păcat.

— Spune că e bolnavă.

— N-o cred.

— O crezi sau nu... E ca treaba cu Joseph Bianchin, care îşi doreşte deodată sticla de vin a bunicului tău. De ce acum, după atâţia ani? Credem că a găsit nişte diamante într-o altă sticlă. Chloé flutură un braţ. De ce vrea Abuela să îţi vorbească acum? Are un motiv: este bătrână, aşa că probabil nu este un motiv pe care să vrei să-l iei în consideraţie. Probabil se apropie de sfârşitul vieţii şi vrea să ia legătura cu nepotul care a făcuto mândră.

— Nu o cunoşti deloc.

— Nu, nu. Dar ştiu că nici acel băiat nefericit de 14 ani nu a cunoscut-o. Nu mai eşti copil. Nu te poate ţine ostatic din nou.

— Nu înţelegi? Mi-am petrecut copilăria lovindu-mă de pereţii închisorii mele, şi ea a construit zidurile cu propriile mâini.

— Îţi cere împăcarea. Poate că acum nu eşti gata să te împaci cu ea, dar timpul nu este ceva pe care să-l poţi controla. Dacă ea moare şi vine ziua în care îţi dai seama că au fost lucruri care ar fi trebuit spuse... Nu va exista o a doua şansă. Chloé îşi menţinu vocea joasă şi moale, ca un îmblânzitor care alină un leu gata de atac. Aceasta este ocazia de a-ţi revizui copilăria, de a ierta şi de a uita. După ce faci asta, o să se termine, în sfârşit.

— Copilăria mea s-a terminat în ziua în care am aterizat în Chile.

Foarte încet, cu precauţie, ea întinse mâna şi o puse pe pieptul lui.

Eli tresări. Inima îi bătea puternic.

— Cred că amintirile te ţin captiv, zise ea. Taie legăturile. Mergi mai departe.

— Nu înţelegi ce-mi ceri. Nu înţelegi. Şi nici nu vreau să înţelegi. Nu vreau să ştii vreodată cum este să fii trădat de persoanele care ar trebui să te iubească. Închise ochii şi şopti: Nimeni nu ar trebui să cunoască vreodată acea durere.

Chloé nu putu rezista. Se apropie, îşi trecu braţele în jurul taliei lui şi îl îmbrăţişă strâns.

— Eu nu te voi trăda.

Leul sări. O ridică în braţe. O privi în ochi, iar ochii lui străluceau ca şi când ar fi fost ambră aprinsă.

— Mă ţin sub control pentru un motiv. Sunt ca ei. Ca ei. Ca mama mea. Ca unchii mei. Ca verişorii mei. Sălbatic. Indisciplinat. Îmi ceri să îmi amintesc acele zile de negură, când trăiam pe marginea unei furtuni de disperare şi durere, iar amintirile mă îndeamnă la nebunie.

Ea îi privi chipul.

Respira greu, cu nările mărite.

— Dacă nu fugi acum, nu voi răspunde pentru consecinţe.

Dar o strângea tare de talie. Picioarele ei atârnau. Trupul lui ardea lipit de al ei.

Ea se decise. Îl cuprinse cu picioarele şi spuse:

— Vreau să văd bărbatul sălbatic. Vreau să te văd scăpat de sub control.

El îşi dădu capul pe spate, ca şi când l-ar fi înjunghiat în burtă. Trase adânc aer în piept.

Ea aproape că vedea lupta lui cu bestia lăuntrică.

Când Eli lăsă capul în jos, pierduse lupta.

Merse în grabă spre canapea şi se lăsă pe ea. Cu ea călare în poala lui, îi desfăcu cordonul rochiei, i-o dădu jos de pe umeri şi de pe braţe, dezvelindu-i sânii în lumina slabă şi în aerul răcoros. Ridicând-o, linse, supse şi apucă, până când ea respira zgomotos, cum făcuse el mai devreme. Felul în care îşi folosea dinţii pe sfârcul ei, traseul isteţ pe care îl făcea cu limba ca să aline înţepătura şi apoi acel supt profund, ritmic... o ridică în *genunchi,* apucându-l de păr şi ţinându-l acolo. Şi acolo.

Când înălţă capul şi o privi, ea îl sărută, profund şi prelung, împingându-şi limba în gura lui, o imitaţie evidentă a propriilor lui săruturi seducătoare... Oare asta se întâmplase chiar în dimineaţa aceea?

El o sărută înapoi, dar nu cu grija de dimineaţă.

Ea descoperi de ce. Cu mâinile pe coapsele ei, îi ridică fusta şi îşi strecură degetele pe sub chiloţii ei. O deschise, apoi îşi roti degetul mare pe clitorisul ei ca şi când avea dreptul s-o atingă oricând şi oriunde dorea.

Desprinzându-se din sărut cu un geamăt, ea dădu capul pe spate şi se legănă spre el. Eli strecură degetul înăuntrul ei...

„Nu! Prea mult. Prea repede. Prea intim”.

De ce? Adorase latura lui sălbatică. De ce s-ar răzgândi acum?

Pentru că dădea senzaţia de posesie.

Nu era pregătită. Nu pentru asta. Îl prinse de încheietură şi-l dădu la o parte.

Eli nu opuse rezistenţă. Se retrase, apoi cu ambele mâini smulse dantela delicată de pe lateralul chiloţilor ei. Lenjeria îi căzu pe un genunchi, lăsând-o expusă aerului rece... şi lui.

Rămase între picioarele ei şi o răsturnă pe spate. Cu mâinile pe coapsele ei, o ridică şi o atinse cu gura, şi toate

abilităţile şi pasiunea pe care le demonstrase în sărutat le folosi acum în alte feluri. Îşi folosi buzele, limba, dinţii, lingându-i clitorisul, sondând în ea, apoi sugând până când ea ţipă şi se zbătu, nu în negare, ci în extaz.

Nu se oprea. Plăcerea continua şi tot continua. Climaxul se ridica şi cobora ca intensitate. Fiecare nerv din trupul ei tremura de şocul plăcerii continue, şi el se retrase abia când ea se prăbuşi moale.

Privi cu ochii semideschişi cum el se ridică şi îşi desfăcu cureaua, apoi pantalonii, pe care îi împinse în jos. Auzi sunetul unui ambalaj deschis, îl văzu că îşi pune prezervativul, apoi îşi sprijină un genunchi pe canapea, se apleacă deasupra ei şi...

— Nu! Se ridică în coate, ofensată. Nu, domnule! Dă-ţi jos cămaşa! Dă-ţi jos pantalonii! Dă-i jos acum!

Pentru că ea stătea acolo cu rochia desfăcută şi ridicată, expusă peste tot, cu excepţia taliei, care nu era o zonă erogenă... cel puţin, nu până când el îi dovedi că era. Dar nu îl văzuse niciodată cu mai mult decât nasturele de la gât desfăcut şi merita al naibii de mult să arunce o privire la această bomboană de bărbat. Voia s-o savureze.

Se vedea că Eli clocotea de frustrare, apoi, înjurând încet, îşi dădu jos pantalonii şi îi aruncă pe măsuţa de cafea. Începu să-şi desfacă nasturii de la cămaşă, îi desfăcu pe toţi, mai puţin pe cel din mijloc, pe care îl rupse când îşi dădu jos cămaşa.

Ei îi veni să râdă, doar că...

— Eşti superb, şopti ea.

Era mai slab decât crezuse, pielea i se întindea peste coapse şi burtă fără locuri moi care să atenueze impactul muşchilor săi sculptaţi. Umerii şi braţele lui erau mai masive decât îşi imaginase ea, o dovadă a forţei brute produse nu de ridicatul greutăţilor, ci de datul la lopată, mutatul ţevilor, de munca de viticultor. Ştia că avea

picioare lungi, dar nu-şi dăduse seama că avea coapsele atât de sculptate şi puternice.

Ştia că era bărbat, dar nu-şi dăduse seama că erecţia lui se va ridica şi se va încorda, va ameninţa şi va seduce, va promite şi va incita.

Eli rămase în picioare şi o lăsă să privească... un moment.

Dar, când ea se întinse la spate să-şi desfacă fermoarul rochiei, el se aplecă şi îi sărută sânii ridicaţi, scobitura gâtului, locul din spatele urechii, buzele...

Ea nu îşi amintea cum se desfăcea un fermoar.

Căldura care ardea în el ardea şi în ea, şi Chloé radia dorinţă, nevoie. Îşi petrecu mâinile în jurul taliei lui şi ridică un genunchi, invitându-l.

Oferta ei învinse ultima fărâmă de stăpânire: o împinse pe perne şi se aplecă peste ea, ţinând-o cu greutatea lui. Îşi strecură coatele sub genunchii ei, o deschise şi, fără ezitare, găsi intrarea spre trupul ei.

Împinse. Şi împinse.

Era udă şi tremura.

Prezervativul era lubrifiat.

Dar locul era strâmt. Ea gâfâi şi icni – şi îi dădură lacrimile.

El încremeni, tremurând. Expresia lui era cea a unei bestii captive, sălbatică şi furioasă, dar mâinile îi erau blânde în vreme ce îi mângâiau interiorul coapselor.

— La naiba! Trebuia să-mi fi spus. Eşti virgină.

Capitolul 26

Lui Eli nu-i venea să creadă.

Chloé era virgină.

— Tehnic, *am fost* virgină.

Vocea ei suna firesc. Aproape firesc. Dar el auzi

tremurul care o trădă.

O rănise.

Sigur că o rănise.

Pierduse controlul. Venise spre ea ca un sălbatic. Îi sărutase sânii pentru că nu putuse rezista, îi asaltase buzele pentru aş pune amprenta asupra ei. Fusese un nenorocit egoist, şi, când simţise cum... himenul se rupea înăuntrul ei...

Cine dracului îi mai spunea himen?

Cine dracului mai avea unul? Trăia în America zilelor moderne, avea 23 de ani, trecuse prin liceu şi facultate... şi, după ce terminau, avea să-i pună nişte întrebări. Dar mai întâi...

Dacă ar fi avut vreo urmă de decenţă, ar fi mers afară. I-ar fi oferit altă rundă de plăcere. S-ar fi controlat

Nu putea s-o facă. Trebuia s-o aibă.

Îşi trecu un braţ în jurul ei şi, folosindu-l pe celălalt pentru a controla coborârea, se dădu jos de pe canapea.

O ajută să se aşeze pe el, încercând să pară consolator, dar reuşi doar să pară disperat când spuse:

— Ia-mă, atunci. Fă-te fericită!

Ochii ei erau mari, surprinşi, privind în jos spre el, ca şi când el era primul bărbat, iar ea, prima femeie, şi făceau asta pentru prima oară în istoria universului...

Trebuia să nu se mai gândească la astfel de lucruri, altfel ea avea să ajungă din nou pe spate.

— Dar tu? întrebă ea.

— Eu voi fi fericit oricum.

Erau întinşi între canapea şi măsuţa de cafea. Chloé avea picioarele îndoite sub ea.

Părând încurcată, îşi trecu mâinile prin părul înfoiat. Apoi, cu o mişcare agitată, îşi desfăcu fermoarul rochiei la spate. Se răsuci când şi-o trecu peste cap.

O aruncă spre pantalonii lui.

Sânii ei, rozalii şi fermi, se împingeau înainte... în sus, apoi săriră.

El era îngropat în ea, căldura ei îl cuprindea, trupul ei îl ţinea strâns şi, dacă nu începea să i-o tragă în curând, urma să moară de frustrare. Sau să ejaculeze fără nici un alt motiv decât că era înăuntrul ei şi se întărea cu fiecare secundă. *Era* mai tare, dar ea părea mai relaxată, ca şi când durerea dispăruse. Ea se aplecă în faţă, experimental, se ridică, apoi se aşeză la loc şi iar se ridică.

Se opri, de parcă ceva nu era tocmai în regulă.

Lui i se părea *fantastic*. Dar rămase nemişcat, cuprins de o dorinţă agonizantă.

Privind concentrată, ea se prinse cu o mână de măsuţa de cafea şi de canapea cu cealaltă şi le folosi ca puncte de sprijin. Sus şi jos, sus şi jos, drept înainte şi drept în jos, cu un zâmbet slab ivindu-i-se pe chip pe măsură ce găsea ritmul.

El voia s-o lase să facă totul, să găsească locul unde exista doar plăcere. Dar, când se lăsă pe el puţin mai mult, când îşi frecă clitorisul de el, când undele de plăcere radiară înăuntrul ei şi i se răspândiră prin tot trupul, în timp ce zâmbetul ei firav dispăru şi ea gemu şi o cuprinse acea expresie cu totul feminină de glorie înfloritoare, el cedă.

Apăsă spre ea, răspunse la mişcarea ei, căutând plăcere, oferind plăcere, Eli şi Chloé amestecându-se, până când nu-şi mai dădea seama unde începea unul şi unde se termina celălalt.

Voia să posede. Voia să deţină. Voia să fie deasupra, să direcţioneze mişcarea, ritmul, să ofere şi nu să i se abandoneze.

Dar era blocat între masă şi canapea şi nu putea decât să apuce piciorul de masă într-o parte şi piciorul de canapea în cealaltă, să încerce să le strivească în pumni şi

să o urmeze pe Chloé.

Instinctul şi dorinţa o direcţionau. Mişcarea ei deveni din ce în ce mai iute.

Testiculele lui erau din ce în ce mai tensionate. De-abia se mai putea abţine.

Cu un geamăt, ea împinse tare, frecându-se de el, muşchii ei interiori apucându-i mădularul în timpul climaxului.

„Era şi timpul”.

Se arcui sub ea, trupul lui fiind prins într-un spasm; avu un orgasm atât de puternic şi de iute, încât crezu că inima avea să-i explodeze. Gemu ca un puşti care avea pentru întâia oară o fată. Nu-i venea să creadă. Gemu din nou, într-o plăcere atât de intensă, încât chiar părea ca prima oară.

Apoi ea se prăbuşi peste el, copleşită, gâfâind, râzând şi plângând.

El o îmbrăţişă, îi mângâie părul cu mâinile tremurânde – ce îi făcuse? – şi, mânat de o dispoziţie primară pe care de-abia o recunoscu, spuse:

— Asta e. Trebuie să te măriţi cu mine. În seara asta.

Capitolul 27

Chloé râse răguşit şi îi sărută sfârcul

— Eli. Ce dulce eşti!

— Nu. El o apucă de braţe şi o săltă cât să îi privească chipul. Nu glumesc. Trebuie să ne căsătorim. În seara asta.

Vorbea frenetic, înnebunit, părând serios.

— Eli, nu este necesar. Da, eram virgină, dar ştiam ce făceam. Îl bătu pe umăr, încercând să-l linişească.

— Cunoşti partea cea mai rea din mine, şi totuşi m-ai lăsat…

Pieptul i se ridică de parcă s-ar fi străduit să ducă o

povară grea pe un drum lung şi întunecat. Ea voia să lase nişte spaţiu între ei, să-i ofere timp să-şi limpezească mintea.

Dar nu era atât de uşor. Ea stătea pe el, goală. El era întins sub ea – lung, musculos, frumos, aşa cum numai un bărbat care îşi câştiga traiul făcând muncă fizică putea fi.

— Eli, nu m-ai luat cu forţa. Adică, este evident. Nu ai niciun motiv să te simţi vinovat. Ştiam ce făceam. Ea încercă să glumească. Ştiam ce unde intră, nu-i aşa?

În mod previzibil, el nu râse. Nici măcar nu părea să o audă. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

— Putem merge acum la Reno, să ne căsătorim şi să ajungem înapoi acasă în seara asta.

Ar fi trebuit să se enerveze. *Era* enervată. Dar el suferea din motive pe care nu le putea înţelege pe deplin.

— Pe cât de romantic sună asta, nu.

— Mă iubeşti.

Mânată de şoc, se îndreptă.

— Asta nu este adevărat. Vocea ei trecuse în cea mai înaltă octavă posibilă, şi ea încercă să îşi îmblânzească glasul. Eli, te-ai mai culcat cu femei. Nu le-ai iubit.

— Nu, dar eram genul de bărbat care nu echivalează dragostea cu sexul. Tu... ai aşteptat. Înseamnă ceva că *mi* te-ai dăruit.

El părea că voia să creadă asta...

Nu. Chiar părea să creadă asta.

Dar bărbaţii trebuie să fie logici. Aşa că şi ea încercă să gândească logic.

— M-am culcat cu tine pentru că ai împărtăşit cu mine ceva din tine, mi-ai arătat că eşti un bărbat cu sentimente profunde, un bărbat care a suferit, nu ca majoritatea tipilor pentru o unghie ruptă sau ceva similar, ci din motive bine întemeiate.

Ea îi ştia deja privirea încăpăţânată şi o văzu acum la el.

— Eli, am reuşit să trec prin adolescenţă fără să fac sex. Se întâmplă. Aşa că acum am 23 de ani, ceea ce înseamnă că ştiu să aştept. În plus, am şi ceva inteligenţă. Am recunoscut că avem interese comune şi am împărtăşit acum experienţe – şi iată partea bună. Ea zâmbi strălucitor. Ştiu să profit de moment.

— Şi eu la fel. El se ridică. Dar ce s-a întâmplat între noi nu e doar atât. Acea expresie implică faptul că s-a luat în mod intenţionat o decizie. Ceea ce am făcut noi nu a fost o alegere. A fost o forţă a naturii.

Cuvintele lui păreau prea sincere pentru liniştea ei.

Nu se bucuraseră de sex, supravieţuiseră unui cataclism.

El continuă:

— Nimic din ce ai spus nu schimbă lucrurile. Mă iubeşti. El o privi ţintă în ochi. Nu-i aşa?

Ea se trezi că nu-şi putea muta privirea.

O făcea să fie confuză. Nu avea dreptate. Ştia că nu avea şi cu toate astea…

Ce avea acest bărbat de o făcuse să cedeze – şi încă dornică?

Era suficient de drăguţă, şi, din câte îşi dăduse ea seama, majoritatea liceenilor şi a studenţilor ar face-o şi cu un trol. Aşa că, deşi nu-şi petrecuse toată viaţa cu flirturi, avusese destule oportunităţi de a trece la fapte. Odată ce tatăl ei începuse să se joace şah cu viaţa ei, tipi chiar şi mai dornici începuseră să apară pe scena vieţii ei.

Era interesată de sex, dar nu şi de tipii în cauză.

Acum, apăruse Eli, petrecuseră mai puţin de 24 de ore împreună şi îl considerase un bărbat încrezut, mătăhălos, cu probleme de intimitate… şi, cu toate astea, iată-i aici, piept la piept, faţă în faţă. Respiraţia lui îi atingea buzele, ochii lui priveau insistent în ai ei şi era încă înăuntrul ei, atingându-se atât de intim, încât păreau o singură fiinţă.

El credea că ea era îndrăgostită de el.
Nu era. Nu putea fi.
Însă privirea lui o hipnotiza, iar palmele lui i se aşezară pe umeri, calde şi liniştitoare.
— Abia ne cunoaştem, şopti ea.
— Te cunosc. Degetele lui îi masau braţele în sus şi în jos. Şi tu mă cunoşti mai bine decât mă cunoaşte orice altă fiinţă de pe Pământ.
— Da. Aşa este. Era bună pentru el. Când îl întâlnise prima dată, el era închis la fel de strâns ca o scoică. Acum, umbrele de deasupra lui se luminau, iar ea îşi atribui acest merit. Dacă ar rămâne cu el... s-ar vindeca de rănile copilăriei sale? S-ar deschide spre iubire? Nu trebuie să ne căsătorim doar pentru că ne cunoaştem.
— Trebuie să mă mărit cu tine, zise el categoric. Spune-mi că sunt de modă veche, dar trebuie să te leg în toate felurile posibile. Trebuie să ştiu că vei fi aici cu mine, mâine şi pentru totdeauna.
De modă veche? Da, probabil că asta îl definea pe Eli Di Luca. Ea făcu un compromis.
— Hai să aşteptăm câteva zile! Să ne gândim la asta.
Sub ea, picioarele lui se încordară. Îşi ridică mâinile de pe umerii ei şi, cu palmele cuprinzându-i bărbia, îi mângâie obrajii cu degetele.
— Nu pot aştepta câteva zile. Nu trebuie să mă gândesc la asta. Nu mă aşteptam să se întâmple asta, dar nu te mai pot atinge până când nu ne căsătorim şi nu pot să fiu cu tine şi să nu te ating. M-ai sedus, Chloé, şi tot ce vreau este să te gust, să fiu în interiorul tău, să fac dragoste cu tine în toate felurile posibile. Trebuie să te căsătoreşti cu mine. Aş prefera să fiu pierdut în Anzi în adâncul zăpezilor decât să îndur acest gen de suferinţă.
În interiorul ei, se agita, se întărea, chiar în timp ce vârfurile degetelor sale alunecau în jos, mângâindu-i

sfârcurile. Entuziasmul de a face dragoste pentru prima oară se reaprinse. Ea respiră adânc, împingându-şi sânii mai adânc în mâinile lui făcute căuş.

— Da, murmură el.

Ochii i se întunecară, privirea deveni mai intensă.

Interiorul ei se contractă, nu pentru că asta intenţionase ea, ci pentru că trebuia.

El tresări. Respiraţia lui deveni mai profundă. Privirea lui ardea.

— Te rog, Chloé! Nu pot fi puternic dacă nu te am. Suntem meniţi să fim împreună. Te rog. Căsătoreşte-te cu mine! Trăieşte cu mine! Te vreau cu disperare. Am nevoie de tine... cu disperare.

Cuvintele lui amăgeau. Atingerea lui seducea.

Nu gândea limpede. Ştia că nu.

Dar poate că el ştia ceva ce ea abia observase. Poate că îl iubea. Poate că de aceea, noaptea trecută, când se dusese la culcare, visase nu diamantul, ci pe el. Poate că de aceea se trezise dimineaţă entuziasmată ca un copil în dimineaţa Crăciunului. Poate de aceea săruturile lui o stârneau, şi durerea lui o făcea să-l dorească arzător.

Poate tocmai de aceea erau acum împreună, intim uniţi şi copleşiţi de o dorinţă disperată... iar ea se simţea... o, se simţea de parcă se născuse a doua oară.

Sfâşiată între dorinţa de a chicoti şi o groază înfloritoare, spuse:

— Dumnezeule. Chiar te iubesc!

— Da. Ochii lui se închiseră, apoi se deschiseră din nou, iar acum ochii lui ca de ciocolată erau calzi, fericiţi.

Îndrăgostită. Îndrăgostită. Indiferent unde punea accentul, nu-i venea să creadă.

— Deci te vei căsători cu mine? Acum? în această seară?

Graba lui aprinse un foc similar în ea. Încercase să

gândească logic, şi acum... acum se gândea... lua în calcul căsătoria.

— Nu uita să respiri, spuse el.

— Nu. Nu voi face asta.

Deşi se simţea ameţită.

Nu făcuse niciodată nimic cu adevărat stupid în toată viaţa ei. Dar, până la urmă, nu se mai îndrăgostise niciodată.

O femeie îndrăgostită ar trebui să fie definiţia prostiei.

Trase adânc aer în piept... şi se avântă.

— Da. Mă căsătoresc cu tine acum. În seara asta.

El o sărută şi o sărută şi, înainte să se termine, revistele despre vinuri fură împinse de pe măsuţa de cafea şi ea se afla întinsă pe spate pe lemnul rece, lustruit, în timp ce el îi arăta din nou cât de mult o dorea.

După ce terminară, ea îşi ascunse un zâmbet în umărul lui.

— Legat de nuntă... cer un singur lucru.

El avu prezenţa de spirit să pară bănuitor.

— Ce anume?

— Vreau să ne cunune Elvis.

— Elvis? Vrei să spui... un judecător imitator al lui Elvis?

— Cred că ar fi grozav.

— Nu. Eli părea sumbru. Categoric nu. Căsătoria este o treabă serioasă.

Capitolul 28

Judecătorul imitator al lui Elvis lucrase peste program ca să îi cunune pe Eli şi pe Chloé. Folosiră verigheta bunicului lui Eli. Era atât de mare, încât Chloé ţinea mâna pumn ca să nu-i cadă de la mâna stângă.

Imediat după ceremonie, Eli conduse înapoi la aeroportul din Reno – aveau maşina închiriată de mai puţin

de trei ore – pentru a prinde un zbor înapoi spre Santa Rosa, iar apoi conduse spre casa lui.

Conduse spre căminul lor.

În afară de „Da”, el abia de rostise un cuvânt tot drumul. Era ca şi când ar fi spus tot ce era de spus mai devreme şi nu mai rămăsese nimic. Cu toate astea, o ţinuse pe Chloé de mână ca şi când nu suporta să-i dea drumul, şi asta era suficient. Pentru că ei nu-i păsa dacă el vorbea. Odată ceremonia încheiată, nici ea nu mai avea nimic de spus.

Nu mai făcuse niciodată în viaţa ei ceva atât de prostesc.

Expresia se auzea ca un ecou în creierul ei. Nu avea nicio îndoială că fusese o prostie să se mărite cu Eli atât de repede. Cu toate astea, nu putea să găsească vreo urmă de regret. Ceva o menţinea fără remuşcări, o emoţie care creştea cu fiecare secundă.

El opri în faţa casei şi ieşi s-o ajute să coboare din camionetă.

Arăta ca şi când era în stare de şoc, tras la faţă şi palid.

Bun. Amândoi erau aşa.

Când păşi pe scări, el o luă în braţe.

Surprinsă, ea râse şi se prinse de gâtul lui.

Stătea cu ea în braţe, privind-o ca şi când… ca şi când ţinea în braţe dorinţa vieţii lui.

Expresia lui Eli era atât de intensă, încât îi făcu inima să bată mai tare. Roşind, lăsă genele în jos. Şi, în tot acest timp, se gândea: „Aceasta este noaptea nunţii mele. Noaptea nunţii mele”.

Încerca să se convingă că făcuse asta. Se căsătorise cu el. Nu făcuse niciodată ceva atât de prostesc. Musai era îndrăgostită.

Braţele lui o strânseră mai tare, şi el intră în casă.

— Pot să merg, spuse ea.

— Am făcut totul pe dos. Asta o s-o fac aşa cum trebuie. Alergă cu ea în sus pe scări – era interesant şi puţin neliniştitor să vadă cât de puternic era – şi o lăsă jos doar ca să bage cheia în broască şi să deschidă uşa. O ridică şi o purtă peste prag. Trânti uşa cu piciorul, o lăsă din braţe, o lipi de perete şi îi dădu unul dintre săruturile lui clasice, cu limbile cercetătoare şi respiraţia împărtăşită. În timp ce ea îl ţinea de umeri, el se trase înapoi. Avea ochii aproape negri din nou şi fierbinţi, şi ea îşi aminti ce să facă – să-şi înfăşoare picioarele pe după talia lui ca el s-o ducă pe canapea şi...

— Nu putem face asta, spuse el.

— Ce?

Despre ce vorbea?

— O să... o să te rănesc iar. Vocea lui era dură, atingea cu asprime sentimentele ei fragile. Va trebui să aşteptăm.

— Ce? repetă ea.

— Trebuie să... Am treabă de făcut.

Ea îl privi fix, uluită şi nevenindu-i să creadă.

— La trei dimineaţa?

El trase adânc aer în piept.

— Piaţa internaţională.

— Vinzi vinuri pe piaţa internaţională?

Ştia că părea neîncrezătoare. *Era* neîncrezătoare.

Dar de ce ar minţi Eli?

De fapt, după acel discurs pasional despre cât o dorea, de ce ar refuza să facă dragoste cu ea?

— Sconcsule, spuse ea.

— Sconcs? El râse uşor. Sconcs. Din câte insulte există, aceasta este... drăguţă.

— Nu pot să fiu mai explicită.

— Nu. O sărută din nou. Nu.

O sărută de parcă nu putea rezista. De data asta, când se retrase, ea îl prinse de gulerul cămăşii.

— Eli... până şi sconcşii au nevoie de iubire.

Avea ochii sălbatici, disperaţi. Îi luă mâinile, le ţinu şi spuse:

— Pentru Dumnezeu, Chloé, lasă-mă... Am nevoie să te las în pace. Doar în seara asta. Pot aştepta o noapte.

— Este un test?

— O noapte.

— Dar cu *mine* cum rămâne?

— Fii înţelegătoare. El nici măcar nu îi vorbea de sus. Implora. Dacă... mai facem... ceva, o să te doară prea tare.

„Adevărat”.

— Nu-mi pasă, spuse ea.

— Atunci, va trebui să aşteptăm din nou, mai mult data viitoare, şi... Se desprinse de ea şi traversă camera spre scări ca şi când ar fi fost urmărit de câini.

Ea se sprijini de perete şi îl privi cu ranchiună... şi cu apreciere. Omul acesta putea să fie model cu acel fund... chiar dacă nu îi folosea la nimic.

Când el se întoarse, ea redeveni atentă.

— Te-ai răzgândit?

— Nu te-ai instalat încă. Dormitorul principal este pe aici. Mergea în faţa ei, şi făcu semn spre un hol care ducea afară din sufragerie. Ce valiză vrei? Arată-mi-o şi ţi-o aduc.

Se purta de parcă ea avea lepră.

Chloé îi arătă.

El luă valiza şi înaintă pe hol.

Ea îl urmări.

Dormitorul matrimonial era aproape călugăresc în ascetismul său.

Ea nu se simţea ascetică. Se simţea obosită. Şi morocănoasă. Şi excitată.

— Fă ce trebuie să faci...

Eli se îndreptă spre uşă.

— Mă gândesc la o cuvertură cu flori mari şi multe

volane, anunţă ea.

El se opri. Părea îngrijorat. O văzu cum îl priveşte supărată. Dispăru afară pe uşă.

Ea se duse în baie. Făcu un duş şi se îmbrăcă cu cea mai banală pijama. Se urcă în patul dublu şi se înveli. Se decise să stea îmbufnată şi adormi imediat.

Se trezi când un trup cald, de bărbat, o trase aproape. Dar, în dimineaţa următoare, când deschise ochii, el nu mai era.

Capitolul 29

Chloé lucră toată ziua în biroul ei fără pauză, revizuindu-şi manuscrisul, scriind o nouă scenă, înţelegându-şi protagoniştii pentru prima oară, de ce Gabriel era atât de torturat, de ce Hannah era atât de retrasă, ce anume declanşase lanţul teribil de evenimente care o adusese pe Hannah în atenţia unui criminal nemilos...

Când sună telefonul, Chloé se holbă la el, tulburată din frenezia ei creativă, şi, pentru o clipă, nu fu sigură ce însemna acel sunet.

Dar era telefonul lui Eli, şi nu se gândi că ar trebui să răspundă la el. Era ea soţia lui – dar cine ştia asta? Cu excepţia ei. Şi a lui. Şi, după experienţa castă de noaptea trecută, nu era sigură că el nu se răzgândise.

În plus, nu avea timp să răspundă. O furnicau degetele în vreme ce aştepta să revină la scris.

Intră robotul telefonic. Apelantul începu să lase mesajul:

— Eli, sunt Tamosso Conte şi voiam să aflu dacă…

Chiar înainte ca el să îşi dea numele, ea îi recunoscuse vocea. Ridică telefonul şi spuse:

— Tati? De ce mă suni aici?

Tatăl ei se opri în mijlocul frazei.

— Chloé?

Părea atât de surprins, încât ea se simţi imediat ca o proastă.

— Sau îl sunai pe Eli?

— Pe Eli. Da. Îl sunam pe Eli. Bărbatul părea luat prin surprindere. Cara, m-ai surprins. Nu mă aşteptam să răspunzi tu la telefonul lui din birou. A fost prostesc din partea mea...

Ea încercă să se gândească la ceva care să umple pauza stânjenitoare, dar scrisese atât de mult, încât nu mai avea cuvinte pentru conversaţie. Într-un sfârşit, el întrebă bănuitor:

— *Lucrezi* acolo, nu?

— Da. Lucrez.

— Este prin preajmă?

— Nu, a plecat în dimineaţa asta – „înainte să mă trezesc” – şi nu l-am văzut de atunci.

Nici nu îl auzise.

Lună de miere scurtă.

Se privi. E bine, presupuse ea, pentru că, atunci când o trezise cartea, îşi preparase cafeaua, urcase la etaj fără să facă duş şi începuse să scrie încă îmbrăcată în pijama.

Făcea de ruşine femeile din sud.

— Cât e ceasul la tine? întrebă ea.

— La mine?

Bărbatul părea uluit.

— Cât e ceasul în Italia? Trebuie să fie miezul nopţii.

— Da. În Italia este miezul nopţii. Frumoasa Italie...

El schimbă brusc subiectul. Cum merge cu cartea?

— Bine! Nu putea să răspundă mai sincer de-atât. Ai avut dreptate. M-a ajutat mult să vin aici.

— Eu sunt tati al tău, spuse el cu autoritate. Am dreptate mereu.

Putea să-l *audă* cum se împăuna.

— Problema este că tu chiar crezi asta.

— De ce nu aş crede? Este adevărul. Poate ar trebui să-l sun pe Eli pe telefonul mobil.

— Pentru că sunteţi... parteneri de afaceri?

— Exact.

— Cum puteţi fi parteneri de afaceri? Comercializezi piele.

— Import lucruri, ştii?

— Importi vinurile lui Eli în Italia?

— Da şi, în curând, vei vedea cele mai bune obiecte de piele din Milano în magazinul de suvenire din Bella Terra.

Părea extrem de încântat de sine însuşi.

— O. Ea nu crezuse asta până acum. Crezuse că povestea tatălui ei despre faptul că el şi Eli lucrau împreună era doar o aiureală. Cunoscându-l pe tati al ei, puteau să facă afaceri doar pentru că el îl investigase pe Eli, se hotărâse că era un soţ potrivit şi îl abordase cu un fel de ofertă la care Eli nu putuse rezista.

„Eli Di Luca, lasă-mă să-ţi import vinurile în Italia. Familia ta va deveni celebră în patria ei mamă. Şi, apropo, iat-o pe fiica mea bună de măritat”.

A, da. Acest gen de intrigă era tipic pentru tatăl ei.

Nu avea să fie surprins să afle că funcţionase?

Ea se strâmbă.

Surprins... şi insuportabil.

Ceea ce ar înnebuni-o şi mai mult pe mama ei, iar tatăl ar deveni şi mai insuportabil. Era un cerc vicios, unul care se învârtea în jurul lui Chloé şi a deciziei mamei ei de a păstra un secret faţă de tatăl ei şi, chiar dacă refuzau să facă schimb de replici, se duelau astfel. Modul copilăresc în care se purtau o făcea pe Chloé să se întrebe dacă îl putea convinge pe Eli să ţină căsătoria lor secretă până când avea să li se nască al doilea copil. Dar, odată ce părinţii ei începeau să se certe în legătură cu nunta lui Chloé, nu se putea termina decât cu moarte şi dezastru.

— Că veni vorba despre Eli... îţi place de el?

Tatăl ei era şiret şi viclean.

— Îmi place de el. Este cea mai bună alegere de soţ pe care ai făcut-o până acum.

Îşi ţinu răsuflarea, aşteptând să vadă dacă tatăl ei avea să îşi recunoască schemele infame.

— Ha! Eşti prea deşteaptă pentru mine!

Vocea bărbatului deveni mai profundă şi extrem de jovială. Chloé voia să îi dea vestea: „Planul tău a funcţionat. Suntem căsătoriţi!”

Nu. El avea să spună lumii. Cumva, chiar dacă trebuia să ţină o conferinţă de presă, avea să îi dea vestea mamei ei. Chloé *trebuia* să se abţină.

Îşi dădu seama că în conversaţie era o pauză şi se grăbi să umple golul:

— Îi voi spune lui Eli că ai sunat.

— Aşa să faci. *Arrivederci*, *mia figlia bella.*

— Arrivederci, mio papa.

După ce închise, Chloé bătu cu un creion în birou. Ce afacere aveau tatăl şi soţul ei? Eli chiar vindea vin în Italia? Noaptea trecută, Eli o abandonase pentru a vorbi cu tatăl ei?

Era un gând întunecat.

Dar nu avea timp să verifice relaţia lui Eli cu tatăl ei.

Trebuia să scrie – şi trebuia să facă asta *acum.*

Momentele de inspiraţie trebuiau exploatate atunci când apăreau.

Capitolul 30

— Nu ştiu cum ai făcut-o, dar felicitări! Ai salvat crama. Val Mowbray îi dădu lui Eli confirmarea de la Fisc a plăţilor primite. Persoana care vrea s-o păţeşti o să fie concediată când află, pentru că Fiscul nu te mai poate atinge acum.

— Bun. Eli era atât de furios – pe Joseph Bianchin şi pe sine însuşi – încât îşi simţi buzele ţepene. Plăteşte cât mai repede posibil restul datoriei. Vreau chitanţele în după-amiaza asta.

— Poţi paria pe asta. Val îi întinse mâna. Ai revenit pe baricade.

Eli dădu mâna cu ea, îi părăsi biroul şi merse pe strada principală din Bella Terra.

Ar fi trebuit să simtă cum i se ridica o greutate uriaşă de pe inimă.

În schimb, se simţea vinovat. Foarte vinovat.

Şi asta îl înfuria.

Noaptea trecută, când îi ceruse lui Chloé să se căsătorească cu el, nu se gândise la cramă. Nu se gândise deloc. Fusese într-un fel de stare primitivă de posesie. Ea era a lui, iar el avea s-o aibă.

De parcă aşa era mai bine.

Urcă în grabă scările spre secţia de poliţie din Bella Terra.

Indiferent din ce unghi privea situaţia, oricum o lua, se folosise de Chloé fără să se gândească la ce voia ea, la ce avea nevoie.

Chiar dacă reuşise cumva să justifice noaptea trecută drept un act de posesie primară, tot reuşise să îşi amintească să-i trimită prin fax lui Conte o copie a certificatului de căsătorie şi să încaseze pariul câştigat. Deci, după toţi aceşti ani şi toate luptele sale, faptele îl priveau direct în faţă: era precum rudele sale Silva, ca Abuela, analizând fiecare unghi, egoist până-n măduva oaselor.

Dar îşi asumase rolul de a fi un soţ bun pentru Chloé. Nu avea să fie greu, toată noaptea trecută şi toată dimineaţa trebuise să se lupte cu dorinţa de a fugi la ea şi de a face dragoste cu ea aşa cum trebuia... încet, cu control, până

când devenea înnebunită de dorinţă, de pasiune... de dragoste.

Îl iubea.

Asta plănuise. Pentru asta muncise. Nu-şi putea da seama de ce era o surpriză. De ce era o încântare... Ştia al naibii de bine de ce era o încântare.

Îi spusese toate secretele, cu excepţia unuia, cel cu care avea să fie nevoit să trăiască – amintirea slăbiciunii pe care i-o arătase încă îl făcea să se cutremure – şi totuşi ea i se dăruise. Nu o iubise aşa cum trebuia – şi tot îl dorea.

Îl iubea în ciuda lui, iar el nu se aşteptase la asta. Nu-şi imaginase vreodată că o femeie avea să dărâme zidul pe care îl ridicase în jurul lui şi, odată înăuntru, avea să-i placă în ciuda slăbiciunii pe care o descoperea.

Avea să se simtă mai bine, se gândi el, dacă îi mărturisea totul lui Chloé. Era o femeie logică. Sigur ar înţelege.

Dacă nu... atunci, ei bine, urma să îşi continue planul de a o face fericită implicândo în rezolvarea misterului lui Massimo Bruno.

Majoritatea femeilor îşi doreau bijuterii. Chloé îşi dorea crime.

Aerul din secţia de poliţie era altfel: închis, dens, plin de frustrare, de furie şi de justiţie făcută în ciuda propriului sine. Locul avea acea ambianţă din anii ’30, podele cu linoleum, separatoare de sticlă, holul sumbru care ducea spre sălile de interogatoriu şi un birou mare de lemn zgâriat, cu un poliţist plictisit care aştepta să te ajute.

Din fericire pentru Eli, îl cunoştea pe poliţist.

— Hei, Terry, ai tras băţul scurt?

Terry Gonzales avea 50 de ani, era supraponderal, cinic, amuzant şi cel mai deştept bărbat pe care îl întâlnise Eli vreodată.

Chiar acum, arăta pe jumătate adormit, dar, de fapt,

mereu arăta aşa. Când era momentul potrivit, se putea mişca cu viteza fulgerului.

— Am oprit o bătaie la barul de la Marinos noaptea trecută, spuse el. La Beaver Inn. Au zis că am provocat daune inutile stabilimentului lor elegant.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul.

Barul de la Marinos nu era un stabiliment elegant.

— Aşa că, până când disputa este clarificată, trebuie să fac muncă de birou. Cum te pot ajuta?

— DuPey este pe aici?

— Nu, ignoră actele pe care le are de făcut ca să-l conducă prin oraş pe tipul şmecher de la FBI.

— Cine e şmecherul de la FBI... A, te referi la Wyatt Vincent?

— Chiar el. A venit aici să ne antreneze ca să fim pregătiţi pentru infracţiuni extraordinare. Terry vorbea mereu pe un ton sec.

Dar Eli credea că acum era ceva mai special.

— Nu eşti de acord.

— Sunt poliţist de 30 de ani. Ştii cum este cu noi, tipii bătrâni. Nu ne place schimbarea.

— Eşti aşa plin de rahat.

Terry era la curent cu toate noutăţile, dar mereu îşi subestima abilităţile. Odată, îi spusese lui Eli că în poliţie era mai bine să fii subestimat. Asta te ţinea în viaţă.

— Este o cerinţă a locului de muncă, spuse Terry. Te mai pot ajuta cu ceva?

Eli se gândi o clipă.

— A mai examinat cineva de aici scena crimei din turnul de apă?

Zâmbetul lui Terry era definiţia unui rânjet tâmp.

— Finnegan Balfour. Este în zona ofiţerilor şi îşi bea cafeaua. Vrei să îl chem?

— Nu. Chiar deloc. Eli îşi aminti de puştiul din Kansas,

cel care ştia cum stă treaba cu alambicurile, şi întrebă: De ce l-a angajat DuPey, oricum? Pare să fie...

— Inutil? Inapt? Rătăcit? Leneş? Un ţărănoi?

— Da. Deci chiar este...?

— Inutil? Inapt? Rătăcit? Leneş? Un ţărănoi? O, da. Este nepotul soţiei lui DuPey. A fost poliţist în Kansas, a dat de necazuri acolo şi, în schimbul curăţării dosarului său, a trebuit să promită că pleacă din oraş. Terry îşi sprijini coatele pe bufet. Îl ştii pe DuPey. Este un şef de secţie destul de bun, dar ştim cu toţii cine este şeful la el acasă – şi sunt sigur că nu el. Puştiul locuieşte la subsolul lor.

Amintindu-şi cum Chloé îi căzuse cu tronc lui Finnegan în timp-record, Eli întrebă:

— Pentru ce a intrat în necazuri Finnegan?

— Să spunem doar că standardele lui morale sunt puţin cam strâmbe. Terry zâmbi şi clătină din cap. Nu-ţi face griji. Nu este periculos. Este doar unul dintre cei mai proşti ticăloşi pe care i-am întâlnit vreodată.

— Presupun că aşa e. A reuşit să capete un post bun în Departamentul de Poliţie din Bella Terra, nu poate fi dat afară şi locuieşte împreună cu rudele sale.

Eli îl văzu pe Terry căzut pe gânduri.

— La naiba! Detest că ai dreptate.

Poliţistul oftă adânc.

— Dar Mason? întrebă Eli. El este?

— Dr. Moarte? E în biroul lui, chicoteşte pe lângă un nou rahatometru pe care îl lasă Departamentul de Poliţie din Sacramento să-l împrumute. Îţi spun, nu e nimic mai în neregulă cu un tip decât să aleagă să taie intenţionat un cadavru. Dar îmi amintesc vremea când era copil. El era cel care adora să disece excrementele de bufniţă. Terry îi deschise poarta lui Eli. Vino în spate!

Eli intră şi se îndreptă spre birouri, apoi se opri şi se întoarse la biroul de la intrare.

— Terry, dacă cineva se însoară cu o femeie pentru bani, şi ea nu ştie asta, ce crezi că s-ar întâmpla dacă ar afla?

— Soţul ei nu s-ar mai putea odihni noaptea. De ce? Eşti falit şi cauţi o soţie bogată? Terry scoase un râset înfundat.

— Acum, nu, răspunse Eli.

Terry se opri din râs.

Eli intră în biroul lui Mason.

Capitolul 31

Mason se apleca deasupra unui aparat care semăna vag cu un proiector vertical, doar că luminile clipeau şi dispozitivul avea o mulţime de poziţii. Ridică privirea şi, deşi Eli nu îl mai vizitase vreodată la serviciu, Mason îi acceptă prezenţa fără să clipească.

— Vino să vezi asta!

Eli intră în biroul mic, dezordonat, plin de cărţi legate în piele şi mirosind a praf şi a ceva stătut, ca, de exemplu, şosete vechi.

De vreme ce Mason era legistul, Eli spera că avea dreptate – şosetele vechi păreau cea mai bună opţiune posibilă.

— Ce ai aici?

Se trase într-o parte în caz că maşina chiar era un rahatometru şi Mason chiar voia să se uite la nişte rahaturi.

— Acest aparat analizează urme de droguri în sânge uscat sau în cadavre foarte vechi.

Mason îşi trecu o mână prin părul subţiat.

— Cadavrul foarte vechi... este cel pe care l-am găsit în turnul de apă?

Eli se apropie.

— Da. Am aflat tot felul de lucruri despre el. Era înfometat şi deshidratat, dar – Mason se întoarse spre Eli, cu ochii straniu de strălucitori – i s-a dat o doză uriaşă de laxativ ca să-şi golească măruntaiele.

Eli se dădu din nou în spate.

— De ce?

— Nu sunt detectiv sau de la FBI, deşi Wyatt spune că aş fi un plus pentru echipaj. Mason părea încrezut. Dar aş deduce că ucigaşii cadavrului nostru, oricine ar fi ei, credeau că el a înghiţit ceva de valoare şi îşi doreau ca acel ceva să iasă la suprafaţă.

— De ce nu l-au despicat pur şi simplu? Părea mai uşor.

— Poate erau speriaţi de cineva care se furişa pe lângă turnul tău cu apă? Mason ridică din umeri. Poate erau sclifosiţi.

— Sclifosiţi? L-au înjunghiat.

— A căuta prin tractul intestinal al cuiva după ceva nu este la fel cu o disecţie rapidă. Mason radia de mândrie. Autopsia nu este pentru cei slabi de inimă!

— Sau de stomac. Lui Mason îi plăcea munca lui – asta era mult prea evident. Ce te-ai decis? Crezi că este vorba despre Massimo Bruno?

— Fără îndoială. Mi-a luat o veşnicie, dar am găsit o fotografie cu el în arhivele noastre.

Mason se duse la biroul său şi scoase o fotografie mică, alb-negru. Eli o luă de margini şi se uită la un domn mai în vârstă cu chip blând.

— Nu arată a gangster. Pare genul care să cultive piersici.

— Un singur lucru te învaţă la poliţie: aparenţele sunt înşelătoare. Acum, uită-te la companionii lui. Mason deschise o variantă scanată a fotografiei pe computerul său şi lângă ea adăugă fotografia capului mumificat.

Eli se aplecă. Nasul cârn, fruntea lată, chiar şi expresia

lui... asemănarea era izbitoare.
— Vrei să-mi trimiţi asta pe e-mail?
— Sigur. Mason căută adresa lui Eli şi îi trimise. O să-i arăţi prietenei tale care scrie romane de mistere?
— Nu este prietena mea. Eli nu glumea în privinţa asta. Ai găsit şi altceva referitor la caz? Orice altceva ce ar trebui să ştiu?
Din uşă, DuPey spuse:
— Nu trebuie să ştii nimic. La naiba, Eli, de ce foloseşti munca poliţiei ca ajutor în curtarea acelei fete? Foloseşte-te de celebrul farmec Di Luca, şi o să-ţi pice în braţe ca un fruct copt.
Hmm. Se părea că DuPey încă îi purta pică lui Eli pentru că în timpul liceului ieşise o vreme cu actuala lui soţie. Eli nu ştia că lui DuPey îi plăcea de Karina... De fapt, nici nu i-ar fi păsat. Viaţa de licean era viaţă de licean, şi numai DuPey îşi luase în serios relaţiile romantice.
Dar tatăl lui DuPey fusese şeful poliţiei înaintea lui, cel mai mare bătăuş care existase vreodată în comitat, şi, de câte ori se întâmpla ceva la liceu, DuPey, sfrijitul DuPey, încasa culmea nemulţumirii tatălui său. Dar DuPey nu pârâse niciodată pe nimeni tatălui său. La vremea respectivă, dacă Eli nu ar fi fost atât de învăluit în propria nefericire, l-ar fi admirat pe DuPey pentru curajul său ferm.
În schimb, el îşi îmblânzise bestia interioară cu o serie de fete care erau atrase de un frate Di Luca frumos, tulburat şi bogat.
— Şi pe mine mă interesează, DuPey, spuse el, şi crede-mă, şi pe bunica mea. Nu este în fiecare zi rezolvată cea mai faimoasă dispariţie din Bella Valley.
Wyatt se strecură în birou pe lângă DuPey.
— Are dreptate, DuPey. Toată lumea pare obsedată de acest tip Massimo. Persoanele în vârstă vor să ştie cine l-a

omorât, iar cei mai tineri vor să ştie câte dintre sticlele sale mai există, dacă bunicii lor au una şi cât valorează. Fascinant caz! Fascinant răspuns! Se întoarse cu spatele la DuPey. Este o crimă atât de minoră şi o agitaţie atât de mare... Arată că ai ţinut cu adevărat criminalitatea sub control în zona asta. Avea acel gen de personalitate care, în mintea lui Eli, îl făcea să fie complet nepotrivit pentru FBI. Probabil era inevitabil să deţină propria companie, şi faptul că avea genul de companie care oferea consultanţă oamenilor legii îi dădea un avantaj. Apelarea la serviciile lui fusese probabil cea mai inteligentă decizie pe care DuPey o luase vreodată.

— Recunosc, ultimele luni au fost un şoc, cu două crime, câteva tentative de omor, distrugerea de mărfuri în valoare de sute de mii de dolari, iar acum un alambic în turnul de apă şi un cadavru mumificat. DuPey intră şi se prăbuşi pe scaunul lui Mason. Arăta din nou obosit, şi, când Finnegan îşi vârî capul pe uşă şi-şi drese vocea, DuPey mormăi în barbă.

— Ce mai face domnişoara Robinson? Finnegan îşi scutură picioarele şi întrebă timid: A avut vreun coşmar din cauză că a găsit cadavrul?

Mason chicoti ca o maimuţă,

— Ea? Glumeşti? Acea femeie este prea inteligentă pentru o reacţie atât de sentimentală. Dumnezeule, Di Luca, ea punea toate întrebările bune şi trăgea toate concluziile corecte. Chiar mi-a spus că ucigaşul lui Massimo căutase ceva şi m-a întrebat dacă sunt de părere că lui Massimo i s-ar fi dat un laxativ.

Finnegan se retrase cu groază.

— A întrebat despre asta?

— Da! spuse Mason. Este, pur şi simplu, genială. Dacă ar fi avut stomacul mai tare, ar fi fost un legist pe cinste.

Ochii albaştri ai lui Wyatt scânteiau de amuzament.

— Dar atunci ne-ar fi lipsit o mare scriitoare de romane poliţiste. Nu-i aşa, Di Luca?

Eli încuviinţă din cap.

— DuPey, cum merge actualizarea departamentului?

— Bine, răspunse Wyatt pentru el. DuPey este un manager de resurse umane foarte bun şi foloseşte toate metodele posibile de a reduce criminalitatea în Bella Valley.

— Inclusiv să-i ţin pe ofiţerii mei ocupaţi... chiar dacă sunt înrudiţi cu soţia mea.

DuPey îl privi insinuant pe Finnegan. Wyatt privi amuzat cum Finnegan se întoarse spre sala ofiţerilor şi clătină din cap.

— Înţeleg de ce acel băiat ţi-a rămas pe cap, dar, la naiba! Ce ratat!

— Asta nu e totul.

DuPey îşi frecă faţa cu mâinile. Wyatt se întoarse spre Eli.

— Tot ce pot să fac aici este să-i arăt lui DuPey ce se poate face odată ce se comite o crimă. Crede-mă, uneori, când ofer consultaţii unei secţii de poliţie, trebuie să încep de jos în sus – să organizez secţia, să le spun cum să-şi deruleze operaţiunile de zi cu zi. Îl bătu cu mâna pe umăr pe DuPey. Dar DuPey e ca mine. Are munca de poliţie în sânge.

— Nu se poate altfel, aprobă DuPey şi se ridică. Eli, fără supărare, dar nu e nevoie să ţi se prezinte cazul înainte să îl lansez în presă. Aşa că transmite-i salutările mele domnişoarei Robinson, spune-i că mă bucur că este la fel de bună la rezolvarea crimelor adevărate pe cât este la a le crea pe ale ei şi ne mai vedem.

DuPey îl împinse pe Eli afară pe uşă. Eli îl urmă dincolo de birouri, până la masa la care Terry vorbea cu Finnegan şi în holul mic.

— Aşadar, DuPey, de când vrei tu să vorbeşti cu presa?

— Nu vreau. Dar Wyatt chiar se pricepe la ce face şi crede că putem să obţinem o vizibilitate bună în presă dacă rezolvăm cazul dispariţiei lui Massimo. Poate că îi place să se audă vorbind, dar, în acest caz, are dreptate – finanţarea s-a redus la toate nivelurile, aşa că, dacă tot avem un caz care va capta atenţia publicului, va trebui să profităm la maximum de fiecare strop de atenţie pozitivă. DuPey avea ochii roşii şi obosiţi. Mă îngrijorează mai mult tipii care sunt încă în viaţă şi dau de belele.

Eli ridică privirea şi îl văzu pe Finnegan vorbind cu Terry.

— Şi care îl ţin ocupat pe nepotul soţiei tale?

— E un idiot. DuPey pronunţă cuvântul cu o seriozitate care îl făcu pe Eli să zâmbească. Cum e bunica ta? Şi-a revenit complet?

— Nonna e bine. Avem pază la casa de la fermă şi e mereu însoţită.

— Mă bucur să aud asta. Nici urmă de vinul lui Massimo?

— Nu, şi îndrăgita ta scriitoare de romane poliţiste, Chloé Robinson, a încercat să-l caute. Deşi nu mai era Chloé Robinson. Chloé Di Luca... În seara asta, avea să-i amintească să îşi schimbe permisul de conducere. În seara asta, avea să-i amintească de ce se măritase cu el. În seara asta...

— Nu l-a găsit, aşa-i? întrebă DuPey cu dezamăgire pe chip. Dacă am putea găsi acea sticlă, sunt destul de sigur că această senzaţie de mâncărime de pe scalpul meu ar dispărea.

— Păduchi? întrebă Eli.

DuPey îl plesni peste braţ.

— Instinct. Este ca şi cum cineva priveşte şi aşteaptă momentul potrivit ca să sară.

— Bianchin.

— Da. Nu. Nu ştiu. Este mai mult de atât. DuPey îşi frecă

ceafa cu mâna. Mă tot gândesc că este ceva mai important decât ne-am putea imagina vreodată.

Capitolul 32

Eli nu putea să nu fie de acord. Dar nu avea nevoie de DuPey care să scormonească şi să afle despre acele diamante roz. Odată ce se implica poliţia, Eli şi Chloé nu aveau nicio şansă să păstreze povestea confidenţială, şi, dacă o singură sticlă de vin valoros putea să aducă bătăuşi în Bella Valley, nu-şi putea imagina ce s-ar întâmpla când avea să se afle că era vorba de bijuterii nepreţuite.

— Cred că ce se întâmplă este o rămăşiţă a problemelor iscate de Joseph Bianchin când a decis că îşi doreşte sticla de vin a lui Nonno.

— Dar de ce a decis că o vrea acum? Aceasta este întrebarea.

— Este bătrân. Nu mai poate aştepta mult, zise Eli cu o notă de amuzament în glas.

DuPey încuviinţă supus.

— Şi asta e drept. Da, probabil îmi cam pierd răbdarea.

— Nu te pot învinovăţi. De când am văzut cadavrul acela în turnul meu de apă, şi eu sunt cam iritabil. Eli se uită la ceas. Bun, eu am plecat. Mergi şi prinde răufăcătorii şi redă siguranţa străzilor noastre.

— Să mă pupi undeva, spuse DuPey şi dispăru în spate.

Eli ridică mâna luându-şi rămas-bun de la Terry – Finnegan încă pălăvrăgea, şi Terry era pe cale să explo deze – şi porni spre piaţa din Bella Terra.

Librăria Penny exista de 23 de ani. Penny ştia ce îi plăcea lui Eli, comanda cărţi despre vinificaţie, iar el le cumpăra. Dar era la etaj cu unii dintre primii turişti veniţi în vale, aşa că Eli se îndreptă spre secţiunea de mister şi suspans şi aruncă o privire. O găsi aproape imediat: *Die*

Trying, de Chloé Robinson. Coperta era simplă, izbitoare: o mască albă cu o picătură de sânge în colţ, pe un fundal negru.

Eli o luă, privi fotografia lui Chloé de pe spate, frunzări paginile.

Era limpede că Wyatt Vincent ştia să se descurce cu un caz de crimă, aşa că faptul că îi plăcuse romanul lui Chloé însemna că era o carte bine documentată, bine scrisă. Nonna citea cu voracitate şi adorase cartea. Finnegan era un idiot, dar şi el o citise.

Se părea că scriitura ei le plăcea tuturor. Şi, deşi Eli citea ocazional ficţiune, să citească romanul lui Chloé părea... ca şi când ar fi cedat planurilor lui Conte.

Ceea ce era o prostie. El şi Chloé erau căsătoriţi. Se predase. Putea la fel de bine să-l citească...

Penny, de 65 de ani, iute şi o femeie de vânzări din cap până în picioare, apăru în dreptul lui.

— Eli, cum merge?

— Bine. Cum îţi merge afacerea?

— Încet. O să se mai anime weekendul viitor.

El ridică întrebător din sprâncene.

— Este Festivalul Strugurilor. Eli, ai trăit aici toată viaţa. Cum să nu-ţi aminteşti?

— E o prostie, spuse el.

— Aduce turiştii, ripostă Penny. Se uită la cartea din mâinile lui. Ooo. Am auzit că ai un oaspete. Ai de gând să vezi cum e romanul ei?

Lui Eli i se păru o remarcă insinuantă – şi era sigur că asta şi dorise Penny. La naiba! Nu putea să cumpere această carte de aici. Ar duce la încă o rundă a Festivalului Bârfa despre Eli Di Luca.

— Voiam să văd cum arăta înainte să se tundă, spuse el şi puse cartea la loc pe raft.

Penny o luă şi se uită la fotografia autoarei.

— S-a tuns? De ce?

— Pentru că este femeie, spuse el şi se uită la ceas. Mai am câteva opriri de făcut, aşa că trebuie să plec.

— Stai! Am găsit o carte veche scrisă de un fabricant de vinuri din statul New York.

— O s-o iau când vin data viitoare.

Îi făcu semn de salut şi plecă.

Încă două opriri şi se putea duce acasă. Acasă la Chloé, care lucra în biroul lui, cu părul ca un puf de păpădie strălucitor, chipul mobil şi expresiv, zâmbetul ei incitant, sânii...

Nu. Nu se putea gândi la asta: erau de mărimea perfectă pentru a fi cuprinşi în palma lui... felul în care se încălzea când îşi freca degetele încet, în cercuri, în jurul sfârcurilor. Nu! Trebuia să se concentreze la părul, chipul, zâmbetul ei. Şi la cuvintele ei.

Toţi cei care o cunoşteau o considerau inteligentă şi perspicace. În mod sigur, toţi cei din poliţie o admirau. Bunica lui o ridica în slăvi.

Când nu era supărat pe ea pentru că îi cotrobăise prin lucruri, şi el o considera deşteaptă. Şi ura că îl făcuse să se gândească la faptul că poate ar trebui s-o sune pe Abuela.

Toată viaţa lui avusese dovezi că femeile precum Nonna şi Chloé vedeau lucrurile diferit faţă de el. Nu păreau să vadă în alb şi negru. Pentru ele, întreaga lume era pictată în nuanţe moi de gri sau poate chiar în culori. Cu femeile, cine putea şti?

Iar Chloé nu avea tocmai dreptate în legătură cu Abuela. Nu ar merge atât de departe. Dar lucrurile pe care le spusese ea aveau sens.

„Vrea să te vadă. Spune că nu mai are pe nimeni”. Şi „Voi doi aţi împărtăşit ceva”.

Chiar aşa şi era. Nopţi lungi de lecţii. Nerăbdarea ei directă faţă de orice confuzie. Acel chip ferm, ridat, cu acei

ochi mari şi întunecaţi care îl priveau şi vocea ei ascuţită, subţire, care zicea: „Nu-mi spune că nu poţi. Eşti speranţa mea pentru familia asta. O vei face”.

Abuela nu fusese blândă – şi fusese hotărâtă să îl păstreze în familia Silva. Ce era al ei păstra... Hmm.

Poate că asta luase de la ea.

Dar, în timpul serilor lungi petrecute în apartamentul său, îl învăţase despre vinuri. Nu doar că îl învăţase – îşi inscripţionase cunoştinţele ei despre vinuri în memoria lui ca şi când ar fi gravat în piatră. Ştia lucruri pe care nici un alt profesor nu i le predase, şi, când îşi crea vinurile Di Luca, punea mereu în aplicare cunoştinţele de la ea.

Intră în holul complexului, ignorând salutările, şi merse în salonul Luna Grande.

Barul era gol. Tom Chan nu se vedea niciunde.

Eli scoase telefonul şi se uită la ecran.

Noaptea trecută introdusese în agendă numărul Abuelei.

Nu ştia la ce se gândise sau de ce o făcuse. Fusese un impuls prostesc, ca impulsul de acum, de a o suna.

Dar în mintea lui auzi vocea lui Chloé.

„Probabil se apropie de sfârşitul vieţii şi crede că vrea să ia legătura cu nepotul care a făcut-o mândră”. Atinse ecranul şi privi cum se forma apelul. Codul de ţară, numărul de telefon. Putea să dea acest telefon şi...

Şi să spună ce?

„Mi-ai controlat viaţa timp de şase ani lungi şi mi-ai făcut fiecare zi un iad?”

Telefonul suna.

„Nu pot dormi noaptea pentru că îi aştept pe verişorii mei să vină să mă bată cu o bâtă? Femeile mi-au spus că sunt distrus emoţional şi, de vreme ce nu o pot iubi pe femeia care mă iubeşte, bănuiesc că au dreptate...”

— Alo?

Era ea. Abuela.

I se răciră degetele. Îi recunoscu vocea aspriță de tutun. Cum putea s-o uite vreodată? închise şi puse telefonul la loc în buzunar.

Nu. Nu avea să stea de vorbă cu ea. Nu acum. Nici în veci. Iritat pe sine însuşi că îşi imaginase că Abuela avea nevoie de el, se uită la ceas.

Unde era Tom? Unde era Victor?

Îi auzise vorbind când traversaseră holul, prietenul lui care servea la bar şi Victor, numit recent administrator la Bella Terra.

Distrageri, ambii, şi se bucură să îi vadă intrând pe uşă.

— V-am chemat pentru că am nevoie să organizaţi ceva – ceva foarte special pentru mine – şi ştiu că amândoi aveţi abilităţile şi cunoştinţele pentru a face asta cât mai repede, spuse el. N-aş avea încredere în nimeni altcineva.

Capitolul 33

Când cineva bătu la uşa din faţă, Chloé tresări şi rămase cu gura deschisă, apucă braţele scaunului şi se holbă la Eli.

Eli o scosese dintr-o scenă a crimei din Maine, şi inima îi bătea alarmată.

— Scuze! Eli părea la fel de surprins pe cât se simţea ea şi îi făcu semn în spatele lui. Am făcut zgomot când am urcat scările.

— E în regulă. M-am speriat.

Hannah îşi dăduse seama că pacientul ei fusese ucis, şi vina căzuse asupra ei. Chloé sări în picioare. Trebuie să mă duc la baie. Nu este cel mai romantic lucru pe care i-l poţi spune soţului tău, dar stătuse la acel birou ore întregi fără pauză şi acum, că o întrerupsese, îşi dădu seama că... avea nevoie urgent la baie.

În timp ce se spăla pe mâini, se privi în oglindă.

Părul îi stătea ridicat pe *jumătate* de cap.

Nu era machiată.

Încă era în pijama.

El chiar avea s-o vadă în cele mai proaste ipostaze.

Ieşi din baie, desculţă şi simţindu-se ca o proastă.

El, desigur, arăta la fel ca întotdeauna: în blugi, cămaşă, cizme de lucru şi cu o austeritate întunecat de frumoasă.

— Deci te-a ajutat la scris că ai văzut turnul de apă, alambicul şi cadavrul, spuse el.

— A adăugat poveştii o latură istorică ce... Nu contează.

Privi spre bibliotecă. Lui nu-i păsa de scriitura ei. Nu citea ficţiune.

Nu era de mirare că zâmbea rar. Când se trezea dimineaţa, toată ziua nu se aştepta la nimic altceva decât la viaţa reală... deşi, după modul în care o privea chiar acum, atent şi grijuliu, îşi dădea seama că era destul de mulţumit de viaţa lui.

Trebuia să sublinieze că ea arăta ca naiba.

Nu, ar trebui să-şi ţină gura.

— Am ceva pentru tine, spuse el.

— Era şi timpul, şopti ea.

— Nu, nu asta. Traversă biroul, pasul lui amintindu-i că era periculos, un bărbat cu profunzimi şi secrete. Căutând în buzunar, scoase o cutie albastră Tiffany legată cu funda clasică din satin alb.

Ei i se tăie respiraţia.

Se lăsă într-un genunchi, desfăcu funda de pe cutie, o deschise şi scoase o altă cutie, mai mică, de catifea.

— O, şopti ea.

Deschise cutia, îi arătă interiorul de satin negru cu Tiffany & Co. În relief pe partea superioară a capacului interior din satin... şi inelele strălucitoare dinăuntru.

Verighetele de nuntă de platină erau bătute cu diamante albe separate de cruci de platină. Frumos... dar

Chloé se concentra cu greu la verighetă. Atenţia îi era captată de inelul de logodnă şi de dimensiunea şi culoarea pietrei din centru.

— Este un diamant roz de 1, 72 de carate, spuse el. Bătut cu două diamante albe în lateral. M-am gândit că este frumos şi simbolic pentru perioada noastră de curtare.

În ochi îi apărură lacrimi. Lacrimi prosteşti... De ce o afecta aşa gestul lui?

— Curtare? Ea râse pe jumătate. Aşa i se spune acum?

Dar adevărul era că erau deja căsătoriţi. Nu trebuia să facă asta. Şi totuşi, iată că acest bărbat puternic şi minunat, în genunchi înaintea ei, îi îndeplinea visul de fetiţă despre bărbatul perfect la momentul perfect, cu inelul perfect.

— Poate pentru tine nu a fost o curtare. Întotdeauna am ştiut ce vreau.

În ochii ei, apărură şi mai multe lacrimi şi una scăpă. Ea o şterse în grabă.

— Ultima dată când te-am cerut, nu eram în genunchi, spuse el.

— Ultima dată când m-ai cerut, nu a fost o cerere în căsătorie. Vocea ei tremura, dar şi-o stăpâni. A fost o solicitare.

— Eram furios pe mine însumi pentru că m-am grăbit atât de tare. Acum, vreau să te între... vrei să îţi petreci restul vieţii cu mine? Părea atât de serios, de parcă răspunsul ei conta... de parcă o iubea.

Ea ştia că nu era adevărat. Nu rostise niciodată cuvintele, şi, dacă ar fi făcut-o, nu l-ar fi crezut, oricum. Era prea „avariat” pentru iubire.

Dar ştia că îl vindecă, îl civilizează şi, poate, într-o zi, în curând, sufletul lui avea să se deschidă şi să-l atingă pe al ei.

Când ea nu răspunse imediat, o luă de mână.

— Avem multe de vorbit, despre ce vrem în viaţa noastră, dar jur că voi avea grijă de tine, Chloé. Te voi sprijini cu scrisul. Ai făcut atâtea lucruri pentru mine, şi voi face tot ce îmi stă în putere pentru a te face fericită.

— Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine – îşi trecu degetele prin căldura întunecată a părului lui, iar vocea îi tremura din nou – şi promit şi eu să am grijă şi de tine şi să fac tot ce îmi stă în putere să te fac fericit.

— Mulţumesc. O sărută apăsat pe degete, şi vocea lui vibră uşor. Îţi mulţumesc. Îşi drese glasul. Uite, cei de la Tiffany au fost foarte amabili şi mi-au spus să te duc acolo ca să ţi-l alegi pe acela pe care îl vrei. Pentru că, dacă vrei alt inel, nu am o problemă cu asta.

— Nu! Nu-mi pot imagina o alegere mai bună decât acest set. Zâmbi larg. O să-mi fac o şuviţă roz în păr, ca să se asorteze.

O surprinse când zâmbi.

— Aşa să faci. Scoase verigheta bătută cu diamante şi o plasă în dreptul degetului ei. Eşti sigură că aceasta este cea potrivită?

— Sunt sigură.

I-o puse încet pe deget.

Metalul rece se încălzi repede în timp ce ea îşi flexă mâna.

— Este mărimea potrivită? întrebă el.

— Pare perfect.

— Ţi-am măsurat degetul azi-noapte în somn, spuse el cu mândrie.

— Sigur că aşa ai făcut. Nu-şi putea imagina ca Eli să lase la întâmplare ceva aşa important.

În continuare, scoase inelul de logodnă din cuibul său şi îl puse încet pe deget, lângă verighetă. Tăietura diamantului roz strălucea glorios. Era atât de limpede de

parcă priveai într-o piscină adâncă, luminată de soare, într-o lume de poveste,

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse ea.

— Nici pe departe. Se ridică şi o luă în braţe şi o ţinu strâns, ca şi când ea ar fi fost mai preţioasă decât orice diamant. Vrei să ieşim în oraş diseară? întrebă el, cu o voce lentă, caldă şi profundă.

„Nu. Vreau să îmi arăţi un motiv pentru care să rămânem acasă”.

— Dacă vrei.

— Mă gândeam să mergem şi să sărbătorim.

Îi zâmbi jucăuş.

„Mai zâmbeşte-mi aşa, şi o să merg oriunde şi voi face orice”.

— Bănuiesc că asta înseamnă că mergem mai departe cu căsătoria?

Se aştepta ca el să râdă, nu să o sărute, până când îşi aminti, cu detalii lente şi meticuloase, fiecare moment al serii precedente... sau, cel puţin, partea dinainte ca ei să plece la Reno.

— În mod clar, mergem mai departe. Părea aproape răguşit, ca şi când efortul de a nu-şi pierde controlul era copleşitor. Nu se va termina niciodată.

— Atunci, de ce nu rămânem acasă? şopti ea.

— Dă-mi voie să te scot la cină! Dă-mi voie să fac lucrul corect!

— Eşti obsedat de a face lucrul corect. Trebuie să-ţi dai seama că e limpede că faci lucrul corect.

Îi mângâie spatele cu mâna.

El o privi cu ochii întunecaţi de o pasiune mistuitoare şi îi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Eşti un miracol, spuse el.

Ea nu se simţea un miracol. Se simţea ca o femeie

mânată de frustrare, de incertitudine şi de nevoia de a face un duş.

Eli se purta ca un bărbat care avea nevoie de ea cu disperare... Dar ce ştia ea? Aparent, nimic.

O luă de umeri şi o întoarse spre uşă.

— Mergi şi pune-ţi nişte haine! îmbracă-te cu ceva frumos... ca rochia de ieri. Îţi promit că te vei simţi bine în seara asta.

Când Eli şi Chloé păşiră în salonul Luna Grande, ea rămase locului.

Dădură cu ochii de o masă lungă, cu faţă de masă albă şi unsprezece farfurii de modă veche, albastre cu alb, şi de mulţi oameni: Nonna, Olivia, Bao şi alţii pe care nu-i recunoscu. Pe măsură ce chipurile nedumerite se întoarseră spre ei, ea şopti:

— Eli?

— Mi-am invitat familia.

— Ce mai e nou, Eli? Un bărbat chipeş – trebuia să fie fratele lui Eli – stătea în capătul opus al mesei. Ce te-a făcut deodată să socializezi?

— Vreau să faceţi cu toţii cunoştinţă cu Chloé. Luându-i o mână, Eli o ridică şi le arătă inelul şi verigheta. Soţia mea.

Capitolul 34

Vacarmul care se iscă dinspre familia şi prietenii lui Eli o făcu pe Chloé să-şi ţină răsuflarea şi să facă un pas înapoi.

Se ridicaseră toţi, repezindu-se într-un şuvoi de neîncredere să-i strângă mâna lui Eli şi să o îmbrăţişeze – pe ea sau pe amândoi – şi toţi râdeau şi vorbeau în acelaşi timp.

Eli o trase mai aproape pe Chloé şi, cu acel calm specific lui, spuse:

— Calmaţi-vă! Calmaţi-vă! O speriaţi pe Chloé.

Râzând în continuare, mulţimea se retrase puţin. Eli făcu prezentările.

Nonna, desigur, cu obrajii roz şi zâmbitoare, cu Olivia lângă ea şi Bao în spate, cu braţele încrucişate, urmărind întregul grup şi tot ce se afla în jur.

Fratele lui Eli, Rafe, şi noua sa soţie, Brooke, erau mulţumiţi, dar, în acelaşi timp, atât de atenţi unul la celălalt, încât vedeau căsătoria lui Eli drept o extensie logică a propriei lor poveşti de dragoste.

Francesca Pastore, uşor de recunoscut drept una dintre cele mai frumoase femei din lume, şi Kathy Petersson, fost ofiţer al forţelor aeriene, acum forţată să folosească un cadru de mers din cauza artritei reumatoide. Soacre mândre ale lui Rafe şi Brooke, amândouă adorau încântarea acelui moment.

Francesca ceru să vadă inelul, îl cercetă cu un ochi de cunoscător, iar cu vocea ei cu accent exotic îi spuse lui Eli:

— Spectaculos, *caro!* Nu m-aş fi aşteptat să văd vreodată un astfel de gest din partea ta. Trebuie să fie dragoste.

Eli râse încet.

— Pietrele sunt frumoase, dar nimic nu se compară cu soţia mea.

Francesca îl atinse pe obraz şi se întoarse să accepte un pahar de şampanie de la Tom Chan.

Noah, cel mai tânăr frate Di Luca şi binecuvântat cu aspectul fizic plăcut şi cu farmecul familiei, o îmbrăţişă strâns pe Chloé, o sărută pe creştet şi îi spuse:

— Nu ştiu ce vezi la fratele meu cel mai mare, dar, dacă vrei cu adevărat să te legi de acest bătrân, ei bine, atunci bine ai venit în familie!

Tom Chan zâmbi larg, turnă şampanie pentru toată lumea şi se proclamă el însuşi peţitorul care îi adusese

împreună.

Victor Ruiz, administratorul complexului, stătea în uşă, deturnând oaspeţii şi explicând că era vorba despre o petrecere privată.

Şi chiar o petrecere era.

Eli o plasă pe Chloé în capul mesei, şi el se aşeză în dreapta ei. Şampania şi vinul curgeau după fiecare fel de mâncare şi, când apăru desertul – mousse de ciocolată cu felii de mandarină proaspăt curăţată şi însiropate cu Grand Marnier – Chloé se ridică.

— Trebuie să merg la toaletă.

— Şi eu, zise prompt Nonna.

Bao şi Olivia se ridicară deodată.

— Şi eu.

Cu ajutorul Francescăi, Kathy se ridică. Se ridică şi Brooke iute.

— Am crezut că nu mai mergem odată.

Eli se uită la fraţii săi.

— De ce merg împreună?

— Sunt ca nişte gazele – umblă în turmă, răspunse Noah.

— Potoleşte-te, Noah!

Brooke o luă pe mama sa de braţ şi o ajută să traverseze holul şi să intre în toaletă.

Ca restul staţiunii, toaleta doamnelor era curată şi frumos proiectată, cu suprafeţe de marmură crem, chiuvete de ceramică albastră, corpuri de iluminat din sticlă artizanală albastră şi un şir lung de separeuri. Aerul era înmiresmat de potpuriu cu vanilie franţuzească şi într-o mică sală de aşteptare erau scaune elegante în faţa oglinzilor de machiaj luminate.

De parcă s-ar fi sincronizat, femeile intrară în cabine, ieşiră şi se spălară pe mâini, apoi intrară în sala de aşteptare.

Acolo, unde lumina era cea mai bună, cerură să vadă inelul lui Chloé.

Întinse mâna mai întâi către Brooke, apoi spre Kathy, apoi spre Francesca, Nonna, Olivia. Până şi Bao părea impresionată de pietrele care scânteiau.

Francesca le examină cel mai mult.

— Un aranjament foarte impresionant. Un bărbat care oferă astfel de bijuterii încearcă să îi transmită ceva unei femei.

— Că o iubeşte, spuse Olivia solemn.

— Nu cred, spuse Chloé, apoi îşi puse mâna peste gură.

Trebuie să fi fost ameţită, altfel nu ar fi recunoscut aşa ceva cu voce tare. Dar era prea târziu, nu mai putea să îşi retragă cuvintele.

— Eli nu este îndrăgostit de mine. Nu încă. Dar are potenţial – zâmbi în timp ce râsetele răsunau în baie – şi am mari speranţe.

— Chloé, nu pot să cred altceva decât că Eli te iubeşte, spuse Brooke. Nu-mi imaginez un alt motiv pentru care s-ar căsători cu tine.

— Dragă! exclamă Kathy cu groază.

Brooke îşi dădu ochii peste cap, jenată.

— Nu am vrut să sune aşa. Am vrut să spun doar că... este un singuratic. Nu mi-am imaginat că se va căsători vreodată – decât dacă ar găsi pe cineva potrivit, de vârsta lui, o femeie care e familiarizată cu afacerea cu vin şi cunoaşte Bella Valley şi care ar fi ajutorul perfect când vine vorba despre promovarea vinurilor lui. Tu, Chloé, eşti frumoasă, fermecătoare, tânără, inteligentă, ai propria carieră – eşti opusul femeii cu care credeam că se va căsători. Deci cred că i-ai cucerit inima.

Nonna le privi pe amândouă şi zâmbi cu drag.

— Sper că ai dreptate.

Chloé îşi mângâie verigheta şi se gândi cât de frumos ar

fi să creadă că o iubea.
— Ei bine, chiar aşa, spuse Brooke. Ce alt motiv ar avea să se însoare cu ea?
Lui Chloé îi trecu brusc senzaţia uşoară de ameţeală. Ce alt motiv ar putea avea Eli să se însoare cu ea?

Capitolul 35

Ce alt motiv?
Insistase cu nunta pentru că făcuseră sex şi sentimentul lui de onoare cerea să oficializeze totul.
Când se gândi aşa, întreaga situaţie părea strigătoare la cer, iar această petrecere părea ireală. I se puse un nod – foarte real – în gât.
Ce alt motiv ar putea avea să se însoare cu ea?
Chloé începu să vorbească, să speculeze.
Uşa de la baie se deschise, şi trei femei se repeziră înăuntru. Una dintre ele intră imediat într-o cabină. Celelalte două se opriră văzând grupul Di Luca.
O brunetă atrăgătoare de vreo 35 de ani le privi cu ochii licărind şi spuse:
— Brooke Petersson! Am auzit că te-ai căsătorit – şi cu Rafe Di Luca, dintre toţi oamenii. Este adevărat?
— Da, Karina, este adevărat. Brooke căpătă o postură militantă. Acum, sunt Brooke Di Luca.
— Era şi timpul! Karina înaintă şi o îmbrăţişă pe Brooke. După toţi aceşti ani în care el te-a părăsit şi tu ai rămas în Bella Terra aşteptând şi tot aşteptând, îmi imaginez că trebuie să fie o mare uşurare.
Prinsă într-o îmbrăţişare forţată, Brooke privi peste umărul Karinei spre Chloé, cu o expresie pe chip de *vreau-s-o-omor,* Chloé nu o învinovăţi. După treizeci de secunde în compania Karinei, Chloé deja îşi formase o părere. Această Karina, oricine ar fi fost, nu era o persoană

plăcută de mulţi, nici nu era cineva în care să ai încredere. Era una dintre acele femei căreia îi plăcea să bage cuţitul chiar între coaste. Karina era căsătorită, desigur. Purta o verighetă drăguţă, nu prea mare, nici prea mică, dar era singurul lucru moderat la ea. Vorbea prea tare şi prea repede. Hainele ei erau scumpe şi prea strâmte, ca şi cum nu ar fi vrut să admită creşterea în greutate. În atmosfera relaxată din Bella Terra, sprâncenele ei exagerat de pensate şi machiajul exotic al ochilor erau prea dramatice.

În stilul indiferent cu care oamenii importanţi îi abordează pe cei în vârstă, aruncă un:

— Bună ziua, doamnă Di Luca, bună ziua, doamnă Petersson.

Amândouă femeile se crispară auzind tonul ei respingător. Dar Karina îşi alesese greşit adversarele.

— Karina, ne pare bine să te vedem. Kathy se sprijini de cadru şi zâmbi într-un mod direct, care o făcu pe Chloé să-şi amintească de trecutul militar al lui Kathy. Vorbeam cu femeile Di Luca despre magazinul meu şi despre câtă lume apelează la mine pentru a crea platouri cu fructe şi brânzeturi pentru petrecerile lor. Cum a fost petrecerea ta de săptămâna trecută?

Karina trase aer în piept iute, jenată.

— Petrecerea a fost reuşită, şi aţi făcut nişte platouri minunate. Voi veni mâine să vă plătesc pentru cea mai recentă extravaganţă!

Kathy înclină din cap.

— Aş aprecia asta. N-aş vrea să cred că nu-ţi permiţi să îţi plăteşti facturile.

Uau. Unu-zero pentru Kathy.

Cu un zâmbet pieziş, Nonna intră în conversaţie:

— Karina, aş vrea să faci cunoştinţă cu cel mai nou membru al familiei noastre, proaspăta mireasă a lui Eli, Chloé Di Luca.

Karinei îi căzu faţa – de fapt, rămase cu gura deschisă.

Femeia care ieşi din cabină rămase ţintuită locului. Aruncă o privire alarmată spre Karina şi şopti:

— O, Dumnezeule!

Cealaltă femeie îşi acoperi zâmbetul cu mâna.

Chloé nu ştia ce se întâmpla, dar ştia că Nonna îşi folosise muniţia împotriva Karinei. Nu că ea s-ar fi opus – dar Nonna era o drăguţă, ceea ce însemna că, în realitate, Karina o enerva foarte, foarte tare.

Karina închise gura.

— Eli Di Luca s-a căsătorit? O măsură din priviri pe Chloé din cap până în picioare. Cu... ăăă...

— Chloé este autoarea unui bestseller *New York Times*, un roman poliţist minunat. Nonna o prinse pe Chloé de o mână şi o strânse.

Eli o ajută la documentare pentru următoarea carte, şi iată-ne aici, cu un nou membru în familia Di Luca!

— Ei bine, spuse Karina surâzătoare. Ce drăguţ!

Femeile din spatele Karinei se sprijiniseră una de alta şi râdeau în tăcere.

— Vă văd pe amândouă în oglindă! se răsti Karina.

Amândouă încremeniră şi se opriră.

— Arată-mi inelul! Karina înhăţă mâna lui Chloé. Ce drăguţ. Un safir roz!

Francesca dădu să spună ceva. Chloé clătină din cap.

— Da. Zâmbi spre Karina. Este un safir roz.

— Şi celelalte pietre sunt...?

— Diamante, desigur. Chloé afişă o mină şocată. Nu-ţi închipui că Eli s-ar mulţumi cu altceva, nu?

Chiar şi acele diamante mici erau suficiente pentru a o face pe această Karina să se înverzească de invidie.

— Sigur că nu. Nu Eli. El este cu adevărat un... ăăă... ei bine. Este un Di Luca. Mi-ar plăcea să ştiu cum l-ai înhăţat.

— Nu este un secret, ciripi Nonna. Nici măcar nu s-a

străduit.

La expresia criminală de pe chipul Karinei, Chloé se îndreptă spre uşă. Celelalte femei din grupul Di Luca o urmară, şi ajunseră în hol, cu ochii mari, ca şi când ar fi scăpat la timp de tortură şi de moarte.

— Cine era? întrebă Chloé.

— Scuze, dragă, ar fi trebuit să vă facem cunoştinţă, spuse Nonna.

— Nu. Chloé scutură din cap. E limpede că nu era cazul. Are o atitudine groaznică!

— Este Karina DuPey.

Pentru o femeie plăcută, Brooke putea să zâmbească dispreţuitor destul de eficient.

— Soţia şefului poliţiei? Oh. Ei bine. În sud, când vorbim despre o femeie ca ea, spunem mereu „Apără-i sufletul”, din cauza hainelor şi a machiajului. Chloé se uită la grup cu o privire limpede. În plus, e mai puţin direct decât să-i spunem căţea.

Râseră şi se îndreptară încet înapoi spre Luna Grande.

— O ştiu pe femeia asta de 23 de ani şi mereu a fost exagerat de împăunată cu poziţia ei în oraşul acesta.

Kathy ţinea buzele ţuguiate, de parcă muşcase o lămâie.

— Să înţeleg că Eli a ieşit cu Karina? întrebă Chloé.

— Ai nimerit-o, spuse Brooke.

— Are gusturi mai bune acum, comentă Francesca.

— Ai dreptate din nou, spuse Chloé.

— Cred că şi-a băgat în cap că el nu s-a căsătorit pentru că era îndrăgostit de ea.

Nonna nu putea să pară mai sigură de asta.

— Cam atât şi cu acea iluzie, spuse Brooke veselă.

În Luna Grande, bărbaţii păreau să se fi înmulţit, iar Chloé îşi dădu seama de ce Karina DuPey era în toaleta femeilor – era un soi de reuniune a poliţiştilor.

Şeful poliţiei, Bryan DuPey, era acolo în uniforma lui

şifonată, părând mai relaxat, dar tot obosit şi reţinut.

Chloé îi cunoscuse soţia. Acum, ştia de ce.

Wyatt Vincent purta un costum crem şi o cămaşă albă, iar cravata lui bleumarin era lărgită. Avea un pahar de vin şi o expresie veselă şi, când ochii lui albaştri dădură de ai lui Chloé, ridică paharul într-un toast.

— Iată mireasa, anunţă el.

Finnegan Balfour se întoarse trist spre ea.

— Speram că eu voi fi cel care te va fermeca, spuse el.

— Mă farmeci, răspunse ea flirtând, dar, când el se apropie de ea, se duse lângă Eli.

Pentru că, deşi chipeş, Finnegan era puţin ciudat. Avea uniforma perfect călcată şi apretată atât de precis, încât nu părea un poliţist adevărat, ci un actor care joacă rolul unui poliţist într-un sitcom vechi de televiziune şi o privea cu mare atenţie, de parcă o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea însăşi.

Eli puse un braţ în jurul ei, o trase mai aproape şi o întoarse către un ofiţer masiv, între două vârste, hispanic.

— Nu cred că ai făcut cunoştinţă cu Terry Gonzales.

Ofiţerul avea mâinile de mărimea capacelor coşurilor de gunoi; mâna ei dispăru într-a lui, dar el i-o scutură cu blândeţe şi spuse pe un ton sec:

— Dacă băiatul ăsta îţi face necazuri, dă-mi de ştire!

Ea îi mulţumi, apoi, când se îndepărtară, îi şopti lui Eli:

— Terry mai trebuia să-mi spună „domniţă” şi aş fi crezut că m-am întors în Texas.

Eli zâmbi.

— Îl ştiu pe Terry de ani întregi. E un tip bun. Vino s-o cunoşti pe singura noastră femeie în uniformă!

Robin Webster era cam de vârsta lui Chloé. Era drăguţă. Uniforma îi venea bine. În ochii ei Chloé vedea un cinism dureros de crud. Ceva i se întâmplase lui Robin de intrase în poliţie – şi nu fusese ceva bun.

— Cum sunteţi toţi aici de faţă, trebuie să mă întreb ce s-a întâmplat, zise Chloé. Răufăcătorii şi-au luat o seară liberă?

— Wyatt a dat o petrecere pentru a mulţumi secţiei de poliţie din Bella Terra. Am luat cina în sala privată a restaurantului şi, când am terminat, aşteptam în hol să ne vină nevestele, şi am auzit vestea voastră bună. Robin era politicoasă, dacă nu entuziastă. Felicitări!

— Mulţumim. Suntem foarte fericiţi.

Chloé nu ştia de ce simţea nevoia să-i spună lui Robin că erau fericiţi – poate că acel cinism era prea vizibil.

— Şi, te rog, dă-mi voie să te asigur. Robin zâmbi strâmb. Există ofiţeri de serviciu, şi eu mă întorc la secţie imediat ce pot să plec de aici. Nu am băut nimic, eşti în siguranţă.

— N-am vrut să... Era limpede că pe Chloé o luase gura pe dinainte. Îmi pare rău dacă am jignit. A fost o glumă proastă.

— Nicio supărare. Robin îi făcu loc lui Mason Watson să treacă. Iată-l pe legist, care vrea să vă felicite.

— Este o poliţistă bună, îi spuse Eli lui Chloé la ureche. Dar se ştie că e cam sensibilă.

Legistul îl bătu pe Eli tare pe umăr – băuse puţin cam prea mult şi vorbea puţin prea tare.

— Nu am crezut că vei convinge vreodată o fată să te scoată de pe piaţă. Şi ai căpătat o comoară rară. Bravo, Eli!

În preajmă, Nonna oftă cu zgomot.

— Mason, abilităţile tale sociale lasă de dorit, spuse Eli.

— Ce? Licărirea din ochii lui Mason dispăru. Ce-am spus?

— Nimic care să îngrijoreze pe cineva, zise Chloé consolator.

DuPey îl dădu pe Mason la o parte şi dădu mâna cu Eli, apoi cu Chloé şi din nou cu Eli.

— Vreau să vă felicit şi eu. Am sperat asta ani buni.

Chloé se gândi că asta însemna că soţia lui considerase că Eli era bărbatul cu care ar fi trebuit să se mărite.

Mason îl împinse la rândul său pe DuPey şi, cu ambele mâini pe umerii lui Chloé, se aplecă spre ea.

— Ai grijă! în domeniul meu, cadavrele apar câte trei, aşa se spune. Până acum, primăvara asta am avut două. Ai grijă să nu fii al treilea.

— Mă voi strădui, promise Chloé şi se îndepărtă de respiraţia lui inflamabilă de la atâta whisky.

Eli le făcu semn fraţilor săi.

Dar Mason turuia mai departe.

— Spun asta doar pentru că miresele Di Luca par să dea mereu de necazuri. Mai întâi Nonna, apoi Brooke... Au supravieţuit. Dar trei e cifra magică!

— Haide, Mason. Noah îl luă de braţ. Haide! Te ducem la Victor, şi el o să te bage în pat.

În timp ce îl conduceau pe Mason, le spuse sincer:

— Nu mă interesează ce se spune prin oraş. Sunteţi foarte drăguţi.

Fu condus în hol, de unde îl preluă Victor.

Când se întoarseră la Luna Grande, Eli le mulţumi.

Karina apăru, cu celelalte soţii imediat în urma ei.

— Văd că toţi aţi aflat veştile *foarte* bune despre Eli şi Zoe, anunţă Karina. Bryan, ai văzut inelul lui Zoe?

— Chloé, o corectă Brooke.

Karina clipi spre ea, ca şi când ar fi fost confuză.

— Da. Chloé. O piatră atât de mare! Şi roz!

— Roz? Terry se încruntă, încurcat. Se fac diamante roz?

— Nu-mi imaginez ca Eli Di Luca să îi ofere miresei lui un fals.

DuPey era extrem de jovial.

— Este un safir roz, interveni Karina. Este la fel de bun ca un diamant. Serios!

DuPey îşi luă soţia de talie şi o strânse. Ea se întoarse mirată spre el, dar în privirea lui era ceva care o făcu să închidă gura. Se adresă grupului:

— Vreau să îi mulţumesc lui Wyatt pentru că ne-a invitat la o adunare atât de grozavă. A fost o plăcere să lucrez cu el şi ştiu că am învăţat cu toţii multe.

Wyatt încuviinţă şi puse jos paharul.

— A fost o plăcere să lucrez cu Departamentul de Poliţie din Bella Terra.

— Trebuie să-i lăsăm pe aceşti oameni să îşi termine desertul şi cafeaua şi să trecem la treabă acum – DuPey făcu semn spre Robin şi apoi spre ceilalţi – sau să se pregătească fiecare pentru tura lui.

Dădu mâna cu Eli şi o împinse pe Karina în faţa lui, afară pe uşă. Ceilalţi îi urmară, fluturând din mâini în semn de bun-rămas.

Tăcerea care urmă fu profundă. În cele din urmă, Noah întrebă:

— Încă îi sunt aprinse călcâiele după tine, Eli?

— Imposibil, spuse Rafe.

Cei doi fraţi izbucniră în hohote.

— Da, doar că... Francesca se încruntă. Femeile de genul acesta... sunt periculoase în felul lor. Chloé ar trebui să aibă grijă în preajma ei.

Francesca dădu dovadă de cunoaştere a firii umane care o făcu pe Chloé să o aprecieze şi mai mult. Întrebă:

— Cât timp?

— Pentru totdeauna, spuse Francesca.

Capitolul 36

Seara fusese veselă şi zgomotoasă, plină de mâncare bună, de vinuri fine şi de multe toasturi pentru cuplul proaspăt căsătorit. Eli era încântată să vadă cum Chloé se

acomoda cu familia lui şi observă că, după primul ei moment de surpriză, păru impresionată că se gândise şi organizase petrecerea.

Inelul fusese un succes răsunător, cu Rafe care îl plesni peste ceafă pentru extravaganţa lui şi mormăind că Brooke o să vrea şi ea unul, iar Brooke plesnindu-l peste ceafă şi spunându-i că dacă va vrea unul şi-l va cumpăra singură.

Dar, deşi în aparenţă totul era vesel, Eli era conştient de mormăielile schimbate de membrii familiei Di Luca. Fraţii şi bunica lui erau bănuitori – şi nu în sensul bun.

Ceea ce îl determină să se întrebe dacă devenise genul de bărbat care ar genera acest gen de bănuieli.

Când platourile cu desert fură luate şi vinul de porto consumat, Nonna dădu să se ridice, apoi se lăsă înapoi pe scaun, râzând.

— Cred că mi-ar prinde bine puţin aer proaspăt. Mi-am încălcat propria regulă. Eli, am băut în cinstea căsătoriei tale cam mult din vinul tău minunat.

Asistenta ei, Olivia, se ridică anevoie.

— Îţi aduc nişte apă.

— Dragă, nu te deranja, spuse Nonna.

— Deshidratarea este principala cauză a căderilor în rândul vârstnicilor, replică Olivia.

— Atunci, sunt bine, pentru că nu sunt vârstnică.

Nonna părea puţin mai fermă decât de obicei, chiar enervată. Olivia se lăsă înapoi pe scaunul ei, cu obrajii roşii.

— Eli, vrei să vii cu mine? întrebă Nonna.

— Desigur.

Eli se ridică imediat şi veni lângă ea.

— Să vin şi eu? Din păcate, probabil mi-ar prinde bine şi mie nişte aer.

Chloé avea obrajii roşii şi zâmbea. Dar Noah se ridică

iute.

— Tu stai şi simte-te bine cu fetele. Merg eu. Sunt singurul care l-a înfruntat pe Bianchin şi a câştigat, aşa că voi putea să-l protejez pe Eli dacă îl atacă cineva.

Asta declanşă un râset din partea lui Rafe şi a lui Bao, dar, în timp ce Nonna, Noah şi Eli se depărtau, petrecerea îşi recăpătă exuberanţa.

Nonna merse spre partea din spate a hotelului, unde poteci luminate duceau spre cabanele private, iar oaspeţii erau puţini. Imediat ce rămaseră singuri, se opri, privi în jur şi apoi se întoarse cu faţa spre Eli.

— Ce dracului crezi că faci?

Nu-şi amintea să fi folosit vreodată acel ton cu el.

— Ce vrei să spui?

— De ce te-ai însurat cu fata aia? întrebă ea.

Simţi un fior pe şira spinării.

— Pentru că noi doi... ne-am încurcat.

— Nu. Nu. Ai prieteni, dar îi ţii la distanţă. Ai familie, dar nu ne spui niciodată ce ai de gând. Ai invitat-o pe fata asta în casa ta. Nu inviţi pe nimeni niciodată, nici măcar pe mine.

Eli îşi dădu seama că era posibil să-i fi rănit sentimentele. Ochii ei străluceau de furie.

— În mai puţin de trei săptămâni, te însori? încerci să-mi spui că te-ai îndrăgostit în trei săptămâni?

Eli nu crezuse vreodată că bunica lui avea să vadă dincolo de bucuria de a mai avea un nepot însurat, cu atât mai puţin că avea să fie furioasă. Nu ştia ce să spună.

— Avem multe în comun.

Noah se apropie de umărul drept al Nonnei.

— Ce s-a întâmplat, Eli? Am auzit zvonuri...

— Ce fel de zvonuri? întrebă Eli.

— Zvonuri cum că ar fi probleme la cramă, spuse Noah.

Lui Eli nu-i venea să creadă – şi în mod sigur nu urma să

accepte asta de la fratele lui cel mai mic.

— M-am însurat. Oamenii fac asta mereu.

— Tu nu, spuse Noah. Îmi place de Chloé şi nu merită să fie folosită pentru cine ştie ce motiv o foloseşti tu. Uite, sunt om de afaceri. Conduc complexul Bella Terra – şi o fac bine. Odată ce am auzit zvonul despre cramă, am început să mă gândesc – şi, să fim serioşi, contabilul tău a plecat din oraş puţin cam brusc.

— Asta nu te priveşte, spuse Eli cu asprime. Am tratat-o pe Chloé cu onoare, aşa cum merită orice femeie, şi voi fi un soţ bun pentru ea.

Doi oaspeţi veneau spre ei. Noah îşi drese glasul. Eli şi Nonna se dădură la o parte şi zâmbiră rigid. Oaspeţii se uitau curioşi în timp ce treceau. Când se îndepărtară suficient, Nonna îşi reluă atacul.

— Nu încerca să faci pe inocentul cu mine, Eli. Sunt bunica ta. Te-am crescut. Ştiu să-mi dau seama când minţi – şi acum minţi. Ochii ei erau necruţători. Noah are dreptate? Te-ai căsătorit cu ea pentru bani?

Eli nu o putea privi în ochi. Când îşi mută privirea, Noah spuse:

— Eli, Dumnezeule! îşi trecu degetele prin păr, apoi făcu câţiva paşi înainte şi înapoi. Sunt *fratele* tău. Crezi că nu te-aş fi ajutat? Chiar e vorba despre bani? Pentru că, aşa autoare de bestseller cum e, nu-mi vine să cred că Chloé are suficienţi bani cât să salveze crama Di Luca dacă de asta este nevoie.

— Tatăl ei e bogat, spuse Eli. Mi-a oferit o înţelegere.

— Te-ai însurat... Te-ai însurat...

Noah se bâlbâia.

Noah nu se bâlbâia niciodată.

— Nu te-am învăţat mai bine de-atât, Eliseo? Chiar te-ai însurat cu fata asta pentru averea tatălui ei?

Nonna părea cu inima frântă.

— O să fiu un soţ bun pentru ea, repetă Eli.

— De parcă asta rezolvă ceva.

Nonna îşi atinse fruntea ca şi când ar putea opri durerea de cap.

— Chloé crede că o iubeşti, spuse Noah.

— De unde ştii asta?

Eli îşi dădu seama că devenea defensiv, dar cum putea să nu facă asta? îl atacau... şi spuneau lucruri adevărate. Lucruri pe care sperase să le ascundă.

— Uită-te la ea! Nonna arătă înapoi spre hotel. Străluceşte pentru tine. Când o să afle, ce crezi că se va întâmpla? Crezi că va ierta o asemenea trădare amară?

— N-o să afle.

— Eşti un prost, Eli Di Luca, spuse Nonna.

Noah clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Mai devreme sau mai târziu, tot va afla.

Chiar dacă începea să se simtă vinovat, Eli încercă din nou să le explice.

— O respect. O plac. Au existat căsătorii fundamentate pe mai puţin.

— Nu ale *noastre*. Suntem Di Luca, spuse Noah.

— Am renunţat la familia mea ca să mă mărit cu bunicul tău. Mama mea a plâns în ziua nunţii. După aceea, am văzut-o doar când bunicul meu era plecat din oraş. Dar eu şi Nonno ne iubeam – şi asta a meritat durerea şi pierderea, deşi chiar şi azi... îmi e dor de mama mea. Nonna puse mâna pe braţul lui Eli. Ce va umple golurile din viaţa lui Chloé când va descoperi că îţi iubeşti vinurile mai mult decât pe ea?

Eli voia să se smucească, să se elibereze de aceste reproşuri şi să se întoarcă la credinţa lui că putea să îndrepte lucrurile cu Chloé.

— Am faţă de familie responsabilitatea de a fi cel mai bun producător de vinuri posibil şi de a transforma crama

într-un succes.

— Nu te-am făcut vreodată să crezi aşa ceva, spuse Nonna. Niciodată.

— Nu. Se gândi la Abuela, bătrână, severă, fumând trabucurile ei mici. Nu tu.

— Uite, Eli, ştiu că ai dus-o greu în Chile. Te plimbi pe aici ca o primadonă rănită, dar nu eşti singurul din familia asta care a suferit vreodată. Noah ştia despre ce vorbea. Gata cu teama şi mergi mai departe!

— Nu mă port ca o primadonă... Eli se opri şi se gândi. Ăsta nici măcar nu e genul corect.

— Suferi în tăcere atât de zgomotos, încât e asurzitor. Maturizează-te, spuse Noah cu un dezgust vizibil. Pur şi simplu, maturizează-te!

Cei doi se împăunară.

— Băieţi, spuse Nonna încet şi ferm. Destul!

Nu folosea acel ton prea des, şi amândoi se dădură înapoi.

— Eli, vreau să ştii cât de dezamăgită sunt de tine. Nonna scutură un deget spre el. Căsătoria este o taină binecuvântată, şi tu ai folosit-o pentru câştiguri personale. Sper şi mă rog ca această uniune să supravieţuiască unei asemenea trădări. Dar Noah are dreptate. Îmi aduc aminte când ai venit acasă din Chile, atât de neîncrezător, de tăcut, atât de înverşunat împotriva ţie însuţi. Credeam că este o idee proastă să insist să vorbeşti despre experienţele tale. Credeam că, locuind cu fraţii tăi, cu Nonno şi cu mine vei vedea o cale de a te deschide. Acum, cred că m-am înşelat şi îmi pare rău pentru tine. Îşi şterse o lacrimă de pe obraz. Dar cel mai mult îmi pare rău pentru Chloé. Dacă e să faci din asta o căsnicie adevărată, va trebui s-o pui pe Chloé pe primul loc, şi asta înseamnă să sapi adânc în tine după sentimentele pe care le controlezi atât de ferm. Înseamnă să devii bărbatul care ar

fi trebuit să fii înainte ca răceala şi singurătatea să îţi ia umanitatea. Îşi puse braţul în jurul lui şi îl îmbrăţişă strâns. Te iubesc, dragul meu, dar dacă – *sau când* – va afla Chloé, o să considere că acest lucru este de neiertat. Va avea dreptate. Sper că eşti pregătit pentru asta. Sper că vei şti ce este corect să faci.

Îi dădu drumul şi dădu să meargă spre hotel.

Noah zăbovi o secundă.

— Eşti fratele meu mai mare şi mereu te-am respectat, îmi doresc să nu fi distrus asta complet. Aş prefera să mă gândesc la tine cu apreciere... decât deloc.

O prinse pe Nonna din urmă şi o însoţi înăuntru.

Eli privi în sus, spre stele, şi se întrebă dacă aveau dreptate şi dacă Chloé avea să descopere adevărul. Pentru că, deşi fusese singur înainte şi supravieţuise, acum, cumva, viaţa fără Chloé ar fi de nesuportat.

Capitolul 37

— A fost o petrecere minunată, Eli. În dormitor, Chloé îşi ridică braţele, fusta ei ridicându-se în timp ce se învârtea. Prăbuşindu-se pe pat, zâmbi spre tavan. Şi acesta este un inel minunat. Ridică mâna şi se uită la ea. Îmi place foaaarte mult.

Soţia lui era uşor ameţită. Îi luă glezna, o ţinu şi îi dădu jos pantoful.

— Mă bucur că ţi-au plăcut petrecerea şi inelul.

— Îmi dau seama că o să-mi placă să fiu căsătorită cu tine. Ştii de ce?

— Nu sunt sigur.

Repetă procesul de scoatere a pantofului cu celălalt picior şi aruncă pantofii cu toc spre dulap.

— Petreceri bune, bijuterii *grozave* şi – se ridică precum o jucărie care sare din cutie – tu!

El puse un genunchi pe pat lângă ea, o împinse înapoi pe saltea, o privi în ochi şi spuse:

— Ţine minte asta! Indiferent de ce se întâmplă, ţine minte asta!

Îşi apropie capul de al ei, o sărută cu toată priceperea, apoi făcu dragoste cu ea încet, controlat, splendid, până când zorii pictară cerul.

Chloé stătea la biroul lui Eli. Se uita la figurina de marmură a lui Bachus, zeul vinului, la chipul lui zâmbitor, prostesc. Trase adânc aer în piept.

Îşi spusese acelaşi lucru în ultimele trei zile.

Familia lui Eli ştia despre nuntă. Ştia de trei zile. Era doar o chestiune de timp până să afle tatăl ei şi apoi şi mama ei. Dacă Chloé nu avea să o anunţe înainte, avea să se simtă rănită...

Trebuia să îi spună mamei ei.

Trebuia să îi spună *acum*.

Nu voia.

Aşa cum îi explicase Chloé lui Eli, îşi iubea mama, dar faptul că aceasta alesese să fie cinică şi neîncrezătoare o făcea pe Chloé să îi fie groază de reacţia ei. Sincer, mama ei urma să facă scandal în tot Texasul.

Dar, odată ce această misiune avea să fie îndeplinită, Chloé avea să îşi sune tatăl şi să îi spună – şi, pe cât de furioasă urma să fie mama ei, pe atât de încântat avea să fie tatăl.

Orice ar fi, nu avea de gând să renunţe la Eli. Era soţul ei. Avea să îl păstreze până când moartea urma să-i despartă. Se gândi la felul în care o ţinuse în braţe noaptea trecută şi în fiecare noapte. Deşi îşi dorea să nu mai fie atât de atent cu ea. Se purta de parcă era făcută din cristal, casantă, şi, deşi era încântată când o mângâia, când crea o lume în care existau doar ei doi, răsucindu-se în valurile lente ale pasiunii, îi era dor de acea virilitate

brută, neîmblânzită, pe care o dezlănţuise în acea primă noapte. Când se gândea la el, la curtarea pe care o construise cu atâta grijă pentru ea – acele mo mente de pe podea, prinşi între canapea şi măsuţa de cafea erau cele care o făceau să explodeze de plăcere.

Da, avea să îl păstreze.

Ridică într-un final telefonul şi o sună pe mama ei.

— Bună, dragă. Tocmai voiam să te sun. Ca întotdeauna, mama ei părea fericită să o audă. M-am gândit la tine în ultimele trei sau patru zile.

— Chiar aşa?

Se întâmplase şi altă dată. Mama ei simţea mereu când ceva se întâmpla cu Chloé.

— Merge bine cartea?

Lauren avea acel ton uşor anxios în voce.

— Foarte bine. Eli Di Luca m-a dus prin Bella Valley şi a împărtăşit cu mine istoria acestui loc, şi am putut să includ o parte dintre idei în poveste.

Cea mai bună parte, se gândi Chloé, fusese să vadă asemănarea între fotografia cu Massimo viu şi cadavrul din turnul de apă. Rezolvaseră vechiul mister al dispariţiei lui Massimo, şi acest lucru o încânta foarte tare. Acum, dacă i-ar găsi şi pe criminalii săi...

— Petreci mult timp cu domnul Di Luca? întrebă Lauren cu precauţie.

— Mult timp, da. Îmi place de el, mamă. Este un tip foarte interesant.

Chloé era conştientă că suna ca un vânzător de maşini la mâna a doua pe cale să încheie o afacere.

O scurtă pauză de ezitare, apoi amuzament plin de căldură.

— Deci tatăl tău a găsit în sfârşit un pretendent care nu este o poamă?

— Este altfel decât tipii obişnuiţi. Are uimitor de mult

succes. Provine dintr-o familie bogată. Familia lui este grozavă, de mare ajutor – şi normală.

Altă pauză.

— De ce îi faci atâta reclamă?

Amuzamentul dispăru. Chloé făcu saltul.

— Ne-am căsătorit acum patru zile.

— Ce? Chloé auzi un bubuit când scaunul mamei ei se lovi de perete. Lauren sărise în picioare. Nu!

Şi Chloé se ridică.

— Este adevărat.

— Cum? De ce?

Acum, venea partea mai grea.

— M-am îndrăgostit. Chloé aşteptă ca mama ei să îi scoată în evidenţă nerozia.

În schimb, Lauren spuse:

— O să-l omor pe tatăl tău.

Întinzând mâna spre Bachus, Chloé mângâie marmura rece, grea, încercând să se calmeze şi să îşi aline anxietatea.

— Ţi-am spus deja, mamă. O fi încercat tati să-l convimgă să mă curteze, dar Eli nu a acceptat. În primele două săptămâni, în singura ocazie când l-am văzut s-a purtat ca un ticălos. Apoi a venit şi am început să vorbim, şi un lucru a dus la altul, şi acum…

— Aiurea! Chloé şi-o imagina pe Lauren făcând paşi prin micul ei birou de la universitate. Recunosc mâna fină a tatălui tău în povestea asta. Probabil l-a ajutat pe acest Di Luca să îţi intre pe sub piele.

Chloé se strădui să nu îşi piardă răbdarea.

— Mamă, nu crezi că este puţin paranoic?

— Doar pentru că sunt paranoică nu înseamnă că n-am dreptate. Dumnezeule, Chloé, gândeşte! Lauren se răsti la Chloé. Mai întâi, acest Eli te-a ignorat, te-a dezarmat, ţi-a spus că nu are nevoie de banii tatălui tău. Apoi te-a

plimbat şi te-a incitat cu mistere şi crime. Te-a salvat de la ceva – de la o cădere? De la o bătaie? De la vreo prostie pusă la cale de el? apoi ţi-a vândut o poveste tristă despre trecutul lui întunecat.

Chloé îl ţinea atât de strâns pe Bachus, încât cupa lui ridicată o tăie în palmă.

— Am dreptate, nu-i aşa? Mama ei ochi la fix. Are un trecut întunecat, nu-i aşa?

— A avut o copilărie dificilă, acceptă Chloé.

— Aşa că ţi-a spus despre asta. Mai departe? Te-a sedus?

Chloé nu răspunse. Nu putea. Când mama ei o spunea astfel, părea atât de logic.

— Of, Chloé, spuse mama ei cu disperare. Nu te-am învăţat mai bine de-atât? Nu te-am învăţat să pui mereu la îndoială orice când tipii ăştia încep să îţi spună ceea ce vrei să auzi?

— Da, mamă, dar realitatea este că doi oameni pot avea multe în comun şi fără să existe un schimb de bani.

— Nu şi când este implicat tatăl tău. Priveşte în jur! Gândeşte cu *creierul.* Pun pariu că vei afla destul de curând că acest Di Luca avea nevoie de bani pentru un motiv sau altul.

— Mi-a cumpărat un inel superb.

Privi în jos, la diamantul roz strălucitor. Zâmbi, iar inima i se umplu de bucurie.

— Un inel scump?

— Foarte scump.

Îl căutase pe site-ul Tiffany. *Foarte* scump.

— Cu banii cui?

Chloé îşi pierdu cumpătul.

— Mamă, nu se poate vorbi cu tine.

— A fost un inel luat din vinovăţie. Sau pe post de mită.

— Când o să-ţi treacă şocul, o să vorbim din nou.

— O să-l omor pe taică-tău, repetă Lauren.
— Te iubesc, mamă. Vorbim în curând.
Chloé închise cu puţin mai multă forţă decât era nevoie. Sprijinindu-se cu coatele de birou, se uită la Bachus.
De ce era întotdeauna atât de greu să interacţioneze cu mama ei? Mereu trebuia să îi întunece ziua? Ea nu pusese cap la cap ultimele câteva săptămâni aşa cum o făcuse mama ei. Pentru că nu era nimic adevărat. Eli nu luase bani de la tatăl ei pentru a se căsători cu ea. Simpla idee era absurdă. El avea o cramă. Era unul dintre cei mai de succes vinificatori din lume. Făcea parte dintr-o familie bogată... Dar o voce în capul ei o tulbura. „Nu ştii nimic despre finanţele lui. Nu ai întrebat. Nu ţi-a spus”.
„Nici el nu ştie nimic despre ale mele”.
„Într-adevăr, un răspuns rezonabil”, se gândi ea.
Vocea era neobosită. „Nu ai nicio responsabilitate. Dacă te confrunţi cu momente grele, nu trebuie să te întreţii decât pe tine. Dacă el trece prin vremuri grele, ar putea pierde totul. Şi ştii mândria pe care o simte când vine vorba despre vinurile sale”.
„Ce s-ar fi putut întâmpla prost, încât să aibă nevoie de tatăl meu ca să-l scoată la liman?”
Privirea i se opri pe sertarul încuiat de la birou.
„De ce nu afli?”
Era o scriitoare de romane poliţiste. Îşi făcuse documentarea, ştia cum să deschidă o încuietoare simplă. Cu pila de unghii şi cartea de credit, trecu la treabă.

Capitolul 38

Eli veni acasă şi coborî din camioneta sa cu o grimasă. Avea nevoie de un duş.
Îşi petrecuse dimineaţa în pivniţă, amestecând vinuri, îşi petrecuse după-amiaza pe câmpuri, cu Royson cercetând

strugurii în curs de dezvoltare, îngenuncheat în noroi, vorbind despre tăierea viţei, murdărindu-se.

Îi plăcea fiecare minut.

Dacă totul mergea bine, dacă ploaia şi soarele cooperau, se anunţa un an bun pentru recoltă.

Nu, se anunţa un an grozav pentru recoltă.

Pentru prima oară în viaţă, privea spre viitor cu altceva în afară de groază.

Cu Chloé lângă el, putea să facă faţă la orice. Cu Chloé lângă el, era cel mai norocos tip din lume.

Scoase o carte de sub scaun – cartea ei, misterul care o făcuse celebră. Reuşise s-o găsească la magazinul alimentar şi să o achite la o casă automată fără ca nimeni din oraş să observe, încă nu citise nimic, fiind cu adevărat prea ocupat, dar faptul că deţinea o copie îi domolea cumva sentimentul de vinovăţie. Şi avea s-o citească. Chiar da. Cândva.

Urcă în goană scările şi scoase cheia.

Tot ce trebuia să facă era să înveţe să trăiască de acum încolo cu această teamă care îi dădea ghes cum că bunica lui şi Noah aveau dreptate şi Chloé avea să descopere adevărata înţelegere pe care o făcuse cu tatăl ei.

Nu avea cum. Cum ar putea să afle? El n-avea de gând să-i spună.

Lui Conte în mod sigur nu avea să îi scape aşa ceva.

Nonna şi Noah îl bătuseră la cap până când le spusese adevărul, dar, indiferent de ce credeau despre el şi despre comportamentul lui detestabil, reprezentau familia lui. Nu l-ar trăda niciodată.

Şi făcea totul bine cu Chloé, tratând-o cu grijă, fără să facă niciodată greşeala din prima noapte: să-şi piardă cumpătul, s-o asalteze cu o lipsă de control totală. În fiecare moment în care făcuseră dragoste fusese atent cu trupul şi pasiunile ei, învăţând unde să atingă, cum să

sărute... Era atât de receptivă, atât de frumoasă... îl făcea să tânjească. Îl făcea să trăiască... Intră în casă. Puse cartea pe masa de lângă uşă. Îşi făcu planurile. Duş, bărbierit, cină şi apoi...

Chloé stătea în bucătărie, cu capul în jos, privind ceva de pe bufet. Pe masa de mic dejun, craniul ei rânjea la el, diamantul mic şi roz pe care îl găsiseră stând în continuare înfipt între dinţi.

— Ce faci? El zâmbi, bucuros s-o vadă aşteptându-l. Ai scris mult azi?

Se întâmplară mai multe lucruri deodată.

Ea ridică ochii, cu privirea la fel de goală şi de dezolată precum deşertul Mojave.

Ridică mâna să-l oprească, iar pe degete nu mai purta verigheta.

Iar el observă valiza morţii lângă uşă.

Se opri, ţintuit locului.

— Ce s-a întâmplat? Ce e în neregulă? Prosteşte, adevărul nici nu-i trecu prin cap. Mama ta e bolnavă?

— Deloc. Am vorbit azi cu ea. Cu amărăciune, Chloé spuse: E în formă maximă.

Ar fi trebuit să se relaxeze. Cel puţin, nu vorbise cu tatăl ei.

Dar ceva era *foarte* în neregulă. Era îmbrăcată lejer cu un tricou alb şi jeanşi, dar jacheta ei kaki arăta precum o haină de călătorie.

— Ce a spus mama ta?

— I-am zis că ne-am căsătorit. În timp ce Chloé vorbea, chipul ei nu îşi schimbă deloc expresia. Femeia adorabilă, animată era încremenită, ţeapănă şi rece. A spus că tatăl meu a aranjat totul.

— Da, ei bine... ştiai că îţi caută peţitori.

Eli se simţea pe teren minat.

— Dar nu mi-am ştiut valoarea exactă. Acum, ştiu. Patru

sute cincizeci de milioane de dolari.

Aceea era suma exactă pe care Conte i-o dăduse lui Eli.

I se opri inima. Ştia.

— Chloé...

Dădu să se apropie de ea.

Ea ridică nişte documente de pe bufet şi, ca pentru a-l ţine la distanţă, le flutură spre el.

— Ai face bine să nu te apropii prea mult. M-am uitat prin documentele tale. Ştii cât de mult te înfurie asta.

El recunoscu acele pagini. Găsise transferul bancar.

— Am spart încuietoarea de la biroul tău.

Ar fi trebuit să mute documentele. Ce prost fusese – dar nu se gândise niciodată că această autoare era suficient de descurcăreaţă cât să îi spargă biroul.

Ea adăugă gânditoare:

— De fapt, după ce am văzut documentele şi am înţeles ce însemnau, am trântit sertarul atât de tare, încât s-a rupt... Scuze!

Replica nu putea să sune mai fals.

Chiar acum, intimitatea lui încălcată şi biroul rupt nu însemnau nimic. Devenise bănuitoare, căutase să afle adevărul şi îl aflase. Acum, nu avea de ales – trebuia s-o facă să înţeleagă de ce făcuse ceea ce făcuse.

— Chloé, lasă-mă să-ţi explic.

— Ce să explici? Este suficient de simplu. Ea ridică tonul. M-ai minţit în fiecare clipă.

— Nu e adevărat. N-am vrut să iau banii tatălui tău, dar...

— N-ai avut de ales. Ştiu. Are vreo legătură cu crama ta iubită?

Ea zâmbi precum un rechin dezgolindu-şi toţi dinţii.

— Contabilul meu mi-a furat tot.

Jalnic. Suna jalnic.

— Am ghicit bine! Dădu capul pe spate şi râse, un râs

plin, dureros. Deci Di Luca Wines avea probleme, tatăl meu te-a găsit şi ţi-a făcut o ofertă de nerefuzat, pe care ai acceptat-o.

— Nu a fost atât de simplu.

— Sigur că nu. Sunt convinsă că ai suferit de fiecare dată când mă aduceai mai aproape. Acum, că mă uit înapoi, sunt uluită de strategia ta. Făcu un pas spre el. Prefă-te că nu mă placi, oferă-mi un mister de rezolvat, cu tot cu un cadavru – ştiai că Massimo era acolo când m-ai dus sus să văd alambicul?

— Nu.

Ea râse din nou, încet, glacial.

— Nici nu ştiu de ce întreb. Ai minţit în toate felurile posibile. De ce mi-ai spune adevărul despre asta?

— Nu mint.

— Mi-ai prezentat-o pe bunica ta şi ai lăsat-o să mă cucerească. Ea înghiţi în sec. Te rog, spune-mi că bunica ta n-a făcut parte din toate astea.

— Nu! După ce ne-am căsătorit, ea a ghicit.

Şi Nonna avusese dreptate. Treaba asta o rănise rău pe Chloé. *El o* rănise rău pe Chloé.

— Este foarte perspicace.

— A fost mânioasă.

— Pun pariu că da. Chloé trase aer în piept şi se lansă înapoi în tirada ei. Te-ai folosit de legăturile cu departamentul de poliţie pentru a afla mai multe despre uciderea lui Massimo, ai pretins că cineva a intrat cu forţa în cabana ta ca să trebuiască să mă mut cu tine... N-a intrat nimeni cu forţa, de fapt, nu?

— Nu.

— Şi, odată ce am venit aici, ai relatat o versiune absolut *înduioşătoare* a copilăriei tale. Sarcasmul contura fiecare cuvânt cu acid. Trebuie să fi avut cuvântul „proastă” scrisă în frunte.

Acum, nu era corectă, dar el bănuia că primea ce merita.

— N-a fost aşa, repetă el.

Ea bătu cu palma în bufet.

— A fost *exact* aşa. Ai dat o petrecere la care să anunţăm nunta – ai vrut să fie greu pentru mine să plec. Mi-ai dat verigheta asta – o ridică, veni spre el, i-o puse în mână şi îi închise degetele în jurul ei – cumpărată cu banii tatălui meu.

El o prinse de încheietura mâinii şi o ţinu pe loc.

— N-am vrut să te rănesc.

— Să mă răneşti? Dar nu asta este important aici, nu? Atâta vreme cât *tu* nu eşti rănit, totul e în regulă. Ea se smuci din strânsoarea lui atât de tare, încât lui îi era frică să nu se rănească singură.

Eli îi dădu drumul.

— Dă-mi o şansă să îţi dovedesc asta! Chloé, te rog!

— Ce s-a întâmplat? înţelegerea este anulată dacă nu suntem căsătoriţi o anumită perioadă?

— Lungimea căsătoriei nu este specificată în contract.

Ea îşi muşcă buza de jos suficient de tare încât aceasta să i se albească.

— Un contract, şopti ea. Desigur. A fost o tranzacţie de afaceri. Trebuia să fie un contract. Era limpede că nu se aşteptase la asta, iar faptul că aflase înrăutăţea lucrurile.

— Te rog să mă crezi, spuse el. A început ca un rău necesar şi a devenit mult mai mult. Te admir atât de mult. Rămâi cu mine!

— Mă admiri. Mersi mult! De ce să nu îţi dau o şansă? Dacă te-aş răni vreodată, nu m-ai ierta niciodată. Avea chipul îmbujorat şi se uita la el ca şi când ar fi fost un fel de parazit. Până la urmă, uite cum te porţi cu bunica ta dinspre mamă, o femeie bătrână şi bolnavă, care te-a căutat. Căsătoria noastră nu ar putea să meargă niciodată.

— Nu mă părăsi. Chloé, *te rog!* Când ţi-am dat inelul, am vorbi foarte serios. Putem rămâne căsătoriţi pentru totdeauna. Putem avea o viaţă minunată împreună. Putem să ne facem un cămin aici, să ne întemeiem o familie...

— Mă iubeşti?

El îngheţă, holbându-se la ea ca o căprioară în faţa farurilor.

— Aşa şi credeam. Îşi acoperi ochii, ca şi când nu putea suporta să se uite la el. În ciuda atâtor minciuni pe care le-ai spus, nici măcar tu nu o poţi spune pe asta. Merse spre valiza ei şi o ridică de parcă ar fi fost goală. Ai spus că o urăşti pe Abuela pentru că te-a folosit, pentru că te-a făcut un obiect de valoare şi nu te-a tratat ca pe o persoană. Aşa că, spune-mi, cum justifici faptul că m-ai tratat atât de rău?

Nu putea. Sigur că nu putea.

— Unde te duci?

— Acasă. În Texas. Îi susţinu privirea, dispreţul fiind evident în fiecare linie a trupului său. Acolo unde îmi e locul. Încuviinţă spre craniul rânjit. Îţi las inspiraţia mea. Eu nu mai am nevoie de ea. Nu am nevoie de nimic care să-mi amintească de groaza care zace în creierul uman sau de trădarea spiritului omenesc. Am înţeles totul acum.

Nu. Trebuia s-o ţină aici. Dacă pleca, nu-i mai rămânea nicio şansă. Dacă ea pleca... risca să nu o mai vadă niciodată.

— O să se întunece. N-ar trebui să conduci, nu când eşti atât de rănită.

— Nu sunt rănită. Ea îi tăie vorbele. Sunt furioasă.

— Desigur. Ştiu că eşti. Credea că furia o făcea să vrea să plece. În seara asta, stai în cabană. Poţi fi singură. Îţi promit că nu te voi deranja!

— Deci e sigur să stau în cabană? spuse ea batjocoritor.

— Foarte sigur, răspunse el.

Ea stătu, respirând intens, apoi încuviinţă.

— Trebuie să-mi planific călătoria. Să mă decid ce voi face. Şi ai dreptate – n-ar trebui să conduc. Bine. Rămân în cabană în seara asta şi plec dimineaţă. Se îndreptă spre ieşire. Nu te deranja să rămâi prin preajmă ca să mă conduci.

Eli privi în jos la verigheta ei cu diamant.

— Am ceva economii. Nu au fost de ajuns să salvez crama. Dar te asigur că am cumpărat verigheta şi inelul din banii mei.

Ea se opri în prag şi privi înapoi spre el.

— Sunt impresionată. Păcat că nu mai vreau acele diamante.

Capitolul 39

Trei ore şi jumătate mai târziu, Eli termină cartea, cartea ei. O lăsă jos pe masă, dădu muzica mai încet, se aplecă în faţă şi se frecă obosit la ochi.

Cartea era despre moarte şi crime, despre cine le-a comis şi de ce, dar, mai mult decât atât, era despre oameni, despre depăşirea adversităţii, despre iubire şi încredere. Auzise vocea lui Chloé în fiecare replică, îi văzuse sufletul în încrederea ei în bunătatea omenirii.

Spusese că ar prefera să fie o proastă decât să fie ca mama ei, neîncrezătoare şi cinică.

Îi dovedise că fusese naivă pentru că avusese încredere în el bazându-se pe nimic mai mult decât iubirea ei pentru el

Se ridică.

Trebuia să meargă la ea. Trebuia să discute cu ea, să îi explice... ceva.

Dar cum? Nu avea nicio scuză pentru ce făcuse. Aşa spusese Nonna. Aşa zisese şi Noah. Eli ştia asta. Mereu

ştiuse asta.

Crezuse că avea să moară de ruşine şi de durere dacă pierdea crama. Crama fusese mai bună decât orice fiinţă umană vie, pentru că era un lucru care nu putea să moară.

Nu-şi dăduse niciodată seama că nu îl putea iubi la rândul ei. Nu putea să râdă cu el, să-l tachineze sau să-l facă să se zvârcolească de tristeţe.

Dacă era nevoie să se târască în genunchi, avea să o aducă înapoi pe Chloé. Şi apoi urma să se târască în fiecare zi dacă aşa voia ea.

Pentru că, citindu-i povestea, auzindu-i cuvintele, descoperise un adevăr de nestrămutat – o iubea într-adevăr.

Pur şi simplu, nu recunoscuse emoţia.

Luă cartea, o răsfoi din nou, căutând inspiraţie şi poate curaj. Îşi luă cheile, pentru că ştia că ea nu urma să-i deschidă uşa. Încă ţinând cartea, coborî la parter şi ieşi pe uşă.

Cabana avea ferestrele luminate de strălucirea caldă, ceea ce însemna că Chloé era înăuntru.

Inima îi bătea cu putere în timp ce mergea pe potecă şi îşi dorea să poată lua totul de la capăt.

Îşi dorea să fie din nou bărbatul care fusese înainte, fără sentimente sau nevoi.

Îşi dorea să nu îl doară atât, să nu vrea să repare lucrurile cu Chloé cu atâta disperare, încât să nu se poată gândi la nimic altceva.

Cabana se iţi în faţa lui.

Îşi dorea să nu fie îndrăgostit.

Şi era exaltat ştiind că se îndrăgostise de singura femeie pe care o putea iubi pentru totdeauna.

Când se apropie de verandă, căută cheile, găsind-o pe cea potrivită pipăind zimţii.

Încă nu ştia ce urma să spună şi să facă. Ştia doar că

trebuia s-o facă pe Chloé să înţeleagă că...

Bum!

Explozia zgudui pământul, îl ridică de la sol, îl aruncă la şase metri şi îl trânti pe pavaj.

O minge de foc se ridică la nouă metri în aer.

Căldura îi pârli faţa şi părul, îi luă oxigenul din plămâni.

Îşi pierdu cunoştinţa. Se chinui să îşi revină.

Apoi se ridică şi alergă spre cabană.

Căldura îl făcu să dea înapoi. Auzea ţipete: erau ale lui.

„Chloé! Chloé!" Ea era înăuntru.

Nu. Bucăţi de acoperiş, de pereţi erau împrăştiate în jur, arzând în mici imitaţii ale focului masiv din cabană.

Chloé nu era acolo. Dispăruse, fusese aruncată în aer.

Flăcările urlau şi râdeau.

Eli se trezi holbându-se la foc, atât de strălucitor, încât i se întipări pe retină. Strângea din nou cartea în mâini. Nemişcat.

Ştia că el făcuse asta. O minţise pe Chloé. Îi spusese că cineva sabotase cabana, ca s-o ademenească în casă cu el.

Se adeverise.

Cumva, era vina lui.

Auzi strigăte din nou, dar de data asta nu era el. Sirene. Erau sirenele.

Lumini roşii licăreau. Maşina de pompieri trecu pe lângă el, se apropie atât de mult de cabană, încât crezu că avea să ia foc. Pompierii săriră afară, se conectară la hidrant şi începură să ude zona. Nu cabana. Cabana era pierdută. Voiau să limiteze flăcările, să nu le lase să se întindă spre vie, căci... crama era importantă pentru economia locală. Credeau că îi păsa.

Şi mai multe sirene în spatele lui. Şi girofaruri.

Cineva, un bărbat, striga în urechea lui Eli.

— Vino aici! Echipajul de pe ambulanţă vrea să te

consulte.

Eli nu auzea prea bine. Nu putea să înţeleagă… asta.

— Eli Di Luca! Un bărbat vorbi pe un ton ferm. Nu mai ai sprâncene. Vino la ambulanţă. Cred că ai nevoie de oxigen.

Eli întoarse capul şi privi spre Wyatt Vincent.

— Haide, omule! Stai în drum. Wyatt arătă spre cabană. Focul ardea deja cu mai puţină intensitate. Mare parte din materialul inflamabil fusese îndepărtat de explozie. Lasă-mă să îmi fac investigaţia, spuse Wyatt. O să vrei să afli cine a făcut asta.

Eli îşi atinse fruntea. Pielea era uscată la atingere. Wyatt avea dreptate, Eli nu mai avea sprâncene şi primul centimetru din părul lui se desprinse în bucăţi arse, casante. Încuviinţând, merse spre ambulanţă. Ceilalţi membri ai echipajului de urgenţă se împrăştiară prin curtea lui. Rămase o femeie.

Îi spuse să se aşeze.

Se aşeză.

Îi dădu o mască.

El o puse pe faţă. Tuşi când oxigenul îi alungă fumul din plămâni şi rămase nemişcat în timp ce ea îi bandaja urechea. Aparent, sângera de la o tăietură.

Îi analiză capul şi puse un pachet cu gheaţă pe cucuiul care se forma la ceafă. Îi vorbi, îi flutură o lanternă în ochi, îl întrebă cum se numeşte.

Eli privi lumina, răspunse la întrebări.

Simţi o mână grea pe umăr.

— Era cineva înăuntru? întrebă DuPey.

Eli încuviinţă.

Mâna lui DuPey se strânse.

— Chloé?

Eli frunzări cartea din mână. Se uită la fotografia ei. Încuviinţă.

— Doamne, ai milă! DuPey îşi făcu cruce, apoi se întoarse şi începu să strige la oamenii lui. Unde e Wyatt? Adu-l aici. A spus că el o să facă investigaţia. Adu-l aici!

Siluete în uniformă apărură lângă flăcări. Terry. Finnegan. Alţii. Forme fără nume, fără chip se mişcau şi strigau... iar Chloé nu mai era.

Nu. *Nu era adevărat*. Nu *putea să fie adevărat*. *Dacă nu ar mai* fi, *Eli ar trebui să ştie*.

Poliţia plecă de pe alee.

Pompierii stinseră focul din curte.

Eli stătea amorţit şi gol, fără să gândească, fără să simtă, aşteptând să fie copleşit de un val mare şi sumbru.

Apoi ceva... ceva îi atrase atenţia.

Ceva era în neregulă. Ceva era greşit. Ceva nu avea sens aici.

Începu să analizeze vehiculele de pe alee.

Unde...? Unde era Fordul albastru? Unde era maşina lui Chloé? Unde...?

Cine luase maşina lui Chloé?

În buzunarul de la pantaloni îi vibra telefonul. Şi vibra.

Nu-i păsa.

Unde era maşina ei? Arsese şi ea? Pompierii o dăduseră la o parte?

Nu şi nu.

Unde era maşina lui Chloé?

Vibraţia telefonului mobil se opri, apoi începu iar.

Se ridică şi scrută zona ca să vadă şi, în acest timp, scoase telefonul să vadă cine îl suna.

Chloé Robinson. Chloé îl suna.

Răspunse, de-abia prinzând apelul înainte să intre mesageria vocală.

— Chloé?

— Eli. Ascultă, Eli! Era vocea ei. Vocea ei piţigăiată şi speriată. Încearcă să mă scoată de pe drum.

— Cine?
Pentru prima oară de la explozie, creierul lui se porni.
Cineva aruncase în aer cabana. Cineva încercase s-o omoare pe Chloé. Cine?
— Nu ştiu. O camionetă mare. Cauciucuri mari. În spatele meu. Părea extrem de agitată. E întuneric aici, complet beznă, dar a încercat să mă depăşească într-o curbă şi să mă scoată de pe drum.
Cineva îşi dăduse seama că era vie. Cineva o urmărea. Eli puse mâna peste telefon şi vorbi încet şi repede:
— Dacă vezi un loc ce pare sigur, intră repede în tufişuri, sari şi...
— Vine iar! ţipă ea.
Conexiunea se întrerupse.
— Chloé! strigă el.
Asistenta îl luă de braţ.
— Domnule Di Luca, înţeleg că de-abia v-aţi căsătorit, dar ea nu mai este. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.
Eli o privi pe femeie şi dintr-odată îşi dădu seama că trebuia să tacă, să plece repede, s-o salveze pe Chloé. Pentru că...
Era în viaţă. Chloé era vie.
Unde? Unde era?
Asistenta încercă să îl mute.
— Domnule Di Luca, aţi suferit un şoc. Ar trebui să vă aşezaţi la loc.
Trebuia neapărat să gândească. Cum putea s-o găsească pe Chloé?
Această femeie chiar părea îngrijorată. Avea nevoie de o distragere.
— Este rănit unul dintre acei pompieri?
Eli arătă spre vie, spre un loc unde nu era nimeni.
— Ce?

Ea se uită în jur.

— Da. L-am văzut cum cade. Nu e nimeni aproape. Eu sunt bine, serios. Se aşeză iar. Ar trebui să mergi să vezi ce are.

Ea îi aruncă o privire, îşi luă trusa şi plecă în grabă.

Eli cercetă rapid zona.

Pompierii erau ocupaţi.

DuPey coordona investigaţia. Poliţiştii scotoceau domeniul. Recunoscu maşina de patrulă a lui Terry, dar pe Terry nu-l văzu nicăieri.

Exact de ce avea nevoie.

Se ridică, porni în direcţia aceea, emanând încredere cu fiecare pas. Deschise uşa şi se sui în maşină.

GPS. GPS. Tot ce trebuia să facă era să localizeze GPS-ul telefonului lui Chloé.

Luă staţia şi o apelă pe Patricia. Terry nu era greu de imitat. Eli îşi coborî vocea şi vorbi pe tonul anost al lui Terry.

— Poţi să-mi localizezi un telefon mobil?

— Sigur că da, Terry. Care este numărul?

Eli recită fiecare cifră încet şi clar, aşa cum ar face-o Terry, apoi stătu şi aşteptă, cu inima bătând de să-i sară din piept, până când Patricia reveni şi spuse:

— Locaţia actuală este Browena Road, aproape de vârf. Eşti la incendiu? Ce s-a întâmpl...

Eli închise. Se dădu jos din maşină şi îşi privi mâinile.

Cartea nu mai era. Probabil o lăsase la ambulanţă.

Îşi pipăi buzunarele. Cheile dispăruseră.

Le avusese când venise. Avea nevoie de ele acum. Trebuia să plece cu camioneta. Trebuia să plece după Chloé.

Alergă înăuntru. Îşi luă cheile de rezervă. Ieşi în goană. Se sui în camionetă şi o porni.

— Hei! strigă la unul dintre tinerii ofiţeri. Mută-ţi maşina!

îmi blochezi calea!

Băiatul se uită la Eli. Îl recunoscu.

— Haideţi, domnule Di Luca, spuse el, nu pot să fac asta. Nu sunteţi în starea potrivită să conduceţi.

Eli privi în jur.

DuPey se îndrepta spre el.

Asistenta alerga spre el.

De aceea avea Eli o asemenea maşină. Ridică din umeri, băgă în viteză, întoarse spre vie şi conduse peste strugurii Zinfandel plantaţi de familia Di Luca în 1974, grilajul şi bara dărâmând spalierul, cauciucurile uriaşe strivind viţa, în timp ce Eli se îndrepta spre drumul prim cipal, lăsând în urmă focul, durerea şi haosul.

Pleca s-o salveze pe Chloé.

Capitolul 40

Chloé conducea pe drumul sinuos de munte cuprins de întunericul nopţii, copleşită de frică, luând curbele prea repede. Copacii şi indicatoarele se succedau cu repeziciune. Cauciucurile ei scrâşneau pe pavajul uscat. Auzi huruitul unei camionete puternice când şoferul acceleră încercând din nou s-o lovească, iar în oglinda retrovizoare farurile imense o orbeau.

În stânga, muntele urca. În dreapta, o prăpastie se afunda în întuneric. Nu avea idee cât de departe sau cât de abrupt cobora. Ştia doar că se afla aproape de vârful muntelui, spre ieşirea din Bella Valley, şi că, dacă maşina din spatele ei ar arunca-o peste margine, s-ar rostogoli şi s-ar tot rostogoli. Şi ar muri.

Ţinea volanul prea strâns, cu palmele transpirate. Accelera, rugându-se ca drumul să fie liber, şi conduse peste linia continuă, blocându-l, ţinându-l în spate.

Dar motorul ei mic nu putea să-i ţină piept. El o prinse la

o curbă exterioară. Văzu licărirea de oţel care se apropia; apoi metalul se zgâlţâi în timp ce camioneta se izbea în lateralul maşinii ei, împingând-o spre margine. Anvelopele ei derapară. Ea ţipă. Ieşea de pe carosabil...

Faruri luminau spre ei. Venea o maşină.

Laolaltă cu ea ţipau şi frânele. Camioneta dispăru din câmpul ei vizual, trecu înapoi în spatele ei, şi maşina trecu de ei.

Aceasta era şansa ei. Puse piciorul pe acceleraţie, goni înaintea camionetei, se folosi de mărimea mai mică a maşinii ei şi de abilitatea ei de a lua curbele, coti strâns, apoi acceleră.

Pe o porţiune de drum drept, el o prinse iar din urmă. Ea se pregăti ca el să gonească lângă ea. În schimb, o urma în spate, foarte aproape, şi farurile luminau printre barele de crom şi peste plafonul maşinii ei. Dacă el nu dădea înapoi, urma să se lovească de...

El se izbi de ea din spate; vehiculul lui îi împingea Focusul în faţă aşa cum făcea bătăuşul şcolii când îl împingea pe piticul clasei.

Chloé încercă să o ia în faţă.

Dar el avea motorul mai puternic. El deţinea controlul.

Era blocată de el şi plângea îngrozită în vreme ce luau curbele prea repede, iar el vira dintr-o parte în alta, împingând-o, chinuind-o. Râzând de ea. Ici şi colo, treceau pe lângă o barieră de metal, o parodie a siguranţei. Camioneta dădu înapoi o clipă, apoi motorul acesteia vui din nou şi maşina porni la atac.

În întuneric, ea văzu iute un drum de ţară, poate o alee.

Nu ezită.

Aceasta era singura ei şansă.

Trase de volan iute şi cu putere. Derapă în lateral. Văzu luminile camionetei îndreptate direct spre portiera ei. Cauciucurile ei scrâşniră, dar ea apăsă acceleraţia – şi se

ridică de la sol.

Drumul era doar o fundătură care cădea direct în prăpastie.

— Eli! strigă ea.

Maşina zbură prin aer, în vreme ce ramurile loviră parbrizul. Se izbi de pământ, impactul lăsând-o fără suflare. Alunecă în faţă, apoi în lateral şi în spate. Copacii loveau aripile, barele. Un far se sparse. Airbagul i se deschise în faţă. Maşina se rostogoli, apoi se rostogoli iar şi se lovi de un copac – şi se opri. Se opri brusc. Se opri rapid.

Nimic nu se mişca în jurul ei.

Dar ea era încă vie. Încă vie.

Era răsturnată pe o pantă atât de abruptă, încât numai centura de siguranţă o ţinea locului.

Motorul mergea în continuare.

O durea capul.

Inima îi bătea cu putere.

Ucigaşul era încă acolo, sus.

„Ieşi! Ascunde-te!”

Dădu la o parte airbagul dezumflat, opri motorul şi stinse luminile.

Tăcerea se instală imediat, neagră, opresivă... periculoasă.

Sus, deasupra, auzi vuietul distinct al acelei camionete masive.

Panicată, se chinui să iasă din maşină. O durea umărul. Sub ea, acele de pin alunecau şi cădeau pe panta abruptă. Închise portiera – dacă el vedea maşina, nu voia să îşi dea seama că ea scăpase – şi se îndreptă în jos, pipăind printr-o pădure atât de întunecată şi de adâncă, încât crezu că nimerise într-un alt secol. Înainta cât de repede îndrăznea pe panta abruptă, apucând tufele, lovindu-se de copaci, cuprinsă de panică.

Sus, departe, se vedea lumina unei lanterne.

Ea îngheţă, se aplecă şi se ascunse în spatele unui trunchi de copac. Şi privi.

Lanterna lumina fiecare bucată de pământ, căutând-o. Ajunse la maşina ei, zăbovi acolo, apoi se îndreptă spre copacul unde se ascundea ea. Se ghemui, îşi strânse tare picioarele, lipindu-şi spatele de trunchi, rugându-se să nu fie văzută.

Nu putea s-o vadă. Sau da?

Nu dacă nu cobora aici. Sau dacă ea se panica şi fugea.

Nu avea să facă asta. Încercase s-o ucidă. Dacă ar vedea-o acum... Oare avea o armă? Ar împuşca-o, i-ar lăsa cadavrul pradă animalelor? Dacă ar muri aici, Eli ar găsi-o vreodată? Ar căuta-o? I-ar păsa, măcar?

Îşi înăbuşi un râs isteric.

Sigur că ar căuta-o. O căuta acum. Orice-ar fi, avea s-o găsească, s-o salveze şi, dacă asta nu era posibil, dacă ea murea în seara asta, el urma să se răzbune pe bărbatul care o ucisese.

Conştientizarea acestui lucru o făcu să se simtă mai bine. Nu cu mult mai bine. Dar mai bine.

Lumina se stinse.

Înălţă capul şi ascultă.

Uşa camionetei se trânti. Motorul porni, huruind încet şi profund. Făcu o întoarcere din trei manevre. Auzi: înapoi, în faţă, înapoi.

Şi dispăru.

Chloé se sprijini cu spatele de trunchi, epuizată, tremurând, fiindu-i încă teamă să se mişte de frică să nu fi rămas cineva s-o aştepte.

Era destul de sigură că nu era cazul. Nu văzuse nimic când luminase maşina cu excepţia unei grămezi de metal îndoit.

În mod miraculos, supravieţuise.

Dar noaptea era atât de densă, încât îi agresa ochii. În tufişuri se auzeau foşnete. Şi îi era atât de teamă, încât îi clănţăneau dinţii.

Eroinele ei nu ar fi niciodată atât de laşe. Dar ei îi era frig, frică, era rănită în feluri în care nu-şi imaginase vreodată că ar putea fi rănită, cu trupul şi sufletul frânte.

Eli. Se dusese să stea în cabană. Chiar voise asta. Cu toate astea, nu putuse suporta să stea atât de aproape de el, ştiind că el aştepta până dimineaţă să vorbească din nou cu ea. Conştientizarea iubirii ei pentru el o făcea slabă. Voia să-l ierte. Voia să uite că se folosise de ea. Dar mama ei o învăţase să gândească logic, şi Chloé ştia că, atunci când un bărbat îşi baza o întreagă relaţie pe o minciună de proporţii, nu putea să mai aibă vreodată încredere în el.

Aşa că fugise de el, dorindu-şi să fugă de trădarea lui.

Şi cineva încercase să o ucidă.

De ce? Era vreun drogat pornit să ucidă pe oricine îi ieşea în cale?

Sau poate chiar ea fusese cea vizată?

De ce ar vrea cineva s-o *ucidă*?

Pentru că îl ura pe tatăl ei? Pentru că aflase despre diamantul roz?

Pentru că nu îi plăcuse cartea ei?

Ideea nu era la fel de proastă pe cât suna. Unele dintre e-mailurile pe care le primise erau cu adevărat nebuneşti.

Putea să stea acolo, să încerce să doarmă, să aştepte până dimineaţă... Dar dacă acel tip o urmărea pe *ea* cu adevărat? Se putea întoarce şi să coboare, să se asigure că terminase treaba.

„O, Doamne! O, Doamne!” Ce făcuse să merite asta? Era o scriitoare, cineva care îşi imagina aventuri, nu cineva care le trăia.

Trebuia să se ridice. Trebuia să fugă, să meargă la vale,

sperând să găsească adăpost sau... Nu, stai!

Putea să-l sune pe Eli. Sau la poliţie. Sau...

Unde îi era telefonul?

În maşină.

Trebuia să ia telefonul. Telefonul era singura ei şansă să supravieţuiască acestei nopţi... pentru că singură nu ar putea niciodată să scape cu viaţă.

Se ridică. Păşi pe după copac. Ridică privirea.

Nu vedea nimic. Chiar *nimic*. Nu era lună. Lumina slabă a stelelor nu trecea de crengi ca să ajungă pe solul pădurii.

Dar era o prostie. Maşina era undeva în întunericul ca de cerneală, suficient de aproape de ea cât s-o găsească. Urcă, folosindu-se de crengi şi de tufişuri ca să se tragă, şi descoperi că mersul rapid la vale presupunea acum un urcuş greu, abrupt. Se gândi că era aproape de maşină. Apoi descoperi că era la baza unei stânci care se întindea foarte mult în sus şi nu o putea ocoli... şi tot nu vedea nimic.

Copacii trosneau în bătaia vântului. În aer se simţea miros de pini şi de pământ reavăn.

Stătea acolo, cu mâna pe piatra rece şi tare, şi îşi dădu seama că era complet şi absolut singură.

Maşina ei dispăruse. Telefonul mobil nu mai era. Nu putea să urce. Nu putea rămâne acolo. Trebuia să coboare.

Se smiorcăi, îşi şterse nasul de mânecă şi se smiorcăi din nou.

Începu să coboare şchiopătând.

Acum, nu se temea la fel de mult de ucigaş.

Se temea de sălbăticie.

Era o fată de la oraş care nu reuşise la Cercetaşe.

Nu ştia cum să facă un nod sau un foc.

Probabil erau mulţi lupi aici.

Noaptea era atât de întunecată. Stelele se învârteau pe

cer. De fiecare dată când ceva îi atingea faţa, ţipa încet şi dădea iute din braţe, mai-mai să-şi ia zborul. La un moment dat, dădu din braţe atât de tare, încât alunecă şi căzu.

Lilieci. Sau insecte. Sau ambele.

Fiecare centimetru din acest munte era abrupt.

Încălţămintea ei nu era făcută pentru acest gen de coborâre. Erau mocasini. Aveau mici steaguri nautice pe călcâie. Erau *drăguţi*. Nu erau făcuţi pentru mers ore întregi. Pentru ore şi ore întregi. Ore nesfârşite.

Prostia de California. Niciun loc civilizat n-ar avea munţi atât de abrupţi, încât să fie nevoită să stea în fund şi să alunece. Şi să alunece. Şi să alunece din ce în ce mai tare, până când alunecă de pe un terasament şi ateriză pe pământul moale care tot nu era suficient de moale.

Impactul o lăsă fără aer şi o făcu să îşi simtă vânătăile – în lateral şi pe umăr. Şi simţea obrazul drept ca şi când şi-ar fi tras singură un pumn. Ceea ce, în timpul rostogolirii maşinii, se prea poate să se fi întâmplat.

Se odihni acolo pentru că... pentru că era obosită. Voia să renunţe. Voia să se ghemuiască şi să moară.

Era vina lui Eli. De ce nu era el aici, în locul ei? El era omul primitiv al munţilor. El supravieţuise în impunătorii Anzi în toiul iernii. Probabil ar râde de temerile ei, ar ridica-o şi ar duce-o într-un loc sigur.

Şi la naiba cu mândria, l-ar lăsa s-o facă.

La naiba cu el! Unde era? Nu se muta din acest loc până când el nu avea să o găsească.

În ochi îi apărură lacrimi. Mersese atât de mult. Avea nevoie de somn, dar era prea frig şi...

Un cârcel o făcu să se ridice.

— Nu. Nu! Nu acum! sări în jos pe pantă, sperând să reducă crampele. Au, au!

Eroinele ei nu aveau niciodată cârcei, mai ales nu pe un

versant de munte într-o noapte neagră ca smoala, şi nu spuneau niciodată „Au!”, ceea ce era prostesc şi juvenil şi nu ajuta deloc.

Dar cumva acel „Au!” o făcea să se simtă mai bine, chiar şi când păşi în pârâul pe care îl auzea, dar nu-l putea vedea.

Apa rece îi alină cârcelul *instant*. Înjură, păşi afară, se lăsă în genunchi, îşi coborî faţa spre apă şi bău. Se stropi pe faţă şi simţi cum se spală de transpiraţie, praf şi teamă. Îşi scoase pantoful, îl scurse de apă, stoarse şoseta, le puse la loc, se ridică şi merse mai departe. Şi îşi dădu seama şocată că putea să distingă forme, întunericul nu era atât de întunecat. Cerul nu era chiar atât de negru.

Noaptea era pe sfârşite.

Se odihni şi aşteptă în timp ce cerul deveni gri, apoi albăstrui. Trebuie să fi fost cinci sau şase dimineaţa. Ridică privirea spre pantă şi nu-i veni să creadă că ea însăşi coborâse pe versantul acela periculos. Privi înainte şi nu-i veni să creadă că muntele continua mai departe în jos.

Nu mai exista pe lume nivelul solului?

Dar lumina făcu mai uşoară coborârea. Ocoli prăpastia în loc să cadă, se feri de copaci în loc să se lovească de ei. Imediat ce soarele răsări şi proiectă lumina sa glorioasă peste ţinut, ieşi din pădure şi dădu de o vale... şi se trezi într-o vie, crescută prea mult şi neîngrijită.

Se întorsese în Bella Valley.

Tot ce trebuia să facă acum era să găsească drumul spre casă fără să fie ucisă.

Şi i-ar fi prins bine un mic dejun.

Capitolul 41

Timp de două ore, Eli conduse pe Browena Road pe întuneric, căutând urma lui Chloé şi o găsi spre vârf într-o

dâră de plastic şi sticlă spartă de la farurile din spate. Urmă cioburile roşii după o curbă care nu ducea nicăieri. Se dădu jos din camionetă, lumină spre poteca unde se vedeau resturile şi dădu de Fordul Focus avariat.

Oare ea supravieţuise?

El coborî prea repede, alunecând şi derapând pe ace de pin, şi descoperi că... Chloé dispăruse. Găsi telefonul mobil la geamul din spate, zdrobit şi inutilizabil. Folosind lanterna, privi în jur, îi zări urmele şi apoi, într-un final, putu din nou să respire.

Nu era în siguranţă. Nu era suficient de prost să creadă asta. Putea să aibă oase rupte. Probabil era în stare de şoc. Dar nimeni nu o scosese cu forţa din maşină, plecase singură. Nu fusese răpită şi nu erau urme de sânge. Avea un spirit hotărât să supravieţuiască.

Pentru 180 de metri, îi urmări coborârea. Găsi locul unde se ghemuise în spatele unui copac. Văzu unde încercase să urce şi îşi dăduse seama că se pierduse. Acolo ezită. Voia să coboare după ea. Când se gândi la prăpăstii şi la pericolele mersului pe munte în întuneric, îşi aminti de propriile chinuri din Anzi. Din cauza lunilor petrecute singur, de-abia supravieţuind, vânând hrana şi evitându-i pe cei care îl căutau, ştia cum s-o urmărească pe Chloé... pe lumină. Pentru prima oară, se bucura că trecuse prin acel chin, pentru că îl antrenase bine. Ştia că, pe întunericul acesta sumbru, ar putea s-o rateze. Ar fi dezastruos. Şi, dacă era rănită, nu avea să o poată aduce sus până la camioneta lui pe un teren atât de abrupt şi de accidentat.

Nu. Cunoştea fiecare centimetru din Bella Valley. Ştia pe ce potecă era probabil să fi coborât: pe întuneric, fără nicio idee unde ar trebui să meargă, ştia unde avea să o ducă această parte a muntelui. El avea să coboare şi, dacă ea nu ajunsese, urma să înceapă să o caute.

Geanta ei de laptop era încă în maşină, sprijinită de portiera orientată spre vale. Se aplecă prin geamul spart şi o luă. Computerul era probabil şi el spart, dar cineva ar putea să recupereze datele de pe hard disk şi, în acest moment, asta ar putea conta în căutarea persoanei care o dorea moartă.

Ştia şi el că ea îşi preţuia laptopul şi cartea pe care o păstra acolo, iar el se gândea acum mai mult la cum să o recucerească decât la căutarea dovezilor. Era un nenorocit egoist, un excelent strateg şi... şi era în stare de orice, putea să sacrifice orice, inclusiv viaţa lui, pentru ea.

În răcoarea de dinaintea zorilor, când dimineaţa era doar sugerată şi promisă, se întoarse în grabă la camioneta lui, apoi coborî pe drum spre baza muntelui.

Imediat ce ajunse în zona unde era semnal, îi sună telefonul. Îl privi.

Rafe. Fără îndoială, se întreba ce făcea, unde se dusese, dacă înnebunise de durere.

Eli îl ignoră.

Soarele se vedea peste orizont.

Sună iar. Se uită din nou.

DuPey. Fără îndoială, îi ordona să se întoarcă şi să primească îngrijiri de urgenţă. Închise telefonul şi scoase bateria.

Nu avea nevoie să fie distras încercând să o aline pe Nonna sau să-i convingă pe fraţii lui că era în regulă. Mai important, nu avea nevoie ca poliţia să îi urmărească telefonul aşa cum el îl urmărise pe al lui Chloé.

Conduse pe autostradă, apoi pe drumul lateral, iar la indicatorul rupt pe care scria VINURI INTERESANTE viră pe aleea neasfaltată. Această cramă fusese una dintre cele două duzini din Bella Valley care fuseseră victima recesiunii şi, dacă Chloé ar fi reuşit să coboare de pe munte, aici ar fi ajuns: izolată şi singură, flămândă şi

înfrigurată.

Se opri să deschidă poarta şi analiză urmele din praf. Nimeni altcineva nu mai venise pe aici cu maşina în ultima vreme, ceea ce însemna că era apărată de criminal, oricine ar fi fost el.

Eli trecu pe lângă casa dărăpănată, căutând orice semn că Chloé fusese acolo, apoi se opri în podgoria uşor înclinată, plantată cu un amestec de struguri Chardonnay. Încetini camioneta şi înaintă prin iarba înaltă de lângă capătul rândului, căutând o siluetă singuratică, mică.

Nu găsi pe nimeni.

Deschise geamul şi o strigă pe Chloé pe nume.

Nu se auzi niciun răspuns, în afară de briza uşoară, caldă.

Ajunse la capătul rândului. Aici, muntele se ridica brusc, iar Eli ştia că, undeva mult deasupra, Browena Road se ridica spre vârf. Canalele naturale de drenaj ale muntelui ar fi trebuit s-o conducă pe Chloé aici, aşa că parcă maşina şi continuă de-a lungul şirului de copaci, căutând dovezi că ea ar fi coborât aici. Dacă nu găsea nimic, avea să urce pe munte după ea. Avea să dea de ea oriunde ar fi fost.

Dar iată: urme lângă un pârâu, se întorceau, înaintând spre marginea pădurii, spre orice ar fi putut găsi în această cramă abandonată. Fără suflu de uşurare şi nerăbdare, se urcă în maşină şi conduse între pădure şi capetele de şiruri, privind cum urmele ei se pierdeau în iarba înaltă.

Le găsi, o linie dreaptă care ducea direct spre un smochin plin cu fructe coapte. Unele fuseseră culese şi mâncate.

— Bună fată, spuse el.

„Instincte bune de supravieţuire!”

După aceea, fu uşor. Conduse printre resturile unei mici livezi de pruni şi direct spre coliba dărăpănată a viei, unde

se făcea vinul.

Era acolo, întinsă pe nişte saci de pânză, pe o bancă ruptă, pe veranda dărăpănată. Dormea.

Parcă maşina şi merse spre ea. Când se apropie, lacrimile îi înţepară ochii.

O găsise. Slavă Domnului, o găsise, şi acum... Cum ar putea să-i mai dea drumul vreodată?

Îi strigă încet numele.

Pentru o clipă, ea nu se trezi, atât de adânc dormea.

Apoi se ridică, cu chipul vânăt şi o rangă feroce în mână, gata de atac.

— Hei!

El ridică mâinile.

Ea privi în gol o clipă nesfârşită. Apoi îl recunoscu. Ochii ei străluceau de bucurie. Aruncă deoparte bâta improvizată, sări de pe verandă şi alergă spre el.

O prinse cu blândeţe în braţe şi o ţinu şi, în timp ce o mângâia pe cap, ea spunea iar şi iar:

— Ştiam că o să mă găseşti, Eli. Ştiam eu.

Poate că ea nu-l mai plăcea, dar avea încredere în el, şi acesta era un început bun în direcţia potrivită.

Înclinându-i capul spre al lui, îi examină vânătaia de pe obraz şi de sub ochi şi tăieturile de pe frunte şi gât, provocate de sticla spartă.

— Unde mai eşti rănită?

— Mă doare umărul şi încă sunt zdruncinată de la impact.

— Ai ceva rupt? El nu aşteptă un răspuns, ci îi dădu jacheta jos de pe umeri şi îi ridică tricoul. Avea vânătăi pe partea stângă. Poţi ridica braţul? întrebă el. Putem să dăm asta jos?

— Nu cred. Se strâmbă şi îşi flexă umărul. Cel puţin, nu vreau să încerc.

— O să te ajut eu. Scoase briceagul, îi tăie tricoul de la

gât până la capătul mânecii în ambele direcţii, apoi până jos la tiv şi trase de fâşii.

— Eli!

Ea râse pe jumătate.

Dar el nu era amuzat. Soarele lumina prea clar vânătăile provocate de centura de siguranţă peste claviculă şi între sânii ei. Umărul nu părea afectat, dar nu se îndoia că se lovise zdravăn.

— Mai jos de talie?

Ea se dădu înapoi.

— Nu, şi îmi plac aceşti jeanşi, aşa că pune cuţitul ăla deoparte.

— Draga mea, tăierea hainelor tale este cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru ele. Sunt distruse. Dar el strânse cuţitul şi-l puse deoparte.

Chloé se uită în jos, la ea însăşi. Pentru prima oară, îşi dădu seama cât de mânjită era de noroi, cât de mult îi erau distruse toate hainele de la accident şi de la coborâre. Oftă nefericită.

— Chiar îmi plăceau aceşti jeanşi.

El scoase iar cuţitul. Ea spuse în grabă:

— Nu am nimic rupt. Dată fiind starea în care se află maşina mea, am scăpat ieftin. Dar tu ce ai păţit?

Atinse locul unde fuseseră sprâncenele.

— Am o trusă de prim ajutor în camionetă. O ajută să îşi pună jacheta la loc. Hai să îţi punem un pachet cu gheaţă şi să iei nişte calmante, apoi plecăm şi o să-ţi povestesc totul.

O ajută să se suie în camionetă. Porni încălzirea scaunului pentru ea, îi dădu un pachet cu gheaţă şi două aspirine cu apa dintr-o sticlă care se rostogolea pe bancheta din spate. După ce îi puse o pătură în poală, conduse cât de rapid putu, îndreptându-se spre autostradă.

— De ce am plecat de acolo? întrebă ea.

— Dacă persoana care te-a forţat să ieşi de pe drum cunoaşte zona, o să ştie unde ai coborât de pe munte şi va sosi în curând.

— Cum ai făcut tu.

— Da. Dacă se întâmplă asta, vreau să fii departe de aici.

Ea mută pachetul cu gheaţă de pe obraz pe coaste.

— M-am tot gândit. Probabil a fost cineva nervos, care a atacat la întâmplare.

— Nu cred, spuse el şi îi povesti despre cabană.

După ce termină de vorbit, privi iute în direcţia ei şi văzu că se uita pe fereastră, cu ochii mari şi speriaţi. Tremura violent, fiind cuprinsă de frisoane şi suferinţă. Trase de pătură până ajunse sub gât, se cuibări în ea şi şopti:

— Cineva încearcă să mă omoare. De ce ar încerca cineva să mă omoare?

Eli nu suporta acest gând. Imediat ce putu, viră pe un drum lăturalnic izolat şi pe poarta unei alte vii abandonate. O închise în urma lor, scoase un lanţ şi un lacăt din trusa de unelte şi securiză poarta de intruşii foarte hotărâţi.

Conduse spre cea mai îndepărtată vie din lot, întoarse încă o dată şi conduse de-a lungul şirului până la capăt.

Opri camioneta, apoi se întoarse şi o luă pe Chloé în braţe. Strânse pătura şi mai tare în jurul ei şi o purtă până la o porţiune cu iarbă. Vântul sufla încet, şi soarele strălucea, iar el se aşeză şi o ţinu în braţe, legănând-o îndurerat, dar uşurat.

Această alinare funcţionă de ambele părţi.

Aproape că o pierduse – şi nu doar în calitate de soţie. Aproape că o pierduse pentru totdeauna. Când îşi aminti de groaza pe care o simţise văzând cabana aruncată în aer şi cum înnebunise de frică când o auzise la telefon... când îşi aminti că cineva o împinsese de pe unul dintre cele mai

periculoase drumuri care ieşeau din Bella Valley... acum nu mai putea decât să o ţină în braţe cu recunoştinţă şi iubire.

Era în viaţă.

Şi carcasa care îl protejase de durere atâta vreme se spărsese într-un milion de bucăţi. Orice urma să se întâmple, nu avea să mai fie niciodată omul de dinainte.

Din cauza ei.

Ea avea tot meritul.

Chloé îşi puse un braţ în jurul gâtului lui şi îşi apăsă chipul în pieptul lui. Încet, se opri din tremurat şi se relaxă lângă el.

— Nu ştiu cine face asta, dar intenţionez să aflu, îi spuse el.

— Ştiu că da. Îl mângâie pe cap, găsi cucuiul de la impactul cu cimentul şi îl atinse uşor cu degetele. Dumnezeule, Eli, ai o contuzie?

— Este în regulă. Am aterizat în cap. E cea mai tare parte a mea.

Ea râse puţin amărâtă. Dar râse. Eli îi sărută vânătaia de pe obraz. Se întoarse cu faţa spre lumina soarelui şi spre el şi îl lăsă să îşi apese buzele de fruntea ei, de urechea ei, de gură.

Apoi... o săruta, chiar o săruta, controlul lui ceda sub presiunea unui sentiment din ce în ce mai acut şi copleşitor de uşurare şi iubire disperată.

Aproape că o pierduse. Dacă nu ar fi plecat din cabană la timp... Dacă ar fi fost împinsă de pe drum într-un alt loc...

Ea îl îmbrăţişă cu ambele braţe. Buzele ei se deschiseră sub ale lui.

Iar el îi gustă lacrimile sărate. Ridicând capul, Eli spuse:

— Te-am rănit.

— Nu. Ea clătină din cap. Nu credeam că te voi mai

vedea vreodată. Apoi mi-a fost frig şi teamă, iar tu m-ai găsit. După aceea, spuse cele mai dulci cuvinte pe care Eli le auzise vreodată:

— Eli, te rog... fă dragoste cu mine! Fă-mă să ştiu că sunt cu adevărat vie!

Capitolul 42

Eli întinse pătura pe iarbă şi înclină capul lui Chloé pe spate, până când ea stătea întinsă pe lâna aspră. Se lăsă cuprinsă de mirosul verde de iarbă strivită. Pământul răcoros o susţinea. Cerul albastru aduna fâşii de nori şi îi trimitea într-o călătorie leneşă de la un orizont la altul.

Iar Eli se aplecă deasupra ei, cu ochii fierbinţi şi chipul încordat de pasiune. De dorinţă. Pentru ea. Totuşi, mâinile lui erau blânde când îi dădură jos jeanşii, şi Eli tresări când văzu vânătaia de pe coapsa ei, zgârietura de pe genunchi, ca şi când durerea ei era şi a lui.

— Mâine, durerea va fi mai acută.

Ea voia să spună că putea să fie mult mai rău.

— O să te doară toate şi o să fii înţepenită. O să am grijă de tine. Îi dădu jos chiloţii, îi sărută şoldul, abdomenul. Relaxează-te şi lasă-mă să am grijă de tine!

Închise ochii în lumina strălucitoare a soarelui şi îl lăsă să îi scoată hainele până când ajunse goală în acest loc izolat, singură cu el. Se simţea nouă, ca Eva înapoi în Grădina Edenului, şi i se oferise orice îşi dorise vreodată: soare, o briză uşoară care agita aerul cald, mirosurile amestecate de frunze, pin şi Eli.

Când îşi scoase şi el hainele, când o mângâie cu o dorinţă de-abia controlată, ea îşi aminti de acea primă noapte când el reprezentase toate lucrurile interzise, păcătoase şi sexy, când o călărise, şi ea îl călărise pe el, şi fuseseră năvalnici împreună. Se întreba, în timp ce el îi

mângâia căuşul sensibil al palmelor, ce s-ar întâmpla dacă i-ar cere să se oprească.

Când se apropie să înşire săruturi ca perlele pe gâtul ei, deschise ochii şi îl privi în ochi – şi văzu o flacără care avea să îi consume pe amândoi.

Nu se putea răzgândi, era mult prea târziu pentru asta. Poate că el ar putea fi întruchiparea unui iubit tandru care îi trata vânătăile cu grijă iubitoare, dar el intenţiona foarte clar să şi-o revendice.

Adevărul era că ea voia să şteargă ultimele 24 de ore din mintea ei, ca şi când nu ar fi existat niciodată. În timp ce Eli îi acoperea trupul cu sărutări, ştia că putea să conteze pe el să facă exact asta.

El îşi folosi degetele în mângâieri lungi, lente, ferme, de pe umerii ei în jos pe braţe, până în vârfurile degetelor, apoi din nou de pe pieptul ei până pe abdomen. Zăbovi peste vânătăi care o marcau în pete de albastru şi mov şi îi ridică coapsele, sărutând-o uşor între picioare. Ea îi mângâie părul, ars şi rupt de la căldura exploziei, şi oftă de plăcerile îngemănate ale căldurii soarelui şi căldurii dorinţei.

Ridicând-o, o întoarse pe burtă şi îi mângâie din nou umerii, apăsându-i şi frământându-i până când tensiunea de care ea nici nu fusese conştientă dispăru. Îi masă spatele, în jos, înşiră sărutări pe spinarea ei, apăsă uşor o vânătaie de pe şold şi una de pe gleznă.

Ea stătea întinsă cu obrazul pe pătură, împăcată, dar însufleţită de pasiune, ştiind că nimic atât de minunat nu se mai putea întâmpla vreodată iar, dorind să ţină fiecare moment, chiar în clipa în care dispărea.

Eli atinse, mângâie, iubi fiecare centimetru al trupului ei, apoi o întoarse iar şi, cât era relaxată şi liniştită, o deschise, o pătrunse, o luă cu paşi treptaţi.

Chiar pe măsură ce ritmul crescu, calmul o stăpânea,

învăluind-o într-o ceaţă aurie de lumină şi extaz.

Apoi el îşi mută poziţia, se ridică în genunchi şi o săltă odată cu el şi, precum un magician, îi alungă calmul şi relevă foamea care îi bătea ca o tobă în vene.

Ea se încordă lângă el din nou şi din nou, căutând... căutând. De fiecare dată când se apropia de climax, de fiecare dată când tremura şi îşi înfăşura picioarele în jurul lui, el încetinea, o aducea la început. Dar niciodată la acelaşi început. De fiecare dată, ea începea de puţin mai sus, puţin mai repede, cu puţin mai multă disperare şi cu mult mai multă dorinţă.

Într-un final, el se aplecă aproape de ea, piept la piept, şi apăsă adânc, foarte adânc. Orgasmul o copleşi, începând cu miezul fiinţei ei şi întinzându-se spre fiecare nerv, un climax compus din cer şi pământ, din amintiri şi prezent, din Eli şi Chloé.

Ţinându-i trupul în braţe, ea scânci de bucurie pe măsură ce spiritul ei plutea alături de al lui.

Îl rugase să o facă să se simtă vie din nou.

El îşi îndeplinise promisiunea.

Pe măsură ce mişcarea încetini, pe măsură ce ei doi încetară să fie unul şi deveniră iar Eli şi Chloé, separaţi şi compleţi, în ochii ei apărură din nou lacrimile.

Eli observă imediat.

— Ce s-a întâmplat? şopti el şi i le şterse.

„Acelaşi lucru care se întâmplase ieri. M-ai trădat în toate felurile posibile, şi te părăsesc!”

Dar acum nu era momentul, aşa că ea clătină din cap.

— Sunt epuizată, rănită şi în stare de şoc.

— N-ar fi trebuit să...

— Ba da, a trebuit. De asta era ferm convinsă. A fost dulce şi bine, şi acum am o amintire la care să...

Ea chiar era obosită, pentru că spusese prea multe.

— O amintire pe care să o preţuieşti când nu vom mai fi

împreună? Nu era prost. Privirea îi deveni mai tăioasă. Ar trebui să fii mai atentă, Chloé!

— Atentă... pentru că sunt nesocotită?

— Atentă pentru că asta te poate costa totul. Gâmdeşte-te, Chloé! Cabana a explodat după ce am prezis că aşa va fi. O camionetă mare ca a mea te-a împins de pe drum. Vocea lui era rezonabilă, dar avea privirea furioasă. Nu ar trebui să bănuieşti pe nimeni mai mult decât pe mine. Şi iată-ne aici, singuri în mijlocul unei podgorii, la kilometri distanţă de locul în care te-am găsit. Dacă aş vrea să te omor, aş putea să o fac aici şi acum, şi nimeni nu ţi-ar găsi cadavrul.

— Nu fi ridicol, Eli! Nu m-aş teme niciodată de tine. Îi mângâie părul scurt, ars de pe frunte, şi simţi o durere amară. Mi-am pus viaţa în mâinile tale. Dar nu îţi pot încredinţa inima mea.

Capitolul 43

Era după-amiaza devreme, iar Eli şi Chloé mergeau spre casa lui. Tăcerea stătea între ei ca o fiinţă vie, dând greutate aerului, îngreunând respiraţia lui Chloé.

Nu era că nu vorbeau. O făceau, dar politicos, ca nişte străini care făcuseră cunoştinţă recent.

El întrebase dacă ea credea că ar trebui să meargă la spital.

Ea spusese nu, era sigură că nu avea răni grave şi înţelegea că ar fi mai bine dacă toată lumea, inclusiv potenţialul ei ucigaş, credea că era moartă.

Eli îi spusese că îi recuperase laptopul din maşină.

Ea îi mulţumise amabil, mai încântată decât arăta, dar reţinută din cauza stânjenelii groaznice dintre ei care tot creştea.

Eli se scuză pentru că nu îi scosese hainele din

portbagaj, dar îi explicase că se temuse să piardă timpul deblocându-i portbagajul.

Ea fusese de acord şi spusese că avea să se descurce cumva.

— Este un magazin de ţară mai în faţă, spuse el. Aş vrea să ne oprim şi să luăm ceva de băut. Fără îndoială, eşti deshidratată, şi eu... sunt şi eu deshidratat.

— Ar fi plăcut, spuse ea şi tresări.

„Ar fi plăcut?" Ce era în neregulă cu „Da, mersi?"

— Îmi dau seama că este o solicitare neobişnuită, dar vrei să te apleci? Cu părul ăsta şi publicitatea de care ai avut parte, mă tem că eşti foarte uşor de recunoscut.

— Bun plan.

Gata. Asta sunase puţin mai natural. El o privi când viră spre In and Out Gas and Food.

Trase pătura peste cap şi se lăsă pe podea.

— Mă întorc imediat, spuse el.

Aşa şi făcu, cu sticle de apă, două ceaiuri reci şi două sandvişuri într-o pungă de plastic şi un tricou gri.

Când plecă, îi dădu tricoul.

— Mulţumesc. Îl ridică. Pe el scria IN AND OUT GAS AND FOOD, pe piept.

— Măcar atât puteam să fac după ce l-am tăiat pe celălalt. Am luat mărimea S. Este mărimea potrivită?

De obicei, ea cumpăra mărimea M, dar el părea temător, aşa că spuse:

— Sigur.

Îi chiorăi stomacul. Se lăsă înapoi pe scaun, băgă tricoul în buzunarul de la uşă şi spuse:

— A trecut atât de mult timp de când am mâncat, încât probabil am ajuns la XS.

— Serios?

El o privi îngrijorat.

— Nu. E perfect. Mulţumesc. Acum, ei nu-i păsa de

tricou. Luă un sendviş şi îl desfăcu.

— Am luat cu curcan şi cu şuncă, spuse el. Nu ştiam de care preferi...

— Nu-mi pasă.

Ea muşcă.

Eli intră în parcarea aproape goală a unui bar dezafectat şi opri. Desfăcând celălalt sendviş, luă jumătate, şi pe cealaltă jumătate o lăsă pe scaun, între ei.

Amândoi priveau înainte, prin parbriz, şi acea linişte apăsătoare revenea de fiecare dată când mesteca – o auzea în urechi. Puse sendvişul – era cu şuncă – pe hârtie, cu grijă să nu facă prea mult zgomot.

— Cât timp crezi că trebuie să fac pe moarta?

— Lasă-mă să vorbesc cu Rafe. El este expertul. Probabil că oricum este disperat. Eli puse bateria în telefonul mobil şi îl porni, aruncând o privire la lista de apeluri. Da, am primit aproximativ o sută de apeluri, iar de la el sunt zece. Telefonul începu să sune. Va pune întrebări. Spune-mi, când te-ai dus la cabană, alarma era activată?

— Da. Îmi amintesc că am dezactivat-o. Eram atât de supărată, încât am nimerit cu greu butoanele potrivite – şi am încercat de trei ori. M-am temut ca alarma să nu se declanşeze şi...

— Nu voiai să mă vezi din nou. Ştiu. Capacul de la ceaiul rece făcu zgomot când îl scoase. Ai setat-o când ai intrat?

— O, da. Pentru că voia să fie avertizată dacă el încerca s-o viziteze. Şi am setat-o şi când am plecat. Pentru că nu voia să îi ofere niciun motiv să se plângă atunci când avea să descopere că ea plecase.

— Imediat ce ne întoarcem acasă, îl voi pune pe Rafe să trimită pe cineva să păzească locul şi să verifice sistemul de securitate. La cum îl ştiu pe fratele meu, deja a cercetat locul exploziei.

Melancolică, se gândi că trebuie să fie frumos să ai

automat acest ajutor şi ştia că întorcea din nou spatele şansei de a face parte din exact genul de familie care acorda acel fel de sprijin.

— Ce speri să găsească?

— Ceva care să identifice răufăcătorul: cine este, unde a stat, cum a reuşit să facă asta. Chipul lui Eli era rece şi distant, gânditor când se străduia să îşi dea seama ce se întâmplase şi cum. Ce mă deranjează este că toţi cei din Bella Valley ştiu că suntem căsătoriţi. Ar fi trebuit să presupună că eram amândoi în casă. Nu înţeleg cum de criminalul nostru a ştiut că eşti în cabană.

— Poate că nu mă urmărea pe mine.

Eli se uită la ea.

Amintindu-şi urmărirea de pe acel drum întunecat de noaptea trecută, începu să transpire.

— Ştiu. Aş vrea eu.

— Cineva supraveghează casa. Sau pe tine.

Acum, că vorbeau, putea să mănânce din nou. Muşcă iar din sendviş şi apoi luă o înghiţitură zdravănă de ceai de piersici.

— Cum a ştiut că nu m-a ucis în explozie?

— De ce ai plecat?

— M-am decis că nu puteam suporta să rămân.

Ei bine, el întrebase.

— Ai făcut-o repede, fără să stai pe gânduri, fără să suni sau să fi anunţat pe nimeni?

— Da.

— Deci dacă tipul care a pus bomba nu te-a văzut plecând...

Îi trecu un gând prin minte.

— Se poate să fi fost o explozie de gaze?

El clătină din cap.

— Îmi pare rău. În cabană nu există nimic pe gaz.

— La naiba!

— Deci dacă tipul care a pus bomba nu te-a văzut, repetă el, ar fi aruncat cabana în aer presupunând că erai înăuntru. La ce oră ai plecat?

— Cam pe la opt, opt şi jumătate.

— Eu am venit pe la nouă. Eli punea evenimentele în ordine cronologică în timp ce ea asculta. Unde te-ai dus când ai plecat din casă? Spune-mi despre fiecare loc unde te-ai oprit.

— Am trecut pe lângă magazinul de sticlă artizanală din centru ca să văd dacă este deschis. Voiam să iau ceva pentru mama mea, o ofrandă de pace pentru că i-am ignorat sfatul. Nu era deschis. Nu mâncasem toată ziua, aşa că mueam de foame. Asta îi aminti că încă îi era foame şi mai muşcă o dată, mestecă şi înghiţi. Am trecut pe la Boomers şi am luat un burger. M-am oprit la benzinărie şi am făcut plinul.

— Oamenii din Bella Terra te-au văzut?

— Sigur. Nu am recunoscut pe nimeni, totuşi.

— Crezi că ai ajuns pe autostradă cam pe la ora la care a explodat casa?

— De fapt... nu, după. Când îşi dădu seama de adevăr, clipi la el. Am văzut maşinile de pompieri trecând în goană când făceam plinul. Nu mi-a trecut prin minte că veneau acasă la tine.

Ochii căprui ai lui Eli se mijiră în timp ce se gândea.

— Întrebarea este dacă te-a urmărit cineva când ai plecat din oraş ca să încerce să te scoată de pe drum sau persoana în cauză a venit la foc odată cu poliţia, şi-a dat seama că nu erai acolo şi apoi te-a urmărit. M-ai sunat între zece şi zece şi jumătate, aşa că totul pare să aibă sens.

Pentru ea asta nu avea sens.

— Dacă ar fi cineva care a venit odată cu poliţia, cum de a ştiut unde mă duceam?

— La fel cum am ştiut şi eu: folosind GPS-ul de pe telefon pentru a te localiza. Şi asta probabil înseamnă că este cineva din poliţie. Nu neapărat.

— Dar e probabil. Înţeleg. Ce nasol e ăsta! împinse sendvişul la o parte. Nu mă voi simţi niciodată în siguranţă.

— Încearcă-l pe cel de curcan. Este bun. Împinse jumătatea lui spre ea. Trebuie să rezolvăm lucrurile astea. Nu te pot iubi dacă nu eşti vie.

Iubi. Ştia că îl părăsise. Şi spusese clar că nu intenţiona să se întoarcă. Deci cum trebuia să răspundă la asta?

— Lasă-mă să vorbesc cu DuPey, spuse el.

— Ai încredere în el?

Eli avea dreptate. Curcanul era bun, cu pâine graham.

— În clipa asta, nu am încredere în nimeni, dar nu intenţionez să îi spun că eşti în viaţă şi vreau să îl intimidez ca să îmi dea orice informaţie a aflat noaptea trecută la explozie. Eli se întoarse cu faţa spre ea. Între timp, când te simţi în stare, aş vrea să cauţi pe internet orice ştiri legate de tine.

— Autorităţile mi-au anunţat moartea? Ar fi fost puţin mai uşor pentru ea să se ascundă... dar mult mai greu să obţină alt contract pentru carte.

— Probabil. Ignoră asta şi caută ameninţări apărute înainte.

— Ca autoare, am primit nişte e-mailuri destul de înspăimântătoare. Le-am predat celor de la FBI.

— Bravo ţie! Părea surprins şi încântat. Au găsit ceva?

— O femeie dintr-un azil din Michigan le-a scris pe toate. Puse jos sendvişul. Dar ştii ce? Nu cred că asta a fost. Aş căuta mai întâi informaţii despre Massimo şi diamantele roz. Dacă cineva caută diamantele roz, inelul...

Lui i se întretăie respiraţia.

—... Era un indiciu. Eli, nu o lua razna. De unde să ştim

că cineva din Bella Valley ar face această legătură?

— Asta este cea mai bună dovadă a noastră. Deschise consola, scoase un plic, îl întoarse şi găsi un pix. Cine a fost la cină?

— Familia ta. Cred că îi putem exclude.

— Nu ştiu. Nonna poate să fie un personaj destul de dur. Nu părea să glumească.

— Bao. Olivia. Tom Chan. Victor a văzut inelul. Am văzut petrecerea lui Wyatt Vincent, şi aici intră DuPey, şeful poliţiei, soţia lui, Finnegan Balfour, Terry Gonzales, Wyatt însuşi.

Eli notă numele.

Chloé continuă:

— Francesca şi Brooke l-au admirat în toaletă, şi soţia lui DuPey şi prietenele ei au venit şi ele.

Asta îl făcu să ridice privirea.

— În baie?

— Ce crezi că facem acolo când mergem împreună?

— Vorbiţi despre bărbaţi?

Chloé zâmbi.

— Nu te flata. Vorbim despre lucruri care sunt importante pentru noi.

— Vestea despre acel inel trebuie să se fi împrăştiat prin tot oraşul în câteva secunde.

— Fără îndoială. Este un inel grozav. Ea zâmbi fără să fie amuzată. Majoritatea celor care s-au uitat la el au presupus, ca doamna DuPey, că era un safir roz. Eu nu i-am corectat – întreaga speculaţie era de prost gust. Dar criminalul ştie că nu era un safir roz, căci, pentru el, simbolismul faptului că ai ales un diamant roz este mult prea evident. Deci cred că bănuielile noastre ar trebui să înceapă de la oamenii care au văzut inelul în noaptea aceea.

— De acord. Se apleacă şi o sărută pe frunte. O să aflăm

cumva. Cu noi doi, ticălosul acela n-are nicio şansă.

Îşi termină ceaiul rece, apoi strânse gunoiul şi îl puse în punga de plastic.

— Tu de ce ai plecat?

— Ce?

— De ce te-ai dus la cabană? întrebarea ei chiar era pusă din curiozitate. Venise să îşi verifice investiţia, desigur.

— Ca să îţi spun că mi-a plăcut cartea ta şi că te iubesc. O spuse atât de relaxat, de parcă era un fapt pe care îl ştia deja. O lăsă fără replică. Apoi cabana a explodat, şi am crezut că este prea târziu. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată. Îi tremura vocea, şi o luă de mână, strângându-i-o ca şi când avea nevoie de acel scurt moment de contact.

Ea îşi dădu seama de adevăr pentru prima oară.

— Dacă ai fi venit cu câteva minute mai devreme, ai fi fost înăuntru. Şi aşa nu ai sprâncene, linia capilară ţi se retrage brusc şi ai un cucui la ceafă.

Putea să fie mort. Când se gândi la asta, i se strânse pieptul şi o duru inima.

— E bine că nu ai scris o carte mai scurtă.

El zâmbi.

Ea, nu.

— Eli, dacă ai fi murit din cauza mea, nu m-aş fi putut ierta niciodată.

— Sunt bine, tu eşti bine şi o să rămânem bine. Mă întrebam – arătă spre firma care anunţa numele acestui bar dărăpănat – dacă vrei să îţi iau un tricou şi de aici?

Ea privi într-acolo.

THE BEAVERINN.

— Nu, spuse ea. Mulţumesc.

Capitolul 44

Drumul de pietriş de pe aleea care ducea spre casa lui Eli o trezi pe Chloé, şi, pentru prima dată de când făcuseră dragoste, vorbi fără să se gândească:

— Ştiu că eşti antisocial, dar este o prostie. Trebuie să rezolvi asta.

— Bine, spuse el.

Se încruntă. Poate că încă visa, pentru că Eli părea atât de... plăcut. Se întoarse, îl studie, îi observă obrajii traşi, pungile de sub ochi.

Plăcut? Nu, era doar obosit – şi încă era atât de al naibii de frumos, cu o charismă discretă ce o făcea să-şi dorească să uite de trădare şi să trăiască alături de el pentru totdeauna... sau până când avea să o trădeze din nou.

Nu, nu putea să stea cu el. Dar cel puţin ar putea să se uite la el şi să se bucure de privelişte.

Camioneta ajunse în zona asfaltată, drumul deveni mai neted, şi ea se uită spre podgorie şi întrebă îngrozită:

— Eli! Ce s-a întâmplat cu strugurii tăi?

El privi spre locul în care douăzeci de rânduri cu spaliere fuseseră doborâte şi distruse.

— Noaptea trecută, aici au venit maşini de pompieri, de poliţie şi ambulanţe. Cineva era blocat, şi a trebuit să iasă.

— Sper că plănuieşti să-l dai în judecată!

Petrecuse suficient de mult timp cu Eli încât să jelească distrugerea viţelor sale dragi.

— Se mai întâmplă.

Evident, ultimele 24 de ore îl tulburaseră pe Eli. Eli pe care îl cunoştea ea nu ar desconsidera atât de uşor moartea atâtor viţe nobile.

Ajunseră în zona de parcare, şi cabana – sau lipsa ei – ajunse în raza lor vizuală.

Chloé tresări.

— O, nu! O, nu! Explozia făcuse un crater negru, adânc în pământ, arsese gazonul din jur şi azvârlise resturi în vie, tufişuri şi pe casă.

— Ştiu că ai spus... dar nu mă aşteptam să... Arată ca şi cum o tornadă de grad F a devastat cabana.

— Ştiu. Opri camioneta şi privi distrugerile. Dar cel puţin nu am pierdut ce este important pentru mine... Oprindu-se la mijlocul propoziţiei, arătă spre cele două vehicule parcate lângă casă. Recunoşti maşinile?

— Nu. Dar nu-mi place cum arată aceea, zise ea indicând spre Mercedesul CL600.

Eli se uită la ea de parcă era nebună.

— Este o maşină grozavă.

— Este o maşină pe care ar conduce-o tata.

Entuziasmul lui Eli se stinse.

— Asta ar explica tipul care arată ca un bodyguard postat lângă uşă.

Chloé observă un străin care stătea nemişcat şi care se ridică pe verandă, privindu-i.

— Ai dreptate. Acela este Arvid Dijkstra. Este principalul bodyguard al tatălui meu.

Îi făcu semn cu mâna. El ridică o mână drept răspuns.

— Acum, mă întreb dacă cealaltă maşină nu este – Chloé trase adânc aer în piept – a mamei mele.

Eli se întoarse spre ea îngrijorat.

— Crezi că au fost anunţaţi că ai fost ucisă?

— O, Doamne!

Chloé ieşi din maşină şi alergă spre casă, uitând de răni în graba de a-şi linişti părinţii. Eli o urmă îndeaproape. Urcară în grabă scările de la intrare.

Eli descuie uşa.

Când ajunseră în pragul uşii neobservaţi, auziră un vuiet de strigăte.

— A omorât-o? Mama ei, înaltă, suplă şi puternică, se

certa cu Tamosso Conte.

Tamosso, scund, îndesat, sfidător şi mai mult decât un adversar pe măsura ei, stătea faţă în faţă cu ea.

— Nu fi ridicolă, femeie! N-a omorât-o.

— Ai văzut cabana unde ai hotărât, atât de inteligent, că o să stea. Ochii Laurei Robinson se umplură cu lacrimi şi vocea îi tremura. Dacă Chloé a murit...

— Nu, Lauren. Nu. Eli este un om bun. N-ar permite vreodată ca Chloé să păţească ceva. Tatăl făcu un pas înainte şi veni lângă mama ei. Puse braţul în jurul ei şi spuse: Crede-mă, draga mea, Chloé este bine.

Chloé înaintă.

— Tati. Mamă. Deschise braţele. Sunt atât de bucuroasă că sunteţi aici!

Preţ de câteva secunde, părinţii ei o priviră uluiţi.

Veniră în grabă spre ea, o îmbrăţişară, o ţinură în braţe într-un fel în care o făceau să înţeleagă cât de îngrijoraţi fuseseră amândoi.

Chloé tresări, întrucât o îmbrăţişau puţin prea strâns, şi râse când Lauren spuse:

— Părul... tău!

— M-am tuns.

— În mod clar!

— *Ti sta bene il nuovo taglio di capelli!*

Tatăl ei radia şi îi ciufuli părul.

— *Grazie*, *papa*, spuse Chloé.

— Este foarte drăguţ, dragă. Foarte... poznaş. Lauren o studie, şi vocea i se îmblânzi. Chipul tău mă îngrijorează, totuşi. Ce s-a întâmplat? Am crezut că ai...

Ochii i se umplură de lacrimi.

— E în regulă, mamă. Chloé o trase înapoi spre ea şi o îmbrăţişă tandru. Nu eram aici când a avut loc explozia, iar Eli m-a apărat de necazuri.

— Ce necazuri? Tamosso arătă spre cabană. Ce necazuri

aveţi?

— Încercăm să aflăm, spuse Eli, şi vă vom informa când vom avea mai mult timp. Trebuie să întreb – cum aţi intrat?

Chloé nu se gândise la asta, şi se uită la părinţii ei, speriată şi temătoare.

— Am sunat-o pe bunica ta, şi a venit să ne deschidă. O femeie încântătoare. Tamosso îşi sărută vârfurile degetelor. *La piu gentile*.

— Ne-a întâmpinat cu multă bunătate, spuse Lauren pe un ton înţepat.

Chloé îşi dădu seama că se clătina. Privirea lui Eli zăbovi asupra ei.

— După cum puteţi vedea, Chloé şi-a accidentat maşina. A trecut printr-un calvar şi are nevoie de odihnă.

Tamosso îi mângâie bărbia.

— Cara, îl chem pe medicul meu personal din San Francisco.

— Serios, tati, nu e nevoie. Acum, că sperietura iniţială mai trecuse, Chloé căscă obosită.

Eli o trase aproape de el.

— A stat trează toată noaptea. Am adus-o înapoi aici ca să doarmă. Vă rog să ne scuzaţi…

Lauren îşi întipări pe chip privirea ei încăpăţânată.

— Am venit aici pentru că, după ce am auzit despre această nuntă extrem de nepotrivită, am ştiut că fiica mea are nevoie de mine.

— Am venit aici pentru că *tu* ai luat-o razna cu căsătoria, îi spuse Tamosso.

Dintr-odată, pentru Chloé, totul era prea mult: trădarea lui Eli, accidentul groaznic, coborârea înspăimântătoare de pe munte, foamea, frigul, durerea, faptul că bărbatul pe care îl iubea ar fi putut fi ucis în locul ei…

— Mă bucur să vă văd pe amândoi, dar eu mă duc la

culcare. Chloé se sprijini de braţele lui Eli. Aşa cum a spus şi Eli, am nevoie de somn.

Ambii părinţi făcură un pas înainte.

— Ce a păţit?

Tamosso tremură privind trupul moale al lui Chloé.

— Epuizare şi şoc, îi spuse Eli cu răbdare. Noaptea trecută aproape că a murit. Are nevoie de odihnă.

— Dacă o duci tu în dormitor, voi avea eu grijă de ea. Lauren Robinson era o femeie activă, cu un aer impunător, care îi transmitea foarte clar lui Eli că era obişnuită să fie ascultată.

El nu avea să îi permită să îi dea ordine. Nu aşa. Privind-o în ochi, spuse:

— Chloé este soţia mea. Voi avea eu grijă de ea.

Lauren se dădu înapoi, jignită.

Fără să deschidă ochii, Chloé mormăi:

— Sunt bine, mamă, jur! Lasă-mă să dorm puţin, şi voi fi ca nouă.

— Cum doreşti, draga mea.

Lauren îi dădu lui Chloé la o parte părul de pe frunte, apoi o sărută acolo şi îi netezi iar părul.

Eli se relaxă puţin. Chloé îi spusese că ea şi mama ei aveau o relaţie bună, dar el trebuia să vadă dovada. Trebuia să ştie că Chloé era în siguranţă învăluită de dragostea mamei ei.

Le spuse părinţilor ei:

— Dormitoarele de oaspeţi sunt la parter. Dacă vreţi să aşteptaţi, vă arăt unde sunt, dar, vă rog, sper că vă veţi face comozi în casa noastră, spuse el uşor sarcastic, de vreme ce părinţii lui Chloé erau deja suficient de relaxaţi cât să se certe.

Lauren înţelese,

Tamosso era ignorant.

— A. Bun. Luă cele două valize de lângă uşă. În ultima

vreme, am locuit într-un hotel din San Francisco, aşteptând veşti de la tine. E mai bine să stai cu familia. Vino, Lauren! Acum, că ştii că fiica noastră este în viaţă, să-i lăsăm pe copii singuri.

Lauren ezită.

Vocea lui Tamosso răsună ca un bici:

— Haide, Lauren!

Se îndreptă spre scări. Lauren îl urmă. Chloé privi printre pleoape.

— Nimeni nu face pe şeful cu mama mea. N-am idee cum de i-a ieşit asta.

Eli înaintă spre dormitor.

— A pornit de la zero şi a făcut avere. Nu este de mirare că se poate face auzit.

— Presupun. Dar nu văd niciodată latura asta a lui, şi, crede-mă, nu am văzut niciodată un bărbat care s-o ţină pe mama din scurt.

Eli o puse pe pat.

Ea gemu.

— E aşa bine.

Eli se apleacă peste ea.

— Te-ai prefăcut că leşini acolo?

Ea îl privi printre genele lăsate.

— Poate... puţin.

— Bună strategie, spuse el. Acum, odihneşte-te! O să am grijă de tine. Eşti în siguranţă aici.

— Ştiu.

Se cuibări în perne.

Da. *Pentru că avea încredere în el cu trupul, dar nu cu inima. O* condamnare care îl flată şi îl strivi în acelaşi timp.

Îi mai dădu calmante, îi scoase hainele, îi puse o cămaşă de-a lui în jurul umerilor şi o înveli, luptându-se cu dorinţa de a se sui în pat cu ea, de a o ţine în braţe în timp ce dormea, de a fi cu ea când se trezea şi de a face din nou

dragoste cu ea. Voia să-i arate că putea să aibă încredere în el în orice fel, că bărbatul care se afla aici, acum, nu era acela cu care se căsătorise orbeşte.

Dar ea adormi repede, epuizată de evenimentele din ziua anterioară şi de supliciul de noaptea trecută.

Iar el avea lucruri de făcut.

Instinctul lui biologic îl îndemna să se asigure că femeia lui era în siguranţă, şi asta avea prioritate în faţa nevoilor lui.

Se aplecă deasupra ei, îi mângâie vânătaia de pe obraz, şi senzaţia rece de furie i se păru puternică şi familiară. Când avea să îl găsească pe ticălosul care încercase s-o omoare şi avea să fi terminat cu el, atunci Chloé urma să descopere ce om bun, blând şi *insistent* putea fi Eli.

O privi... şi o tot privi. Mânat de o chemare de neînvins, se ridică şi se îndreptă spre cutia lui de bijuterii. Acolo, un diamant roz periculos, mărginit de două diamante albe, strălucea puternic şi o verighetă de platină bătută cu diamante albe separate de cruci de platină strălucea cu o eleganţă mai supusă.

Luă verigheta, se duse la soţia lui inconştientă şi i-o puse pe deget.

Nu era un bărbat chiar atât de bun.

Acum... să-l prindă pe ticălosul care îi rănise soţia.

Capitolul 45

Trăgând uşa dormitorului în urma lui, Eli se îndreptă spre scara care ducea până la nivelul de jos, ca să vadă ce fac noii săi socri.

O altă rundă de strigăte răsună de-a lungul coridorului de la parter.

Se mai gândi o dată şi se decise că nu voia să se implice în asta. Se întoarse, se îndreptă spre telefon, apelă un

număr şi, când răspunse Rafe, spuse:

— Sunt bine, Chloé este în regulă.

— Eşti un nesimţit, Eli, veni drept răspuns strigătul lui Rafe. Nu puteai să răspunzi la telefon?

— L-am închis. Nu voiam să risc să fiu localizat prin GPS când m-am dus după Chloé. Şi am găsit-o.

O pauză. Un suspin de uşurare.

— Bun. Bine, spuse Rafe. M-am gândit că poate fi ceva de genul ăsta. Nonna a spus că sunteţi amândoi în viaţă.

— Una dintre presimţirile ei? întrebă Eli.

— Nu. Când i-am spus că ai trecut prin podgorie şi ai strivit via, mi-a zis că te duci după Chloé. Brooke a fost de acord. Cine sunt eu să mă cert cu ele două?

Eli chicoti şi se îndreptă spre fereastră şi privi Bella Valley, priveliştea fiind obstrucţionată doar de silueta înaltă şi de umerii laţi ai lui Arvid Dijkstra. Garda de corp a lui Tamosso era uriaşă.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Rafe.

— Ai fost aici?

— Aseară, după ce ai plecat tu.

— Atunci, tu să-mi spui ce s-a întâmplat. Tu eşti expertul în securitate.

De fapt, slavă Domnului că Rafe era în echipa lui Eli.

— Cineva care chiar are cunoştinţe despre explozibili ţi-a transformat cabana în surcele.

— Asta este evident. Eli privi cum Dijkstra parcurge încet lungimea verandei. De unde a ştiut că Chloé se mutase acolo? Toată lumea din oraş a auzit că ne-am căsătorit. Ar fi trebuit să fie în casă, cu mine.

— V-aţi certat? întrebă Rafe laconic.

— A fost mai mult o bătălie. Ea a câştigat. A plecat.

— Când vă certaţi, trebuie să faci ce fac eu. Recunoşti că ai greşit chiar şi atunci când ştii că ai dreptate.

Bărbătesc sfat din partea unui tip care era căsătorit de

aproximativ o lună.

— Am recunoscut că am greşit, spuse Eli cu iritare. Nu i-a păsat.

— Trebuie să fi aflat despre zestrea pe care ai primit-o?

Eli sâsâi enervat.

— Cine ţi-a spus? Noah sau Nonna?

— Niciunul, zise Rafe cu îngâmfare. Când ai apărut căsătorit, Brooke a bănuit că s-a întâmplat ceva de genul acesta, şi eu m-am interesat. Eşti un *idiot* dacă ai crezut că poţi scăpa basma curată cu o asemenea schemă prostească.

— Acum, ştiu asta.

— Dar sunt impresionat că ai reuşit s-o seduci într-un timp atât de scurt. Rafe râse. Trebuie să ai talente ascunse.

— Talentele mele ascunse nu te privesc. Eli îşi controlă iritarea. Putem să revenim la chestiunea de faţă? Am senzaţia unui ceas cu bombă...

Rafe redeveni serios.

— Bine. Mai întâi... eşti sigur că explozia era menită s-o ucidă pe Chloé?

— Cineva a împins-o de pe Browena Road noaptea trecută.

— Înseamnă că în mod cert a supărat pe cineva. Rafe oftă. Avem câteva posibilităţi. Poate că explozibilul a fost pus înainte să se afle vestea căsătoriei voastre.

— Cabana are sistem de securitate, şi, când a intrat, Chloé l-a activat. Doar prin mila lui Dumnezeu şi a furiei ei nenorocite a plecat înainte ca toată casa să fie aruncată în aer.

Gândindu-se cât de aproape fusese să se întâmple asta, pe Eli îl cuprinse o transpiraţie rece.

— Uite ce e, Eli! Sistemul tău standard de securitate este menit să împiedice un hoţ obişnuit să-ţi fure lucrurile.

Dar nu face faţă cuiva priceput. Aş putea să intru în casa ta în mai puţin de un minut.

Eli se învârti, privind prin sufrageria lui. Nu se mai simţea nicăieri în siguranţă. Nicăieri.

— Ar trebui să verificăm dacă e o bombă aici?

— Am făcut-o aseară. Locul este curat, şi ţi-am sporit securitatea. Nu este varianta perfectă, dar este mai bună, şi o să fie de ajuns până când îl trimit la tine pe unul dintre experţii mei adevăraţi.

— Mulţumesc.

Eli simţi o uşurare profundă.

— Chestia este că bomba din cabană a fost pusă de un profesionist şi, fără să examinez resturile, bănuiala mea este că... cronometrul a fost activat de sistemul de securitate. Altfel spus, când a fost activat sistemul de securitate, a pornit cronometrul bombei.

Avea sens.

— Pentru că, dacă tipul ar fi urmărit o ocazie pentru a activa bomba, ar fi văzut-o pe Chloé plecând şi ar fi oprit cronometrul.

— Exact, spuse Rafe.

— Dar de ce o întârziere atât de mare între momentul în care a setat codul de securitate şi declanşarea bombei?

— A fost o defecţiune, fie mecanică, fie umană. Bănuiala mea este că făptaşul se grăbea şi l-a setat pentru 150 de minute, în loc de 15.

— Am avut noroc?

Eli putea cu greu să conceapă asta.

— Având în vedere cât ghinion am avut în ultima vreme, era şi timpul să se schimbe ceva, nu ai zice? Rafe părea exasperat. Acum... de ce o urmăreşte cineva pe Chloé? Pentru că trebuie să-ţi spun, Eli, că bomba aceea transmite mesajul că cineva este extrem de enervat şi decis să o elimine de pe faţa pământului.

— Suntem destul de siguri că are legătură cu diamantele roz pierdute.

Eli îi spuse lui Rafe detaliile poveştii lui Massimo. Când termină, Rafe trase concluzia corectă:

— Ai expus-o cu inelul de logodnă.

— Sunt un tip extraordinar. Vrea să divorţeze de mine pentru că am luat bani de la tatăl ei şi era să fie ucisă din cauza gestului meu romantic.

— Ar putea să aibă pe urmele ei hoţi internaţionali de bijuterii. Nu sunt nişte tipi de treabă. Rafe vorbea de parcă se întâlnise cu câţiva. Eli, asta înseamnă că te urmăresc şi pe tine.

— În afară de puţin păr pârlit şi de un cucui, nu am altceva.

— Încă, spuse Rafe sumbru. Ai străini prin preajmă?

— Socrul meu.

— E implicat în furturi de bijuterii?

— Nu. Eli se gândi la Conte, la averea lui şi la faptul că pretindea că era comerciant de piele. S-ar putea – nu ştiu exact cu ce se ocupă – dar nu i-ar face niciodată rău iubitei sale fiice.

De asta Eli era sigur.

— Trimit un paznic acasă la tine imediat...

— Am unul. Tamosso Conte a venit cu un tip pe nume Arvid-cumva.

Rafe recunoscu imediat numele.

— Arvid Dijkstra. Îl cunosc. Referinţe impecabile. Nu aş putea face ceva mai bine. Are o rezervă?

— O să-l întreb.

Eli se duse spre verandă şi îl găsi pe Arvid păşind în jurul casei.

— Ai rezervă? strigă el.

— Este un înlocuitor la fiecare opt ore. Arvid pronunţa cuvintele încet şi cu un accent suedez. Este chiar acum pe

drum dinspre San Francisco.

— Este bine, zise Rafe. Spune-i că ne aşteptăm la probleme. Are oameni pe care îi poate chema sau ar trebui să îl trimit şi eu pe unul dintre oamenii mei?

Eli repetă întrebarea.

Arvid aruncă o privire spre gaura înnegrită unde fusese cabana şi se uită spre Eli.

— Voi rămâne când va veni înlocuitorul meu. Este suficient, pentru moment? Dacă apare o problemă, pot găsi soluţii.

— Dă-i numele meu, spuse Rafe. Mă cunoaşte. Spune-i că nu avem niciun motiv să ne alarmăm imediat, dar că nu putem sta relaxaţi şi că trimit pe cineva.

Eli repetă mesajul

Arvid încuviinţă rigid, probabil pentru că era greu să dea din cap neavând gât.

Eli rămase pe verandă, privind peste Bella Valley. Va” lea lui, casa lui, atât de glorios de paşnică.

— O să-mi fie dor de locul acesta, şopti el.

— Ce? Vocea lui Rafe deveni mai stridentă. Ce ai spus?

— Nimic. Doar că, dacă Chloé insistă să mă părăsească, va trebui să mă duc după ea.

— Eli, este scriitoare. Poate trăi oriunde! Lui Rafe nu-i venea să creadă. Ai un loc de muncă aici. O slujbă pe care o iubeşti. O treabă pe care o faci bine. O slujbă care pentru mine produce bani ca acţionar al cramei familiei!

— Dacă Chloé vrea să meargă în Texas sau în Italia, o să găsesc crame şi acolo. Pot oricând să obţin o slujbă ca vinificator.

— Nu fi ridicol, Eli! Tu nici măcar nu pleci în vacanţă!

— Rafe, este soţia mea, şi vreau să rămână aşa. Este supărată pe mine, şi chiar tu ai spus că sunt un prost pentru că am crezut că pot să o seduc şi să iau o zestre în urma căsătoriei cu ea. Deci ce să fac? Deşi Rafe nu îl

putea vedea, Eli ridică mâna deznădăjduit. O iubesc.

— Uau! Rafe părea uimit. Nu am crezut niciodată că te voi auzi spunând asta. Uau! Stai să-i spun lui Brooke.

— Trebuie să o ţin pe Chloé în viaţă. Eli îşi mută atenţia asupra craterului din curtea lui şi asupra şirurilor de viţă rupte şi spuse: Amândoi bănuim pe cineva din poliţie.

— Expert în securitate şi în bombe, acces şi încredere. Este un punct de pornire bun. Cineva anume?

— Wyatt Vincent. Mason Watson. Finnegan Balfour. Terry. Eli ezită. DuPey.

— Îi caut acum, spuse Rafe.

Mirat, Eli spuse:

— Nu te-ai opus la Terry sau DuPey, şi amândoi îi cunoaştem dintotdeauna.

— Îi cunoşteam pe amândoi oamenii implicaţi în atacul asupra Nonnei şi în distrugerea barului. Nu i-am prins până când nu a fost prea târziu, şi Brooke aproape că a fost ucisă. Vocea lui Rafe se încordă din cauza amintirilor. Nu exclud pe nimeni când vine vorba despre lucrurile astea. Nu ştii ce motivează un bărbat – sau o femeie mai ales când vine vorba despre pietre preţioase inestimabile. Şi uneori merită să îţi urmezi instinctul. Este vreunul dintre aceştia la care instinctul tău strâmbă din nas?

— Nu-mi place Mason, recunoscu Rafe. Este prea al naibii de încântat de cadavre.

Rafe tastă.

— Nu are dosar. Pare curat. Ceea ce nu înseamnă că nu ai dreptate, doar că nu a fost prins.

— Nu-mi place nici de Finnegan. Este nepotul soţiei lui DuPey, din Kansas. Terry spune că are ceva la dosar. DuPey pare să nu-l placă. Eli se simţea prost, dar trebuia să adauge: Şi îi place de Chloé.

Rafe râse.

— Asta este o dovadă incontestabilă. Tastă iar şi zise: Aş

spune că ai un câştigător!

Eli se apleca în faţă.

— Spune-mi!

— Un membru al forţei de poliţie din Keddington, Kansas. A dat de belele: se pare că a deschis un seif din departament şi a furat ceva destul de valoros. Eli auzi scârţâitul unui scaun, în timp ce Rafe se mişca agitat. Astea sunt din auzite, pentru că dosarul lui a fost şters. Va trebui să-l pun pe hackerul meu să afle.

— Finnegan a folosit explozibil ca să deschidă seiful?

— Nu-mi dau seama, dar ştiu ca să spargi un seif fără să afectezi conţinutul necesită multe cunoştinţe despre explozibile de mici dimensiuni sau o abilitate reală de a ocoli sistemele de securitate. Finnegan se potriveşte profilului. Rafe părea satisfăcut. Şi... hmm.

— Ce înseamnă „hmm”?

Lui Eli îi venea să se repeadă prin telefon şi să smulgă cuvintele din gura lui Rafe.

— Umblau zvonuri cum că Finnegan se culca cu soţia primarului *şi* cu soţia unui comisar de comitat şi...

Eli se întoarse şi intră în casă.

— Mă duc la secţia de poliţie.

— Stai! Devine interesant. Soţia primarului a sfârşit moartă.

Eli făcu stânga-mprejur.

— *Ce!*

— Motive necunoscute. Lau cercetat pe primar şi pe Finnegan. Amândoi erau suspecţi. Finnegan a fost prins având la el cerceii ei cu perle. A intrat în proces şi a fost achitat din lipsă de dovezi. Asta a apărut în ziar şi online.

— Rahat!

— Nu te entuziasma. Nu cred că e vinovat. Rafe avea o voce sumbră. Mi se pare că i s-a înscenat totul.

— Şi dacă nu a fost aşa?

— În orice caz, este suspectul nostru principal, recunoscu Rafe. Vrei să vin la secţie cu tine?

— Te sun dacă am nevoie de tine. Vreau să continui să scormoneşti despre toată lumea... în caz că ne înşelăm.

— Bine. Păstrăm legătura. Când am auzit despre explozie, nu era clar cine fusese implicat şi... Pentru prima oară, Eli auzi o urmă de îngrijorare în vocea lui Rafe. Păstrăm legătura, bine? Răspunde la nenorocitul de telefon când te sun.

— Aşa voi face. N-am de gând să mă las ucis acum.

Nu când Chloé avea nevoie de el.

Capitolul 46

Eli intră în secţia de poliţie din Bella Terra, se aplecă peste tejghea, zâmbi larg spre Terry şi îl întrebă:

— DuPey este?

Sec, ca întotdeauna, Terry spuse:

— Pentru tine, este. Acum, dacă ai fi reporter, el ar fi plecat pe teren. Terry ridică telefonul şi tastă un număr. Hei, şefule, ghici cine a venit? Eroul nostru fugar. Exact. Eli Di Luca. Închise. Urcă imediat.

Eli se pregăti.

Fu rândul lui Terry să se aplece peste tejghea.

— Prin oraş umblă vorba că noua ta soţie nu a murit în acea explozie.

Cine pornise acele zvonuri? De unde ştia lumea din Bella Terra aceste lucruri? Julia de la salonul de înfrumuseţare avea un microfon ascuns în dormitorul lui Eli? După tot ce se întâmplase, nu ar pune asta la îndoială.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Ştiu că n-am găsit nici urmă de ea la cabană, nu că am crezut că ar fi posibil, după ce era acolo. Terry îl privi cu atenţie. În plus, nu-mi dau seama dacă eşti

enervat sau trist – sau ambele.

— Indiciu: poate că sunt trist, dar cu siguranţă sunt enervat. Eli improviză, adăugând puţin adevăr. M-am căsătorit cu femeia aceea pentru banii tatălui ei şi nu suntem căsătoriţi de foarte mult timp.

Ochii lui Terry deveniră uriaşi, iar gropiţele lui tremurară.

— N-a trecut suficient de mult timp ca să poţi ridica banii? Hopa! Se scărpină în spatele urechii. Dar, dacă este moartă, tu unde dracului ai dispărut noaptea trecută?

— Mi-am amintit că nu aveam lapte pentru cereale şi m-am dus în grabă la magazinul alimentar.

— Aşa m-am gândit şi eu. Terry încuviinţă solemn. Mă bucur că am clarificat asta.

DuPey deschise brusc uşa către zona securizată din spatele biroului.

— Întoarce-te, Eli! Vreau să vorbesc cu tine.

— Amuzant. Şi eu vreau să vorbesc cu tine.

Eli îl însoţi pe DuPey în biroul său. DuPey se aşeză la biroul său, făcând tot posibilul să exprime autoritate. Eli închise uşa, se întoarse, puse mâinile pe birou, se aplecă în faţă şi spuse:

— Spune-mi că Finnegan este arestat, suspectat că a pus acea bombă în cabană.

— Finnegan? DuPey clipi, alarmat şi confuz. Nu! De ce ar...

— A spart un seif la departamentul său de poliţie din Kansas.

— Da, dar asta nu este...

— A fost în proces pentru moartea soţiei primarului.

— A fost achi...

— El a pus bomba ca s-o omoare pe soţia mea.

DuPey se aplecă agresiv spre Eli.

— Soţia ta a murit în explozia aceea? Nu sunt

investigatorul potrivit, dar nu cred.

Eli îl ignoră.

— Unde este Finnegan acum?

— Probabil la biroul lui. DuPey se ridică. Ochii săi păreau serioşi, şi vocea lui obosită era sinceră. Uite, nu aş pune un ofiţer la datorie, indiferent ce relaţie aş avea cu el, dacă aş crede că reprezintă un pericol pentru cineva. Finnegan nu este un criminal. Este un idiot când vine vorba despre femei, se culcă cu toate şi, atunci când dă de probleme, încearcă să le ajute. Soţia primarului... Primarul o bătea de-o zvânta în fiecare noapte, şi Finnegan a încercat s-o ajute să fugă.

— Finnegan avea cerceii ei asupra lui.

Asta îi spuse lui DuPey cât de mult ştia Eli. DuPey ezită, apoi îşi alese cu mare grijă cuvintele:

— Asta e o mică problemă.

— Ucigaşii în serie păstrează suvenire.

— Nu este un ucigaş în serie! DuPey îşi frecă chipul în modul său ezitant caracteristic. *Ucigaş* în serie. Nu. Finnegan a căpătat prostul obicei de a colecţiona mici obiecte de la locurile crimei pe care le vizitează, pe care le vinde pe eBay. Imediat ce a ajuns aici, am oprit asta, i-am spus că va putea să stea cu noi şi să muncească aici, dar gata cu furatul.

Poate că DuPey spunea că nu ar permite unei rude periculoase să facă parte din poliţie, dar Eli ştia cum erau familiile şi, mai important, ştia că, în toată viaţa sa de om căsătorit, DuPey nu câştigase niciodată o ceartă cu soţia lui. Dacă îi zicea să îl angajeze pe Finnegan, atunci îl angaja pe Finnegan.

Dar îl cunoştea şi pe DuPey, de ani în şir, iar el nu ar închide ochii dacă ar crede că Finnegan e un criminal. Deci ce se întâmpla?

— Hai să vorbim cu nepotul soţiei tale şi să vedem ce

putem să scoatem de la el!
DuPey o luă înainte, pe lângă birourile private.
— Acolo! Arătă spre cel mai dărăpănat dintre toate birourile dărăpănate. Acela este al lui Finnegan.
— El unde este? întrebă Eli.
— Probabil, la toaletă. DuPey se întoarse spre ofiţerul de la biroul alăturat. Nu-i aşa?
Robin Webster, care tasta cu furie, nu îşi înălţă capul brun.
— N-a venit toată dimineaţa. A trebuit să depun singură rapoartele despre noaptea trecută.
— La naiba! DuPey ridică telefonul. O să-l omor pe băiatul ăla.
— O să-l omori?
Robin îşi dezveli dinţii. Eli se plimbă pe lângă biroul lui Finnegan şi zgâlţâi sertarele. Erau încuiate.
— Dă-mi cheia ta, îi ceru lui Robin.
— Nu merge la biroul lui, spuse ea.
— Atunci, dă-mi barosul!
Ea zâmbi.
— Dacă aş fi avut unul, l-aş fi folosit pentru capul lui.
DuPey închise.
— Karina nu l-a văzut toată dimineaţa.
Când Eli îşi ridică piciorul şi se pregăti să lovească biroul, DuPey îl prinse de braţ.
— Lasă-mă un minut să găsesc o cheie.
— Nu am un minut.
Eli lovi sertarul de jos cu călcâiul cizmei.
Lemnul ieftin şi vechi se sparse. Conţinuturile se împrăştiară pe podea. Bonuri de cumpărături, pixuri, un decapsator, trei capsatoare, balsam de buze, o foarfecă, o lanternă şi un caiet studenţesc cu file îngălbenite.
— Aici era capsatorul meu. Robin se aplecă şi îl luă. L-am întrebat dacă îl are şi a spus că nu. Nemernicul!

DuPey se încruntă.

— La naiba, Eli, ai spart un birou. Departamentul de poliţie nu are bani nici de hârtie igienică, iar tu te apuci să spargi...

Eli îngenunche lângă resturile împrăştiate şi băgă un braţ în birou, în spaţiul unde fusese sertarul. Din spate, scoase un dosar plin cu documente, chei de maşină, o ţeavă de legătură folosită la alambicul lui Massimo şi un rest înnegrit de la cabana arsă.

—... Mobila...

Vocea lui DuPey se poticni.

— O să cumpăr un birou nou pentru departament. Eli deschise dosarul şi frunzări fotografie după fotografie – cu Chloé în cabană, în casa lui, afară la bunica lui – făcute cu un teleobiectiv. Deschise unul dintre sertarele laterale şi găsi cărţi: *Cele mai mari crime ale secolului* XX, *Cele mai mari crime nerezolvate din istorie*, *Explozibili*, Misiuni *de pândă* şi, desigur, o copie uzată a cărţii lui Chloé. Furia lui Eli deveni rece ca gheaţa, şi el vorbi cu o ferocitate domoală:

— Finnegan are acces la o camionetă?

— A tot împrumutat maşina departamentului.

Robin se transformă dintr-o femeie mohorâtă într-un ofiţer pe cale să acţioneze.

Eli îl privi pe DuPey.

Şeful poliţiei încă clătina din cap, nevenindu-i să creadă.

Acum era momentul ca Eli să spună adevărul.

— Asta ar putea explica faptul că noaptea trecută cineva a împins-o pe Chloé de pe drum, cu o camionetă. A supravieţuit, dar a fost la limită. Eli scoase o fotografie cu Chloé, cu o ţintă desenată pe ea cu un marker roz, şi i-o arătă lui DuPey. Ce mai spui acum despre nepotul soţiei tale?

— Nimic, zise DuPey. Nu înţeleg, dar *jur* că acest copil

este nevinovat de orice în afară de faptul că adună suvenire.

Eli se ridică, cu dosarul în mână.

— Trebuie să-l găsim înainte să mai facă şi alte daune. Scoase telefonul mobil şi spuse: Îi voi zice lui Chloé să fie atentă. Este evident că el s-a documentat. Se pare că are abilităţi neaşteptate, mortale.

Eli sună pe telefonul de acasă. Sună, dar nu răspunse nimeni. Lăsă un mesaj pe robotul telefonic.

O sună pe Chloé pe telefonul mobil. Acelaşi lucru.

În pragul uşii apăru Terry. Acum, nu mai era impasibil, ci sumbru şi mânios.

— Am primit un apel de la hotelul Marinos-Sweet Dreams, de pe autostradă. O cameristă l-a găsit pe Finnegan într-una dintre camere. A fost bătut şi împuşcat. E inconştient, iar echipajul de intervenţie îi dă mai puţin de cincizeci la sută şanse de recuperare.

— Are un complice – Eli continuă să frunzărească fotografiile – şi acesta s-a întors împotriva lui.

— Nu, am dreptate în privinţa lui. DuPey se întoarse spre Terry. Cine a verificat camera?

Terry se uită la documentul din mâna sa.

— Un tip pe nume Proctor N. Gamble... Of, rahat! Nume fals.

— Ce surpriză, spuse Robin.

— Descrierea? se răsti DuPey.

— Alb. Înalt. Bine făcut. Păr blond, ochi albaştri, uşor bronzat.

— La fel ca un milion de tipi din Bella Valley, comentă Robin.

— Îl cunosc, spuse Terry. Pare că este...

— Wyatt Vincent, zise Eli şi întinse o fotografie cu Wyatt în cabană, în timp ce monta explozibilul care îi fusese destinat lui Chloé.

Capitolul 47

Când se trezi, Chloé era în patul ei – nu, în patul lui Eli – încă moleşită de epuizare şi cu dureri în tot corpul, dar trează şi conştientă, chinul de noaptea trecută rămânând aproape un vis – sau, mai corect, un coşmar.

După poziţia soarelui, era după-amiază. Ceasul indica ora patru. Era destul de sigură că era aceeaşi zi.

Se frecă la ochi şi observă... verigheta.

Platina îi încercuia degetul. Diamantele străluceau seducător.

Când îi pusese Eli asta pe deget... pentru a doua oară? Chiar credea că ea avea să o poarte ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat?

El pusese inelul de logodnă cu diamant roz pe noptieră, convins că ea avea să îl observe. *Clip*. *Clip*. *Clip*. Strălucea insistent spre ea, folosindu-se de toată forţa lui de atracţie pentru a-i slăbi hotărârea.

Nu. Nu avea să poarte inelele acelea. Îşi dădea jos verigheta *chiar acum.*

Dar, mai întâi, trebuia să afle ce se întâmpla în casă.

Se dădu jos din pat. Purta tricoul lui Eli şi lenjeria ei. Nu avea jeanşii pe ea. Bănuia că Eli se ocupase de asta.

Ticălos încrezut!

Dar lăsase şi un bilet pe noptieră.

Am *plecat la secţia de poliţie să vorbesc cu DuPey.*

Dacă te trezeşti, culcă-te la loc! Dacă nu poţi şi vrei să-i eviţi pe părinţii tăi, poţi să faci muncă de documentare în biroul meu. Sau poate, *când ieşi*, ei *se vor fi oprit din certat. Acest lucru pare puţin probabil. Alarma este pornită. Nu ieşi din casă. Nu deschide uşa nimănui. E.*

Era atât de autoritar. O irita ca o erupţie nesuferită. Apoi observă că ţinea biletul în dreptul inimii, ca o fecioară

victoriană. Mototoli înverşunată hârtia şi o aruncă la gunoi.

Se duse spre baie, se întoarse şi merse înapoi la coşul de gunoi. Scoase biletul, îl netezi, se duse în baie cu el şi îl sprijini cu tandreţe de margine. Verigheta de pe degetul ei îi atrase din nou atenţia. O atinse, mirându-se de platina lucioasă şi de strălucirile culorii pure din adâncul diamantului alb.

Imediat ce avea să termine acolo, avea să o pună cu inelul de logodnă, dar momentan... trecuse prin câteva zile dificile. Dacă voia să fie o fecioară victoriană, atunci, Dumnezeule, avea să fie o fecioară victoriană.

Se dezbrăcă şi intră la duş.

Pe cât de mic era dormitorul lui Eli, pe atât de mare era baia, o decadenţă romană în nuanţe calde de maro şi ambră, accentuată de chiuvete de cupru şi de faianţă cu nuanţe de cupru ce luceau cu o frumuseţe subtilă. Duşul trecu de la nişte picături blânde, ca de ploaie, la un masaj puternic, alinându-i durerea din muşchi, şi stătu acolo, masându-şi umerii, analizând vânătăile de care nu îşi amintea, bucurându-se de plăcerea dată de apa caldă şi de aburul aromat. Se spăla de murdărie, iar săpunul lui Eli mirosea atât de mult a el, încât era deopotrivă excitată şi iritată.

Îl părăsea pe tipul acesta. Oare nu avea să mai poată mirosi niciodată mirodenii calde, lămâie răcoroasă şi acea aromă profundă, întunecată, sexuală, fără să îşi amintească de el?

Gândul acela o făcu să iasă iute de la duş.

Când înţelesese că urma să îl părăsească pe Eli, îşi împachetase hainele, cărţile, laptopul, copia de rezervă a cărţii şi le dusese la maşină. Cu excepţia laptopului, pe care Eli îl recuperase – ea nu se arătase extrem de recunoscătoare – obiectele ei erau încă acolo, pe munte, ceea ce însemna că îmbrăcatul avea să fie o provocare.

Dar se şterse cu un prosop, găsi în dulap una dintre cămăşile lui Eli, se îmbrăcă cu ea, îşi suflecă mânecile, îndesă biletul în buzunarul de la piept şi continuă să caute nişte pantaloni.

Îi găsi pe un scaun în dormitor: o pereche de jeanşi care arătau de parcă ar fi fost ai mamei ei.

Îi probă şi descoperi că avea dreptate: erau prea înalţi în talie, şi trebui să le îndoaie cracii. Sigur erau ai mamei ei.

Şi tricoul de la In and Out Gas and Food o aştepta, dar, cum o durea umărul, nu-l putea trece peste cap. Cămaşa lui Eli era prea mare, dar nu o dădu jos. În plus... avea acel buzunar unde putea să ţină biletul.

Evident, nu depăşise încă etapa fecioarei victoriene.

Privi inelul cu diamant roz de pe noptieră, care strălucea incitant. *Clip*. *Clip. Clip*.

Un inel superb.

Un inel idiot.

Idioata de Chloé, pentru că voia să-l poarte. Degetele ei tremurânde planau deasupra lui. Inelul acela şi verigheta de pe degetul ei erau simbolurile trădării lui Eli, iar ea *nu* avea de gând să cedeze tentaţiei şi să le poarte.

Îşi retrase mâna şi scoase verigheta, punând-o lângă inelul de logodnă. Luă biletul din buzunar şi îl trânti jos, lângă ele.

Gata. Era liberă.

Pantofii ei sport erau pe podea.

Îi privi. Cineva îi spălase, dar unul avea o tăietură uriaşă prin vinilul de la degetul mare, şi celălalt nu mai era gri, ci ca de camuflaj – sau într-o culoare care nu putea fi descrisă în termeni prea plăcuţi.

— Nu-i port pe ăştia, mormăi ea.

Aşa că porni în picioarele goale prin casă, în căutarea părinţilor săi.

Nu fură greu de găsit. După cum prevăzuse Eli, încă se

certau, deşi trecuseră la un nivel inferior.

Chloé coborî scările pe vârfuri şi băgă capul într-un dormitor – al tatălui ei, după cum arăta trusa de bărbierit pe care Tamosso o scotea din valiză.

Mama ei îi tăie calea.

— Chloé e prea tânără să fie căsătorită.

— Chloé *este* căsătorită, spuse tatăl ei cu îngâmfare şi o ocoli pe Lauren şi intră în baie. Cu un om bun, strigă el.

Lauren îl urmă şi rămase în pragul uşii de la baie.

— N-o să dureze. Este o femeie inteligentă, nu una care să se lase zăpăcită de un ahtiat după bani pe care i-ai scos din buzunar.

Urâţenie. Chloé se dădu înapoi şi se îndreptă spre scară.

— Nu-mi acorzi deloc încredere. Nu este un ahtiat după bani. Nu a vrut să ia banii. Nu a vrut să se însoare cu draga mea Chloé.

Chloé se opri. Nu voia să audă asta, dar, cu toate acestea, brusc nu se putea desprinde.

Tatăl ei spuse:

— Dar Eli era disperat să îşi salveze crama, aşa că nu a avut de ales.

Chloé încuviinţă şi se strâmbă. Înţelesese asta.

— Ce fel de soţ credeai că o să fie dacă a trebuit să îl şantajezi ca să se însoare? întrebă Lauren indignată.

— Unul bun. A alungat demoni pe care nu îi înţeleg ca să îşi protejeze familia, mai presus de orice.

Incapabilă să reziste atracţiei poveştii reale spuse de tatăl ei, Chloé îşi lăsă trupul plin de răni pe o treaptă şi îşi sprijini bărbia în palmă.

Vocea sonoră a bărbatului continuă:

— Odată ce draga mea Chloé devenea parte din familia lui, ştiam că avea să-şi dea şi viaţa pentru ea.

Chloé ştia şi ea asta.

— Nu o iubeşte, spuse mama ei sec.

— Nu. Nu o iubeşte. Tamosso părea furios. N-o va iubi niciodată.

Ieri, Chloé ar fi fost de acord. Azi... Nu ştia ce să creadă despre acel comentariu rostit la întâmplare în camionetă. „Mi-a plăcut cartea ta şi te iubesc!” Serios?

De când?

— Un bărbat îndrăgostit este slab, spuse Tamosso. Ştiu asta mai bine decât oricine. Dar am încredere în Eli Di Luca. O va face fericită pe Chloé. Păcat că nu ai avut aceeaşi încredere în mine.

O! Chloé se aplecă în faţă. Devenea interesant acum.

— Am plecat din Italia ca să evit restricţiile aduse de banii tăi, precum garda ta de corp de acolo. Chloé aproape că o vedea pe mama ei cum flutură un deget cu o manichiură perfectă. Mai mult, am plecat ca să evit manipulările tale.

— Nu manipulez.

Chloé pufni, apoi îşi acoperi gura. Nu voia să întrerupă această conversaţie.

— Ai încercat să mă manipulezi tot timpul, spuse Lauren, la fel cum o manipulezi pe Chloé. Dacă nu te-aş fi părăsit, nu aş fi avut o viaţă care să fie numai a mea.

— Dacă nu m-ai fi părăsit, nu aş fi pierdut şansa de a fi tată pentru singurul meu copil. Vocea bărbatului era joasă, profundă şi mânioasă. Ne-ai distrus viaţa pentru că nu m-ai iubit sau nu ai avut încredere în mine suficient cât să rămâi.

— Te-am iubit. Nu m-am căsătorit, dar sunt mândră că mi-am dat seama că nu ai fi rămas niciodată credincios.

— Am fost mereu credincios faţă de tine, spuse el feroce.

— Prin cinci căsătorii? replică Lauren zeflemitor.

— Eu nu sunt Eli Di Luca. Eu *sunt* slab. Iubesc. M-am îndrăgostit de tine prima oară când te-am văzut, şi asta nu

s-a schimbat niciodată. Accentul italian al lui devenea acum puternic şi mândru. Dacă ai fi rămas cu mine, nu te-aş fi trădat vreodată.

— Nu te cred.

— Ştiu. Marele tău defect este cinismul. Te înfăşori în el ca să te protejezi de durere şi nu trăieşti niciodată. Nu faci decât să exişti.

Chloé era complet de acord cu asta. El continuă:

— Mi-ai luat copilul, copilul pe care l-ai purtat în pântece. Ai ascunso de mine şi m-ai lăsat singur. Mi-am alinat singurătatea cu femei, dar niciuna dintre ele nu a însemnat nimic. Fiecare dintre ele arăta ca tine. În fiecare noapte, în pat, stingeam lumina, le iubeam şi mă prefăceam că te aveam pe tine. Dar mereu răsărea soarele şi le vedeam – şi nu erau tu. Mărturisirea tatălui ei îi aduse lacrimi în ochi lui Chloé. M-aş fi însurat cu tine, conchise el.

— Ştiu, dar ce te face să crezi că mariajul nostru ar fi rezistat? Prea îţi fug ochii, Tamosso. În felul ei, Lauren părea la fel de rănită precum bărbatul. Am văzut că te uitai la alte femei.

— Mă uitam? Ce înseamnă să te uiţi? Sunt bărbat. Atâta vreme cât sunt viu, o să mă uit. Dar de ce aş merge să cumpăr un portofel din Veneţia, când cele mai bune obiecte din piele sunt acasă la mine, în Milano? De ce să beau vin ieftin la o tavernă, când am şampanie în pivniţa mea? Vocea lui era din ce în ce mai tânguitoare. De ce, b*ella mia*, aş gusta altă femeie dacă te-aş avea pe tine?

— Tamosso...

Vocea mamei ei era încordată de dorinţă.

Chloé aşteptă să vadă ce urma să se întâmple.

Şi aşteptă.

Şi aşteptă.

În cele din urmă, se prinse de balustradă să se ridice,

înaintă cu grijă şi aruncă un ochi.

Sări înapoi.

O, nu. N-ar fi trebuit să îşi vadă părinţii făcând asta.

Urcă iute scările cât de discret putu – nu că ar fi auzit-o, la cât de ocupaţi erau – şi porni casetofonul lui Eli. Luă o cola din frigider, sorbi o înghiţitură, sperând să blocheze acele imagini care i se întipăriseră pe retină.

Părinţii ei. Din nou împreună. Prinşi într-o îmbrăţişare pasională.

Chloé mai luă o înghiţitură de cola.

Mama ei avea doar 42 de ani.

Chloé speră că ei aveau să folosească protecţie.

Nu avea de gând să se întoarcă la parter.

Se apropie de casetofon şi îl dădu mai tare. Şi mai tare. Nu voia să audă *nimic* de la parter.

Ca o distracţie, îşi luă geanta de laptop zdrenţuită din dormitorul principal.

Ei doi îi frânseseră inima.

Era o lecţie acolo, dar acum nu voia să se gândească la asta prea profund.

Trecu bareta genţii peste umăr, se întoarse – şi acolo, pe noptieră, cele două inele clipeau insistent, ca şi când vorbeau cu ea.

Dacă părinţii ei ar fi rămas împreună, poate că ar fi fost nefericiţi... dar în mod sigur despărţiţi erau nefericiţi.

Ce putea Chloé să înveţe de la ei?

Să rişte? Să îl creadă pe Eli când îi spusese că o iubea?

Se apropie şi se uită la inelele pe care i le dăduse el.

Mărturisirea lui Eli venea exact la momentul potrivit, şi totuşi nu-şi putea imagina că acel bărbat, care fusese terorizat şi izolat în copilărie, s-ar putea uita la ea cu ochi limpezi şi să-şi dezvăluie sentimentele... decât dacă spunea adevărul.

Nu se putea păcăli singură. Dacă îşi punea la loc inelele,

când Eli se întorcea, avea să fie nevoită să lase la o parte jalea şi durerea. Ei doi aveau să fie nevoiţi să vorbească, iar ea urma să fie nevoită să ia o decizie – să îl creadă şi să-l ierte sau să plece fără să privească înapoi. Şi să trăiască singură pentru tot restul vieţii.

Poate că era proastă... dar era naivă din dragoste şi merita să rişte pentru Eli.

Luă inelele, unul câte unul, şi le puse pe deget.

Se simţi nesigură şi instabilă în timp ce înfrunta o nouă zi, o nouă lume, o nouă viaţă şi urcă scările.

Fu întâmpinată de o briză. Eli trebuie să fi deschis uşile spre verandă.

Intră în biroul lui.

Un bărbat, îmbrăcat cu costum crem şi cravată bleu, se afla la birou, ţinând craniul şi atingând diamantul roz plasat între dinţii din faţă. El ridică privirea şi zâmbi, iar ochii lui albaştri erau amuzaţi.

— Sunt sigur că există un simbolism la o piatră de o asemenea valoare într-o montură atât de neobişnuită, spuse Wyatt Vincent. De ce nu intri ca să îmi povesteşti totul?

Capitolul 48

Chloé făcu un pas înapoi.

Wyatt Vincent.

Fost agent FBI. Specialist în toate felurile de crime. Dintr-o familie ce făcuse parte din forţele legii şi care locuia în zonă de ani buni.

Încă un pas înapoi.

Wyatt Vincent.

Suficient de abil încât să monteze explozibili. Prezent la petrecere după ce Eli anunţase căsătoria lor. Suficient de deştept cât să-şi dea seama de semnificaţia inelului de

logodnă al lui Chloé.

Wyatt Vincent.

Putea să pună pariu că deţinea o camionetă mare, impozantă, cu albastru de Ford Focus întins pe bara cromată.

Wyatt aruncă în lături craniul, care se izbi şi se sparse de perete.

Chloé se întoarse şi ieşi în fugă.

El porni după ea ca un taur furios.

Ea coborî dintr-un salt primele şase trepte.

O apucă de braţ.

Ea se întoarse şi îl lovi în piept cu geanta de laptop.

El icni, îşi pierdu strânsoarea, se împletici înapoi.

De jos, se auzea muzică.

Ea lăsă laptopul şi fugi.

O prinse înainte să ajungă jos, îi răsuci umărul care o durea şi o trânti pe trepte.

Ea ţipă când ateriză, lovindu-se la cot, vătămându-şi coastele.

Încă ţinând-o de braţ, el o târî înapoi în birou şi trânti uşa.

Vederea îi era înceţoşată cu pete negre şi roşii, şi se luptă să scape de valurile de durere.

— Nimeni nu te aude, spuse el. Cei doi porumbei sunt jos, iar, când garda de corp m-a întrebat dacă lucrez pentru Rafe Di Luca, l-am împuşcat.

Îi răsuci umărul. Ea respira cu greu. Se luptă să vorbească:

— Ce vrei?

— Vreau acele diamante.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

O lovi între sâni.

Durerea i se împlântă în plămâni ca un cuţit. Ţipă. Vomită pe covorul oriental al lui Eli, răsuflă în agonie şi

apoi vomită iar.

Wyatt aşteptă fără nicio urmă de compasiune şi, când ea se întinse gâfâind pe covor, el spuse:

— Hai să vorbim raţional! Ştii ce am auzit despre tine, iar şi iar, de fiecare dată când mă întorceam cu spatele? Am auzit cât de deşteaptă eşti. Că eşti scriitoare şi poţi rezolva orice mister. Mi-ai dovedit asta când ai rezumat repede informaţiile despre uciderea lui Massimo. Aşa că, atunci când te-am văzut cu acel diamant roz pe deget, mi-am dat seama că este adevărat. Mi-am dat seama că te-ai prins.

— De ce m-am prins?

El ridică din nou piciorul. Ea se ghemui şi se lăsă în jos,

— Aşa e mai bine. Hai să te dăm la o parte de lângă vomă! E scârbos.

O apucă de braţul drept şi o trase spre mijlocul camerei, răsucindu-i umărul din încheietură. Ea ţipă şi ţipă într-o agonie atât de intensă, încât îşi dorea să moară.

— Să nu mai vomiţi iar, o avertiză el şi trase scaunul de birou mai aproape de capul ei şi se aşeză. Aşteptă până când durerea intensă cedă şi ea plângea încet. Apoi, pe un ton conversaţional, spuse: Familia mea caută acele *bijuterii* încă de când stră-străbunicul meu – a fost poliţist – a primit un raport de la FBI ca să îl prindă pe Massimo pentru că furase o cantitate valoroasă de diamante roz, inclusiv pe cel supranumit Inima însufleţită. Familia mea a avut mereu ochi pentru o ofertă bună – a dus-o foarte bine aici, în Bella Valley, în timpul Prohibiţiei – aşa că stră-străbunicul meu şi fratele lui au făcut ce li s-a spus şi l-au prins pe Massimo în turnul lui de apă.

— Şi l-au torturat până la moarte, spuse ea răguşită.

— Da. Din păcate, micul italian curajos nu a cedat. Stră-străbunicul meu i-a spus bunicului meu despre asta şi, când eram copil, bunicul mi-a spus mie. Bunicul a zis că a

căutat chiar el în acel turn de apă, sperând să găsească diamantele. A spus că aveam dreptul la acele nestemate, de vreme ce noi am fost agenţii care l-au eliminat pe Massimo. Aveam dreptul la plată. Wyatt zăbovi asupra scuzei sale, atât de mult ţinea la ea, încât o lustruia ca pe aur. Apoi vocea îi deveni mai dură. Dar tatăl meu era unul dintre acei poliţişti care susţineau libertatea şi justiţia pentru toţi şi nu a fost de acord. Voia să lase trecutul în urmă. Bunicul a murit înainte să îmi spună în ce turn de apă era Massimo, iar tatăl meu *nu a vrut* să îmi spună.

— Bun om!

Fiecare smucitură, fiecare mişcare erau un supliciu. Dar trebuia să respire.

— Prost om! Wyatt nu se putea exprima mai clar – îşi dispreţuia tatăl. A murit când aveam 13 ani – poliţist pe teren, ucis de un traficant de droguri. Ne-a lăsat pe mine şi pe mama să ne descurcăm singuri. Ea a murit, dar eu m-am descurcat bine la FBI şi am făcut avere în calitate de consultant.

— Mă bucur pentru tine.

De fiecare dată când respira, îi curgeau lacrimi.

— Este bine pentru copiii crescuţi doar de un părinte singur să se descurce singuri. Părintele în cauză este mai bine văzut.

Ea încuviinţă. Wyatt era nebun. Sau necruţător. Sau ambele.

Iar ea se temea.

Unde era Eli? Avea să ajungă la timp?

— Am petrecut ani buni vizitând Bella Valley şi urcând în turnuri de apă, încercând să găsesc trupul lui Massimo ca să îl pot analiza. Iar tu l-ai găsit din întâmplare. Ce rahat! Wyatt se apleacă, o apucă de obraji şi îi întoarse chipul spre al lui. Ai găsit şi diamantele, nu-i aşa?

Ea se strădui să nu urle.

— Doar unul foarte mic.
— Cel din craniu. Râse încet. Ce simbolic din partea ta să îl pui acolo.
— Eli l-a pus acolo.
— O să fie foarte nemulţumit când se va întoarce şi te va găsi moartă. Zâmbi simulând sinistru bunătatea. Dar, dacă pun bomba cum trebuie, veţi fi împreună suficient de curând.
— Nu.
Ea clătină din cap. Urma să pună o bombă şi în casa lui Eli.
— Haide! Ştii că nu te pot lăsa să trăieşti.
Wyatt făcea să sune ca şi cum era cel mai rezonabil lucru din lume.
— Nu-l omorî.
Era o prostie să-l implore. O prostie să tremure şi să plângă. Ştia că nu folosea la nimic, dar trebuia să încerce. Trebuia să îl salveze pe Eli.
— După ce te omor, nu-l pot lăsa în viaţă. Wyatt se încruntă. Ar porni după mine, şi nu am nevoie de un macaronar nebun, căruia i s-au aprins călcâiele, să vină pe urmele mele.
— Nu va veni după tine. Nu mă iubeşte.
— Bună încercare. Wyatt aplaudă de două ori, batjocoritor. Dar se ştie prin tot oraşul că a trecut cu maşina peste vie ca să te salveze.
— Ce?
Eli era cel care trecuse prin vie? *Eli* îşi distrusese viţa? Pentru *ea!*
— Ştiu. Şi pe mine m-a uimit asta. Eram într-o ceainărie azi şi am auzit două doamne cum spuneau că asta este, cu siguranţă, dovada iubirii adevărate. Aproape că auzeam păsărelele cum ciripesc în jurul lor. Wyatt îşi scutură degetele. Dar acum multă vreme am auzit un lucru despre

oraşul ăsta: bârfa este bună – şi aproape mereu corectă.

Chloé încerca să înţeleagă adevărul. Eli îşi distrusese via. *Pentru ea*.

— Nu mi-a venit să cred când am apărut să văd cum arzi în cabană, şi maşina ta nu mai era. Chiar nu mi-a venit să cred că ai supravieţuit accidentului. Te admir. Ai curaj, asta e sigur.

Părea să aştepte un răspuns, aşa că ea spuse:

— Mulţumesc.

— M-am gândit că pot să iau o cameră la motel şi să stau ascuns, să ascult bârfele şi să fiu pe fază când vei apărea din nou. A funcţionat destul de bine. Se încruntă. Dar a apărut nenorocitul ăla de Finnegan.

— Finnegan?

Ea nu ştia despre ce vorbea Wyatt.

— Am terminat-o cu el şi i-am luat camera foto, dar la naiba! Nu am de unde să ştiu dacă făcuse sau nu copii, să le aibă de rezervă.

Nu îndrăznea să-l întrerupă. Durerea era atât de mare, încât nu credea că se putea apăra, dar... Eli îşi pusese la pământ via pentru ea.

O iubea cu *adevărat.*

— Am nevoie de acele diamante mari ca să pot pleca de aici şi ajunge departe – Wyatt se aplecă din nou, cu respiraţia fierbinte pe faţa ei – şi ştii că te pot face să mărturiseşti unde sunt.

Poate că putea să mai câştige puţin timp dacă îi spunea. Timp în care Eli să ajungă aici. Timp în care ea să găsească o cale de a-l avertiza în privinţa lui Wyatt.

— Nu ştiu sigur. Vorbea încet, ca şi când se gândea la fiecare cuvânt. Dar aş zice că sunt în ultima sticlă de vin făcută de Massimo.

Wyatt o privi în ochi, şi ea observă cum ochii lui se aprinseră de furie.

Chloé tresări.

El îi dădu drumul, se ridică şi dădu scaunul la o parte cu forţa. Acesta se lovi puternic de rafturi şi zgudui cărţile.

— În vin. Ticălosul. În vin. Wyatt se plimba agitat prin birou, de la o uşă la alta. Nu-i de mirare că s-a dus vestea că un moş bătrân e dispus să plătească oricât pentru o sticlă din vinul lui Massimo. Massimo – macaronarul ăla mic – se credea *aşa* deştept.

Chloé se abţinu să îi spună că, de vreme ce nimeni nu bănuise vreodată până atunci unde se aflau diamantele, atunci, da, Massimo fusese chiar *aşa* deştept.

Dar, dacă rămânea nemişcată şi tăcută, nu îl putea distrage prea mult timp. Wyatt se lăsă în genunchi lângă ea şi întrebă:

— Unde este sticla?

— Nimeni nu ştie.

— Aiureli! I-a dat sticla lui Anthony Di Luca. Vezi? Ştiu povestea.

— Da.

Din păcate, o ştia.

— Familia Di Luca nu avea cum să rătăcească o sticlă de vin nepreţuită, chiar dacă credea că e doar vin în ea.

Îşi studiase prada.

— Dacă ştii toată povestea, atunci ştii că Anthony a suferit de demenţă înainte să moară. A ascuns sticla, şi nimeni nu ştie unde.

Wyatt se purta de parcă ea nici nu vorbise.

— Unde e sticla? întrebă el iar.

— Nu e la mine.

Urma s-o ucidă.

— Ştii unde este.

El emana un miros acru, ca şi când dormise în costumul ăla de prea multe ori şi transpira de dorinţa de a avea acele diamante.

— Nu, nu ştiu. Dacă aş fi ştiut, aş fi dat-o familiei Di Luca.

Avea s-o omoare înainte să ajungă Eli.

Wyatt o apucă din nou, dar de data asta nu de obraji. Acum, o prinse de gât. Strânse suficient de tare încât ea să simtă constricţia, suficient încât să înţeleagă ameninţarea, suficient încât să poată înţelege cum avea să moară.

— Vezi, iar faci asta, crezi că eşti mai deşteaptă decât mine. Dacă ai fi avut sticla, ai fi păstrat-o pentru tine.

— De ce aş face asta? Tremura de durere, de teamă, de angoasă. Nu am nevoie de diamante. Tatăl meu este bogat.

Ochii albaştri ai lui Wyatt căpătară o strălucire maniacală.

— Oricine vrea o bijuterie precum Inima însufleţită. Ştii câţi ar ucide ca s-o aibă?

— Da. Inima ei bătea în strânsoarea lui mortală. Ştiu că tu ai face-o.

— Da, şi aş face-o din nou. Strălucirea din ochii lui deveni mai puternică. Vrei să mă duc la casa bătrânei s-o fac ferfeniţă? Ştii că o voi face.

— Sarah? Sarah Di Luca? Sticla nu este la ea.

Ce făcuse Chloé? În încercarea de a-l distrage pe Wyatt şi de a-l ţine ocupat, îl asmuţise asupra lui Sarah. Avea să o ucidă.

— Atunci unde este?

Unde era? Dacă ar fi fost unul dintre romanele poliţiste ale lui Chloé, unde ar fi ascuns sticla? Trebuia să se gândească...

Şi soluţia îi apăru în minte.

— Este în maşina mea.

— Ce?

— În maşină, în valiza mea. Cei din familia Di Luca au spus că sticla nu mai era, dar au minţit, au încercat să îi

ţină pe toţi departe până când spiritele aveau să se calmeze şi puteau găsi un vânzător pentru diamante. Acum, Chloé ţesea o poveste. Când am vizitat-o pe Sarah, m-am dus în pivniţa ei – se concentră la bucata poveştii care era adevărată – şi am găsit-o înfiptă într-o firidă în perete. M-am întors şi am furat-o. De ce crezi că l-am părăsit pe Eli? Trebuia să fug înainte să afle că am furat de la ei ultima sticlă de vin a lui Massimo.

Wyatt o crezu. Credea că era la fel de lacomă şi de vicleană ca el. Uimit, spuse:

— Ai tupeu.

Ea se relaxă. Momentan, Sarah era în siguranţă.

Apoi spuse:

— Mulţumesc pentru informaţii. Şi acum – mâinile lui o strângeau de gât – e timpul să-ţi iei adio.

Capitolul 49

Eli auzea sirenele în depărtare, dar maşinile poliţiei trebuiau să meargă pe drum. Nu puteau să iasă de pe autostradă, cum făcuse el, şi să taie terenurile, cum făcea el. Conducea pe drumuri minuscule, da, dar, când avea ocazia, mergea cu camioneta cu viteză mică şi deodată urcă un deal atât de abrupt, încât nu creştea pe acolo niciun fel de viţă. Traversă un pârâu, dărâmă gardul vecinului – avea să plătească scump pentru asta. Mergea drept spre casă – şi spre Chloé.

Dacă era moartă... Nu. Nu avea să permită asta.

Garda de corp a tatălui ei era acolo pentru a o proteja. Rafe trimitea şi el pe cineva. Atât tatăl, cât şi mama ei ar muri pentru ea.

Dar tipul ăsta, acest Wyatt... era letal, inteligent şi păcălise pe toată lumea.

Mâinile lui Eli strângeau cu putere volanul. Chloé nu i-ar

deschide uşa lui Wyatt... nu?

Nu, era atât de deşteaptă! Atât de inteligentă! O spunea iar şi iar. O credea. Se mândrea cu asta. Adora conversaţiile lor, adora să ştie că era în lume, frumoasă şi deşteaptă...

Dar Wyatt se dovedise expert în chestiuni de securitate. Oare avea nevoie ca Chloé să-l lase să intre? Nu se putea strecura înăuntru?

Acum, Eli era pe terenul propriu, traversând drumurile de acces de lângă vii. Ridică privirea şi văzu casa.

„Rezistă, Chloé, vin”.

Făcu un ultim efort, conducând pe lângă şirurile de măslini şi prin vii cu o viteză ce făcea maşina să radă totul în cale. În condiţii normale, o asemenea viteză l-ar fi făcut să înjure.

Acum, înjură pentru că nu putea să meargă mai repede.

Ajunse pe culme, înaintă direct spre unghiul ascuţit al pantei, cauciucurile zimţate muşcând din ţărână, aruncând cu furie pietre în urmă. Acceleră până în vârf. Camioneta înaintă iute şi ateriză brusc în zona de parcare. Opri derapând.

Văzu dintr-o privire trupul însângerat, nemişcat al lui Arvid.

Wyatt era aici.

Eli sări din camionetă şi urcă scările, tastă codul de securitate şi deschise uşa.

Lumina roşie începu să clipească; Wyatt intervenise în sistem. În treizeci de secunde avea să se declanşeze alarma.

Eli avea treizeci de secunde să o găsească pe Chloé. Era singura lui şansă să-l ia pe Wyatt prin surprindere. Privi în jur, analizând posibilităţile.

Se auzea muzică. Tare.

Nimeni nu o putea auzi ţipând.

Uşa de la biroul lui era închisă.

Chloé nu o închidea niciodată.

Eli traversă în goană sufrageria şi urcă scările. Deschise iute uşa.

Wyatt era ghemuit peste Chloé, care se zbătea, şi o strângea de gât.

Văzându-l pe Eli, căută în haină şi scoase o armă.

Eli sări la el.

Chloé îl lovi pe Wyatt cu pumnul în faţă.

Începu să-i curgă sânge dintr-o tăietură de sub ochi, unde ea îl zgâriase adânc cu diamantul ei roz.

— La naiba!

Chipul lui căpătă o culoare roşiatică, furioasă.

Şi se declanşă alarma.

Izbucni o cacofonie ritmică, asurzitoare, de nesuportat, blocând sunetul împuşcăturii şi strigătul lui Wyatt când Eli îi dădu peste mână, şi el scăpă pistolul.

Eli lovi iar, intenţionând să nimerească direct capul lui Wyatt şi să-l elimine.

Wyatt îl prinse de picior şi trase.

Eli ateriză pe spate.

Într-o fracţiune de secundă, o văzu pe Chloé pe podea, rănită grav, târându-se, trăgându-şi braţul drept şi imobil.

Apoi era din nou în picioare, cu faţa la Wyatt.

Eli nu-l auzea strigând. Nu auzea nimic, alarma asurzise casa.

Dar Wyatt râdea de încântare şi era sigur pe el, făcându-i semn lui Eli să-l atace.

Wyatt era un fost agent FBI. Ticălosul ştia arte marţiale, şi asta ridică lupta la un cu totul alt nivel.

Era bine că Eli era mai înalt cu vreo zece centimetri şi avea o rază de acţiune mai lungă. Era bine că verişorii lui din Chile îl învăţaseră lupte de stradă.

Era bine că nu lupta corect.

Wyatt încercă să îl lovească pe Eli în zona inghinală. Eli sări spre Wyatt şi îl doborî, lovindu-l de colţul biroului.

Capul lui Wyatt se clătină.

Îşi reveni repede, apucă unul din braţele lui Eli şi îl răsuci la spate.

Eli simţi cum i se rup oasele din încheietură.

Urlă de durere.

Alarma suna în continuare, zgomotoasă, insistentă.

Eli îl lovi pe Wyatt în faţă cu pumnul de la mâna cealaltă.

Nasul lui Wyatt trosni.

Eli se bucură când simţi osul strivindu-se, când văzu sângele.

Wyatt observase, probabil, mulţumirea lui Eli, pentru că se repezi la el într-un iureş de mişcări de karate, lovimdu-l iute în gât, ridicându-l de trahee şi aruncându-l spre rafturile cu cărţi.

În spatele lui Eli, două dintre rafturile ajustabile se înclinară şi căzură. Cărţile se împrăştiară pe podea.

Eli se înecă, ţinându-se cu mâna de gât. Cu toată durerea, îl văzu pe Wyatt cum se repede pentru lovitura finală.

De pe podea, lovi în sus şi izbi chiar între picioarele lui Wyatt.

Wyatt se prăbuşi, răsuflând, ţinându-se de testicule, urletul alarmei fiind un acompaniament satisfăcător la suferinţa lui.

Eli se repezi spre Wyatt să-l dea gata – însă, cu o mişcare pe care nu o anticipă, Wyatt îl puse la pământ şi îi roti într-o parte încheietura ruptă. Când Eli icni, Wyatt se sprijini de el şi ridică latul palmei gata să îi rupă fiecare os al feţei...

Printr-un val de durere, Eli văzu un obiect mare, alungit ridicându-se deasupra lor. Se izbi de ceafa lui Wyatt.

Wyatt căzu ca un copac doborât de fulger, aterizând pe covor.

Chloé stătea acolo, ţinând figurina de marmură a lui Bachus în mâna nerănită, cu o expresie feroce pe chip, gata să-l lovească din nou pe Wyatt.

Alarma se opri, tăcerea era atât de bruscă şi de neliniştitoare, încât Eli voia să se lase învăluit de ea.

Se ridică clătinându-se. Mai multă durere. La un moment dat în timpul luptei, îşi rupsese glezna. La naiba! Era un dezastru.

Dar nu la fel de rău precum Chloé.

Stătea înclinată într-o parte, cu umărul într-un unghi ciudat. Pe gât avea un şir mov de vânătăi. Respira greu, dar ţinea figurina de marmură pregătită, gata să dea următoarea lovitură dacă era nevoie.

Wyatt aproape că o omorâse. Pusese explozibilul în cabană. O împinsese de pe drum într-o prăpastie. Şi azi o torturase, o lovise, îi smulsese braţul din încheietură şi o sugrumase cu intenţia de a o ucide.

Dar ea supravieţuise.

Îi salvase viaţa lui Eli.

El privi în jos, spre trupul de la picioarele sale: Wyatt Vincent, un gândac mare, iute, urât şi brutal, căruia îi curgea sânge gâlgâind din rana de la cap.

Indiferent de ce se întâmpla, chiar dacă Wyatt era trimis la închisoare, nu avea să se oprească niciodată. Avea să se întoarcă să găsească acele diamante, să distrugă familia lui Eli şi s-o ucidă pe Chloé pentru înfrângerea lui umilitoare.

Eli îi privi chipul furios, fragil, vânăt şi vulnerabil şi ştiu ce avea de făcut. Ce *aveau* de făcut.

Luă figurina din mâna ei tremurândă şi o puse pe podea. Arătându-i încheietura ruptă, întrebă:

— Poţi să mă ajuţi să ridic gunoiul ăsta şi să-l arunc

afară?

Ea îl înţelese imediat. Avea vocea răguşită din cauza gâtului umflat. Încuviinţă şi spuse:

— Da.

El se umflă de mândrie. Era puternică, mai puternică decât orice femeie pe care o ştia, revenindu-şi dintr-o situaţie extrem de dificilă pentru a-l doborî pe acel ticălos criminal.

Ea înghiţi. Înghiţi iar. Cu voce tremurândă, spuse:

— A ameninţat-o pe bunica ta... pe bunica *noastră*. A ameninţat-o pe Sarah.

Wyatt ameninţa tot ce iubea Eli.

Cu mâna bună, îl apucă pe Wyatt de spatele gulerului. Cu o hotărâre fermă, multă transpiraţie şi agonie, îl târî spre uşa deschisă şi pe verandă. Se sprijini de balustradă şi privi chipul ei palid, vânăt.

— Eşti sigură că poţi face asta?

Ea înclină bărbia.

— Voi *face* asta.

— Bine, acum, cu mâna bună – apucă-l de curea şi trage!

Îl aruncară împreună de la o înălţime de trei etaje.

Nu se făcuse dreptate.

Dar nu-l puteau omorî decât o dată.

Capitolul 50

— Mai spune-mi o dată cum a căzut Wyatt pe fereastra aceea. DuPey bătu cu pixul în caiet şi privi acuzator spre Eli şi Chloé, care stăteau întinşi, unul lângă altul, în patul lor, în dormitorul lor, împreună şi în sfârşit acasă, după două intervenţii chirurgicale şi cinci zile în spital.

— Ţi-am spus deja toate aceste lucruri, replică Eli.

— Spune-mi din nou, ripostă DuPey.

— L-am lovit. Mă bătea măr. Proba A. Eli ridică braţul cu ghipsul care îi trecea de cot. Şi B. Ridică piciorul cu ghipsul din jurul gleznei. Ţi-am spus că a trebuit să mă operez ca să-mi repar oasele din încheietură? Am şuruburi din oţel inoxidabil acolo, DuPey. Nu o să mai trec niciodată cu uşurinţă pe la securitatea de la aeroport.

— Ştiu. DuPey părea obosit. Ştiu.

— Wyatt se pregătea să îmi dea o lovitură complicată de arte marţiale, şi, în timp ce era în aer, Chloé l-a lovit cu statuia de marmură pe care Nonna mi-a oferit-o. Nu-i aşa, dragă?

Eli se întoarse spre Chloé.

Ea încuviinţă din cap, îşi atinse gâtul unde vânătăile lăsate de degetele lui Wyatt erau de un negru cu galben lucios şi urât şi arătă că nu putea să vorbească.

— Am înţeles asta, spuse DuPey. Dar cum a căzut pe fereastră?

— Şi-a pierdut echilibrul, explică Eli, s-a împleticit înapoi şi a căzut peste balustradă.

— Un bărbat de 1.80 peste o balustradă de un metru? întrebă DuPey.

— Eu aşa îmi amintesc. Nu-i aşa, scumpo?

Eli se întoarse din nou spre Chloé. Chloé încuviinţă din nou din cap, apoi închise ochii de parcă întrebările ar fi epuizat-o. Eli îi atinse părul blond scurt cu degete blânde.

— DuPey, îmi pare rău, dar va trebui să te rog să pleci. Cu umărul dislocat şi sternul rupt şi, bineînţeles, cu leziunile de la gât, acolo unde Wyatt a strangulat-o, Chloé este încă slăbită. Medicul a recomandat multă odihnă la pat.

— Hmm. Da. DuPey ar fi vrut să îl contrazică, dar, cu dovezile în faţa ochilor, nu prea avea multe de spus. Până să ajungem noi aici, aţi încasat-o destul de zdravăn.

— Cel puţin, erau în viaţă când aţi ajuns. Noua soacră a

lui Eli stătea în pragul uşii cu o privire autoritară şi dezaprobatoare. Dacă Eli n-ar fi condus ca un maniac, Chloé ar fi fost ucisă în timp ce eu şi tatăl ei eram la parter, fără să ştim nimic.

— Am uitat ce aţi spus – de ce nu aţi auzit-o ţipând? întrebă DuPey.

Lauren roşi şi se îndreptă spre măsuţa de serviciu cu buchetul de flori sălbatice trimis de Rafe şi Brooke.

— Pusese nişte muzică rock groaznică. I-am spus mereu să nu mai dea muzica atât de tare.

Şi Chloé roşi şi suspină fără să spună nimic.

Eli o privi surprins. Evident, ratase ceva.

— Noi – eu şi Tamosso – am pierdut timpul încercând să oprim alarma. Abia când Tamosso şi-a găsit garda de corp moartă – vocea lui Lauren se gâtui de emoţie – am înţeles ce se întâmpla. Când am urcat scările şi l-am văzut pe acel bărbat înspăimântător căzând peste balustradă...

— L-aţi văzut căzând? întrebă DuPey.

— Da. L-am văzut căzând peste balustradă. Lauren se îndreptă spre dulap. Scoase un trandafir galben, ofilit, din buchetul trimis de Noah şi îl azvârli la gunoi. Apoi am văzut-o pe Chloé prăbuşindu-se în braţele lui Eli, iar el o sprijinea şi de-abia se putea ţine pe picioare...

Toate întrebările lui Eli despre Lauren primiseră răspuns în momentul acela din biroul său când ea intrase brusc, cu ochii mari, strigându-l pe Tamosso. Ea le acordase amândurora primul ajutor şi, când sosise poliţia, îl cicălise pe DuPey până când acesta îşi abandonase interogatoriul şi le permisese lui Eli şi lui Chloé să se odihnească, să îşi adune puterile... şi să pună povestea cap la cap.

În acea zi, Lauren fusese un ajutor divin – şi la fel se dovedea şi acum. Cu vocea ei profesorală, spuse:

— Domnule şef de poliţie DuPey, este timpul să le administrez medicamentele pacienţilor mei. De-abia au

ajuns acasă de la spital şi trebuie să doarmă. Când mă gândesc cât de rău au fost bătuţi…

Îi veni să plângă şi îşi acoperi ochii cu palma.

— Mamă, este în regulă, spuse Chloé, cu voce răguşită.

DuPey închise carneţelul şi îl îndesă în buzunar. Cu o ironie evidentă, spuse:

— Atunci, plec.

Chloé flutură încet din mână şi cârâi:

— Finnegan?

— O să trăiască, dar, pentru o vreme, nu va mai aduna suvenire. DuPey se ridică. Urmează luni întregi de recuperare, şi asta include şi consiliere, care sper să-l ajute cu obiceiul lui de a aduna chestii.

Chloé flutură din braţul bun, încurajându-l să continue să vorbească. DuPey oftă.

— Te-a luat în vizor pentru că are un roman despre crime adevărate pe care vrea să îl publice…

Chloé scoase un zgomot între un chicotit şi un mormăit.

—… Şi a crezut că, dacă ştia totul despre tine, putea să te convingă să îl ajuţi. Îmi pare rău, ştiu că nu a fost etic, şi cartea probabil este îngrozitor de proastă, dar nu-mi vine să cred că a mers la Wyatt Vincent să-l întrebe despre experienţa sa.

— De ce a făcut asta? fu curios Eli.

DuPey tremură de iritare şi îngrijorare.

— Aparent, a crezut că poate să îi pună întrebări inteligente lui Vincent despre motivaţiile lui, fără ca el să-şi dea seama.

— Pentru romanul lui despre crime adevărate?

După voce, lui Chloé, nu-i venea să creadă.

— Aşa bănuiesc, spuse DuPey. Desigur, Vincent a fost unul dintre cei mai buni agenţi din istoria FBI-ului.

Şi-a dat seama imediat că Finnegan văzuse ceva ce Vincent nu putea să permită să se afle. L-a torturat pe

Finnegan la fel ca pe tine, Chloé, până când acesta i-a spus adevărul despre fotografii. Apoi l-a împuşcat.

— Finnegan nu s-a luptat? întrebă Eli.

— S-a dus acolo fără niciun fel de armă, spuse DuPey.

Lui Eli nu-i venea să creadă.

— Glumeşti. A văzut că tipul a aruncat în aer cabana. De ce nu s-a dus înarmat?

— Din ceea ce a reuşit să-mi spună, a crezut că, dacă merge îmbrăcat în haine de civil, Vincent avea să se relaxeze şi să se lase mai uşor interogat. DuPey se uită la Chloé. Nu ştiu cum crede că poate deveni scriitor când habar nu are cum gândesc oamenii.

Ea ridică din umeri uluită, apoi şopti:

— I-a căzut în capcană lui Vincent. Îi plăcea să rănească oamenii care nu-l puteau răni la rândul lor.

— Se pare că Vincent nu şi-a pus niciodată problema să joace cinstit. Am vorbit cu agenţii FBI din zonă şi, vă spun, nu este cel mai apreciat dintre foştii lor agenţi. De fapt, s-ar putea ca retragerea lui din FBI să fi fost mai puţin cordială decât a povestit el.

DuPey era vizibil îmbufnat.

— Asta pot să cred, spuse Eli.

— Într-un final, fotografiile lui Finnegan cu Vincent ne-au oferit dovezile de care am avut nevoie pentru a convinge sistemul legal să nu vă băgăm la închisoare, în aşteptarea procesului. Noi, oamenii legii, ne supărăm când foşti colegi „cad pe fereastră”. DuPey marcă în aer ghilimelele.

— Bine, atunci.

Eli se sprijini cu spatele de perne şi se relaxă. Fără îndoială, aveau să mai aibă loc interogatorii, dar nu din partea lui DuPey.

Lauren luă buchetul de crini de la Francesca şi îl duse în baie.

— Spune-i lui Finnegan, zise Chloé încet, că îi voi

recomanda agentului meu să îi citească manuscrisul. După aceea, e pe cont propriu.

— Îi voi spune. Asta îl va face să se simtă mai bine. DuPey încuviinţă. Mulţumesc!

Lauren se întoarse cu vaza plină cu apă proaspătă şi o expresie fermă pe chip. Îşi drese glasul.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule ofiţer DuPey?

DuPey îi salută din cap şi plecă.

Când Eli auzi cum uşa de la intrare se închide în urma lui, îi spuse lui Lauren:

— Mulţumesc.

— Desigur. Orice pentru proaspeţii căsătoriţi. Pot să vă aduc ceva? Lauren veni lângă Chloé. Dragă, ai nevoie de ajutor pentru a merge la toaletă?

— Aş vrea să pot spune că nu.

Chloé încercă să se ridice de pe pat.

Eli îşi trecu mâna sănătoasă la spatele ei.

Împreună, Lauren şi Eli o ajutară pe Chloé să se ridice, iar Lauren merse cu ea la baie.

Sternul rupt trebuia să se vindece. Durerea limita mişcările lui Chloé şi făcea ca fiecare respiraţie să fie îngreunată, iar, când Eli vedea asta, îi venea să-l arunce din nou pe Wyatt de la balcon.

Câteva minute mai târziu, ea era înapoi în pat, cu chipul mohorât uşor umed.

— Aş ucide pentru un duş. Vocea ei era încă aspră, dar nu suna la fel de rău cum dăduse de înţeles de faţă cu DuPey.

— Poţi să faci duş când o să scapi de toate aceste bandaje.

Lauren se agită cu păturile şi îşi privi îngrijorată fiica.

— Arată ca un figurant de pe platoul filmului *Mumia*, spuse Eli.

Chloé râse, apoi se ţinu de piept.

— Nu face asta. Doare.

Oare avea să mai râdă liber vreodată? Oare avea să scape vreodată de amintirea durerii şi a fricii? Amintirea lui Wyatt lovind-o şi sugrumând-o avea să se strecoare mereu în coşmarurile ei?

Eli îi mângâie maxilarul cu degetele. Nu se putea împiedica s-o atingă. Cumva, avea să readucă lumina pe chipul ei. Când se gândi la cât de aproape fusese să o piardă...

Tamosso apăru în pragul uşii.

— Eli! Voiam să vorbesc cu tine. Flutură expresiv o mână spre pat. Îţi dau în grijă draga mea copilă, şi uite ce se întâmplă.

Chloé mormăi:

— Tati...

— Intenţionez ca în viitor să mă descurc mai bine, promise Eli.

— Bun, pentru că eu şi Lauren va trebui să vă lăsăm în curând, ca să mergem în luna noastră de miere.

Tamosso le dădu vestea radiind.

Eli aproape că rămase mut de mirare.

— E bine, spuse Chloé.

Lauren îşi aţinti privirea asupra lui Tamosso.

— Voiam să le dau vestea mai cu tact.

— Ce? Mai cu tact? Mariajul nostru nu are nimic plin de tact! Tamosso flutură din mâini. Este un prilej de veselie.

— Poate ar trebui s-o întrebăm pe Chloé ce crede, spuse Lauren elegant.

— Câţi părinţi îşi întreabă fata ce crede înainte să se căsătorească pentru prima oară? Ochii lui Tamosso străluciră, şi arăta ca un bărbat-copil născut dintr-un elf poznaş şi Naşul.

— Cred că era şi timpul să vă căsătoriţi, spuse Chloé, cu vocea aproape normală.

— Vezi? Tamosso veni lângă ea, o sărută pe ambii obraji şi zâmbi. E de acord.

— Da, draga mea? Lauren îl dădu la o parte şi se aplecă deasupra patului. Fiindcă am stat împreună aici, ne-am rezolvat o parte dintre probleme.

— Ştiu, mamă. Serios. Chloé ridică mâna ca s-o facă pe Lauren să nu mai vorbească. Mergi şi mărită-te înainte să mă trezesc cu o surioară.

Eli rămase serios. Lauren făcu ochii mari, îngrozită.

— Ar fi drăguţ, nu? Tamosso puse un braţ pe după Lauren. Ar trebui să încercăm măcar. Nu vrem ca Chloé să fie un copil singur la părinţi. Copiii unici sunt atât de... singuri.

Lauren îşi transferă groaza spre el.

— *Glumeşti*?

— Nu. O conduse afară din cameră. Îmi plac copiii. Ar trebui să mai facem, înainte să fim prea bătrâni.

Eli izbucni în râs. Chloé îl privi şi-i făcu semn să se oprească, apoi zâmbi şi în cele din urmă chicoti.

— Sincer, nu este amuzant. Nu ţi-ar veni să crezi ce făceau când i-am văzut.

— Am o idee destul de clară.

— Sunt marcată pe viaţă.

Eli râse.

— De ce crezi că ţipau mereu unul la altul? Se luptau cu atracţia.

— Credeam că se urăsc. Chloé mângâie degetele care ieşeau din ghipsul lui. Cred că se urăsc unul pe celălalt aşa cum te urăsc eu.

Se întoarse pe o parte şi îi zâmbi.

— Mă urăşti?

Ea oftă.

— Nu te-am putut urî nici măcar când am aflat că tati a trebuit să te mituiască ca să te căsătoreşti cu mine.

Eli îşi târî piciorul rupt puţin mai aproape de ea, se ridică într-un cot, se sprijini de ghips şi încercă să rezolve problemele dintre ei. Nu avea decât cuvinte şi adevărul şi atât de multă iubire, încât spera ca ea să o audă în vocea lui.

— Te-am curtat cu intenţia de a mă însura cu tine pentru bani. Mi-am promis să fiu un soţ bun. Şi, odată ce am ajuns să te cunosc, mi-am dat seama că nu ar fi prea greu.

— Iată un compliment de apreciat.

Chloé era sarcastică. Părea amuzată.

— Dar îţi jur, în noaptea aceea...

— Noaptea aceea? spuse ea în zeflemea.

— Noaptea când ai găsit scrisoarea de la Abuela. Noaptea *aceea*.

Ea încuviinţă.

— Îmi amintesc unele lucruri despre noaptea aceea.

— În noaptea aceea, nu mă gândeam la banii tatălui tău. Nu gândeam deloc. Ai săpat în mine şi m-ai întors pe dos. Ai adus toată urâţenia la suprafaţă, şi, odată ce a ieşit, nu am ştiut ce să fac. Eram atât de înnebunit... şi erai acolo, atât de proaspătă, de frumoasă – îi mângâie obrazul – un miracol viu. Aşa că am pus mâna pe tine şi te-am luat. Am fost ca un adolescent prost şi neîndemânatic.

Un zâmbet pervers apăru în colţul gurii ei.

— Este una dintre amintirile mele preferate.

— Nu ştiu de ce.

Când îşi aminti acea izbucnire năvalnică de poftă şi emoţie, se simţea jenat. Şi umilit. Şi excitat.

— Glumeşti? Te-am plăcut de la început, dar erai atât de încrezut! Te credeam un necioplit. Dar în noaptea aceea. Ea trase adânc aer în piept. Ochii îi străluceau ca stelele şi în obraji îi apăru puţină culoare. Ai fost pasional. Ai fost autentic. Niciun bărbat nu mi s-a mai destăinuit aşa.

Niciun bărbat nu m-a mai dorit vreodată aşa. Îmi aduc aminte fiecare minut. Mereu îmi voi aminti. Îşi puse mâna la piept, ca pentru a-şi controla încântarea. În noaptea aceea, te-am cunoscut, Eli Di Luca. De ce crezi că am fost de acord să mă mărit cu tine?

— Pentru că mă iubeşti.

— Da. Te cunosc şi îmi place mult ce cunosc. Ea zâmbi. Chiar şi mai bine, ştiu că mă iubeşti.

El se apropie. Inima lui bătea puţin mai repede.

— Îţi vine să crezi?

— Dacă vrei, poţi să mă convingi chiar tu, dar de fapt... Ea profită de suspans. Wyatt mi-a spus.

— Wyatt?

Eli se retrase, mirat.

— Monstrul ăla a făcut şi ceva bun. Îl privi ca şi cum îi cântărea reacţia. Mi-a spus că ai trecut cu maşina prin vie ca să mă salvezi.

— A, asta. Eli ridică din umeri şi desconsideră totul. Mă blocaseră vehiculele de urgenţă, N-am avut de ales.

— Ai rezistat bine. Ea zâmbi discret. Câte rânduri ai pus la pământ?

— 20.

— Fix 20 de rânduri. Acel zâmbet rămase ferm. Spalierele sunt conectate, deci nu ai distrus doar partea peste care ai trecut cu maşina. Ai tras şi alte viţe şi ţăruşi din pământ. Câţi metri?

— Nouă metri pe fiecare rând, mai mult sau mai puţin.

— Câte viţe s-au distrus?

— 120.

— 120 de viţe-de-vie plantate în... ce an?

— O.

— Deci 120 de viţe plantate în 1974, ani de maturitate a strugurilor pe care nu-i mai poţi recupera, şi tu ai trecut peste ei cu roţile alea mari – ea mişcă din degete în timp

ce descria scena – strivindu-i, scoţându-i din rădăcină, distrugându-i.

— Bine. Bine. Bine. Îşi puse mâna la piept. Opreşte-te!

Îl omora.

Ea se lăsă pe spate, cu un râs silenţios.

— Nu-mi spune că nu a însemnat nimic. Nu ai un băţ înfipt în dos, ci un butuc de viţă.

— Te crezi atât de amuzantă. Ar trebui să te învăţ o lecţie.

Se aplecă spre ea, buzele lui aproape atingându-le pe ale ei, respiraţia ei pe gura lui... Şi cineva bătu la uşă.

Capitolul 51

Chloé văzu cum Eli devenea feroce de nerăbdător.

— Cine e? se răsti el.

— E Nonna! ciripi Sarah.

— Cum poţi să te enervezi pe Nonna? şopti Chloé.

— Nu sunt enervat pe Nonna, spuse el printre dinţi. Mă enervează întreruperea.

Chloé îi împărtăşea exasperarea, dar se consideră ceva mai practică. Atinse tăietura de sub bărbia lui şi ochiul vânăt şi spuse:

— Oricum, sunt disponibilă doar pentru un sărut. Trebuie să îţi ţii piciorul sus. Nu pot să mă mişc fără să mă doară pieptul sau umărul. Şi încă luăm amândoi medicamente pentru durere.

— Ştiu. Ştiu. Dar... Se zvârcoli de frustrare şi se lăsă înapoi pe perne, strigând: Intră, Nonna!

Nonna intră cu o vază de narcise şi lalele.

— Fetele au cules astea din grădina mea. M-am gândit că vă vor înveseli. Privirea ei trecu peste aranjamentele care decorau camera. Deşi, Eli, se pare că s-a mai gândit cineva că ar putea fi nevoie de puţină înveselire în camera

ta sumbră.

— Am tot ce îmi trebuie pentru a-mi înveseli camera chiar aici în pat, cu mine.

Zâmbi plin de speranţă spre Chloé.

Chloé îl bătu încurajator pe braţ, dar bietul de el ducea o bătălie deja pierdută. Cumva, şalul Nonnei şi colecţia lui Chloé de sticle de parfumuri îşi găsiseră deja locul în sertare. Dormitorul lui serios, masculin era de domeniul trecutului.

Poate că, dacă ea ar face rost de un craniu nou pentru noptieră, locul ar deveni mai intim...

— Îţi mulţumesc, Nonna. Chloé arătă spre baie. Florile acelea vor arăta excelent pe blat.

— Nu-i aşa? Cu toate nuanţele de maro şi auriu de acolo, se vor potrivi perfect. Le duse înăuntru şi reveni, aşezându-se pe scaunul eliberat de DuPey, cel de lângă pat. Cum vă simţiţi?

— Mai bine, spuse Eli.

— Sigur că da, dragule, altfel nu v-aş fi întrerupt din sărutat. Se pare că mereu fac asta.

Nonna vorbea cu amândoi, dar îl cerceta amănunţit pe Eli.

Băiete dragă, arăţi atât de diferit, de...

— Vânăt? sugeră el.

— Fericit. De când te-ai întors din Chile, m-am temut atât de tare că nu îl voi vedea niciodată pe acel băiat puternic şi iubitor care erai când aveai opt ani. M-am temut că nu voi apuca ziua când îţi voi putea privi chipul şi voi vedea emoţii adevărate. Şi acum... iată-te, îndrăgostit de Chloé şi dornic să-i arăţi lumea. Te-am certat că te-ai însurat cu ea pentru un asemenea motiv viclean precum banii. Nonna se întoarse spre Chloé. Chiar aşa am făcut, dragă. Eram mânioasă pe el. Nu vreau să crezi altceva.

— Ştiu, Nonna, spuse Chloé consolator. Şi apreciez asta.

Nonna se întoarse înapoi spre Eli.

— Eli, acum, eşti cu totul altă persoană. Sunt atât de mândră de tine că ţi-ai înfruntat durerea, ai riscat şi ai devenit bărbatul care am ştiut mereu că puteai fi.

El întinse spre ea braţul bun. Nonna se aplecă şi îl îmbrăţişă. Lui Chloé îi dădură lacrimile. O iubea pe Nonna. Şi îl iubea pe Eli. Şi nu-şi imaginase vreodată o zi în care cei doi să devină mai apropiaţi şi mai devotaţi – şi, cu toate astea, fix aşa se întâmpla.

Ea contribuise la asta. Era mândră de toţi.

Nonna se aşeză la loc pe scaun.

— Eli, cât ai fost în spital, am aflat cât de mult ai avansat pe drumul tău de întoarcere la rasa umană. Am primit un telefon şi... ei bine... Ţi-am adus o mică surpriză. Se îndreptă spre uşă şi rămase lângă ea.

În cameră intră o femeie în vârstă.

— Iată! spuse Nonna. Musafira ta surpriză. A fost o mare plăcere s-o cunosc. Sper că şi tu te bucuri s-o vezi.

Eli se ridică, cu spatele drept şi umerii rigizi, şi expresia de pe chipul său...

Chloé o privi pe nou-venită.

Femeia era tare scundă – de-abia avea 1.50 – bătrână, cu un chip maroniu, ridat de soare. Părul ei lung, cu şuviţe albe, era strâns la spate într-un coc ferm, şi purta negru din cap până-n picioare: fustă neagră, cămaşă neagră, ciorapi negri, pantofi negri. Ţinea o geantă mare şi neagră, şi, dacă Chloé ar fi văzut-o pe stradă, ar fi crezut că era o călugăriţă.

Doar că avea o privire anume, care îi amintea lui Chloé de Eli. O, Dumnezeule. Era...

— Abuela, spuse el.

— Eli, răspunse femeia.

Scurta conversaţie se opri, şi se priveau unul pe altul.

El înclină capul.

— Bine ai venit în casa mea! Mi *casa es tu casa*.

Când auzi vorbele lui ospitaliere, Chloé răsuflă uşurată, deşi nici nu-şi dăduse seama că îşi ţinuse respiraţia.

Nonna îi întâmpină privirea, încuviinţă şi plecă din încăpere.

— Mulţumesc. Vocea Abuelei era aspră de la anii de fumat şi cu accent spaniol. Casa ta este frumoasă.

— Mulţumesc. Ia loc, te rog!

Îi arătă scaunul pe care stătuseră atâţia vizitatori în dimineaţa aceasta.

Ea veni spre pat, mirosind a ţigări, şi se aşeză crispată, rămânând cu spatele ţinut cu fermitate drept.

Chloé îl ajută pe Eli să îşi aranjeze pernele.

Altă pauză.

— Ai încercat să mă suni, spuse Abuela.

Chloé întoarse capul atât de brusc să se uite la Eli, încât o duru umărul.

— Da, recunoscu el.

— Conexiunea trebuie să fi fost proastă. N-am putut vorbi.

Chloé interpretă vorbele Abuelei: Eli încercase să sune şi se răzgândise.

— Aşa că am călătorit până aici, spuse Abuela, mii de kilometri, mi-am lăsat ţara pentru prima oară în lunga mea viaţă, ca să vorbesc cu cel mai iubit nepot al meu.

— Sunt onorat, răspunse el şi arătă cu ghipsul spre Chloé. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe adorata mea *esposa*, Chloé Di Luca.

Privirea Abuelei se mută spre ea, şi, deşi Chloé ştia că îi conştientizase prezenţa, o examină la fel de intens ca pe Eli.

— Bine ai venit în familia mea!

— Mulţumesc. Este o onoare să fiu soţia lui Eli şi nepoata ta.

Totul era forţat la această conversaţie, dar Chloé înţelese ce se întâmpla dincolo de aparenţe. Se spuneau multe lucruri fără cuvinte.

Doar ochii Abuelei se mişcară când se uită din nou la Eli.

— Ţi-am trimis o scrisoare în urmă cu multe luni.

— Am primit-o.

Evident, nu avea de gând să se scuze pentru că nu răspunsese la ea.

— Medicii spun că primăvara următoare va înverzi iarba pe mormântul meu. Când Chloé era pe cale să-şi exprime compasiunea, Abuela îi făcu semn să tacă. Am avut o viaţă lungă. Au existat lupte şi greutăţi, dar am avut şi momente de mare bucurie. Acesta este unul dintre acele momente de bucurie.

Era limpede că Abuela nu îşi arăta emoţiile.

Deci de aici învăţase Eli acea şmecherie. Abuela continuă:

— Dar, înainte să plec din viaţa asta, vreau să repar lucrurile acolo unde trebuie. Familia ta din Chile, Eli, se descurcă bine. Verişorii tăi îţi trimit salutări.

— Îi salut şi eu la rândul meu, spuse Eli.

Evident, orice iertare simţea pentru Abuela nu era valabilă şi pentru verişorii lui.

— Desigur, ei toţi sunt incluşi în testamentul meu. Au stat cu mine în toţi aceşti ani – un reproş, abil sugerat – şi unul, tânărul Salazar, este aproape la fel de talentat ca tine când vine vorba despre amestecul vinurilor.

— Am auzit de el ca vinificator, spuse Eli. Este foarte bun.

Altă surpriză. Eli era plin de surprize azi.

Pe chipul Abuelei apăru ceva ce putea fi considerat zâmbet.

— Da. Sunt mândră de băiat. Dar, cu toate astea, când am auzit verdictul medicului, am căutat o modalitate de a-

ţi da *ţie* ceva care să-ţi amintească de mine.

Se aplecă şi îşi luă geanta.

Chloé se aştepta ca ea să scoată un bibelou, o bijuterie sau ceva inscripţionat cu blazonul familiei Silva.

O subestima pe Abuela.

— Am aflat că Owen Slovak, contabilul şi prietenul tău, ţi-a furat averea şi banii cramei şi a fugit în America de Sud. Acei ochi întunecaţi, lipsiţi de expresie, deveniră ca de gheaţă. Nu-mi plac hoţii, cu atât mai puţin cei care fură de la nepotul meu şi, prin extensie, de la mine.

Atât de multe revelaţii pentru Chloé. Eli avea *multe* trăsături de la bunica lui maternă, inclusiv înclinaţia fermă de a-şi proteja avuţia şi familia.

— După cum ştii, continuă Abuela, am ceva influenţă cu autorităţile.

— Sunt conştient de asta.

Chipul lui Eli era la fel de impasibil ca al Abuelei. Cu toate astea, din postura lui, Chloé îşi dădea seama de ezitarea lui.

— Sub îndrumarea mea – vocea Abuelei deveni mândră – autorităţile au descoperit un motiv de a-l aresta pe acest trădător al nepotului meu. Aparent, trecuse la o nouă carieră – vânzător de droguri.

— Owen?

Eli era cu adevărat surprins.

— Poate i s-a făcut o înscenare. Abuela ridică din umeri indiferentă. Nu ştiu. Nu-mi pasă. Ştiu doar că Owen Slovak a fost destul de surprins să descopere că mahării drogurilor devin nesuferiţi atunci când cineva intră pe teritoriul lor şi că sistemul nostru de justiţie nu este la fel de... indulgent... precum cel din America.

— Îmi imaginez că, asaltat de atâtea ameninţări, a fost înspăimântat.

Eli nu-şi mută privirea de la Abuela.

— Cred că da, replică Abuela. O zi de intimidare din partea mahărilor drogurilor de la noi şi câteva săptămâni într-o închisoare străină... l-au convins că ar vrea să-ţi înapoieze averea. Ea ridică un deget noduros. Cu dobândă.

— Uau, şopti Chloé. *Asta* înseamnă influenţă.

Abuela scoase un dosar din poşetă.

— Am documentele aici, întocmite de avocaţii mei. Le voi lăsa la tine, să le foloseşti cum crezi, şi, dacă sunt pe placul tău, averea îţi va fi transferată înapoi în cont şi vei fi din nou un om bogat.

Puse dosarul pe masă, lângă Eli.

— Îţi mulţumesc, Abuela. Eli era palid din pricina şocului. Sunt profund recunoscător pentru cadoul tău.

Ea se ridică.

— Sunt obosită de la drum, aşa că voi pleca.

— Stai! spuse Eli. Ce s-a întâmplat cu Owen?

— Locuieşte în Chile. Nu are bani. Reputaţia lui de hoţ este bine cunoscută. Nimeni nu-l va angaja drept contabil. Abuela părea gânditoare. Cred că... Owen Slovak lucrează ca ajutor la fermă pentru cramele Del Toro.

Chloé făcu ochii mari. Nu ar vrea să o supere vreodată pe această femeie.

— Abuela, avem loc dacă vrei să stai aici.

Privirea Abuelei o examină din nou, iar ochii i se încălziră puţin.

— Mulţumesc, dar stau cu Sarah. Este adorabilă. Ai mare noroc, Eli, cu bunica ta.

— Cu ambele bunici. Îi luă mâna noduroasă şi o sărută. Mulţumesc, Abuela. Apreciez că ai venit să mă vizitezi. Bine ai venit în Statele Unite! De-abia aştept să te revăd – în curând.

Abuela îl strânse de mână, şi, pentru prima oară, Chloé văzu licărirea unei femei care îşi iubea nepotul suficient de mult cât să îi ofere asemenea compensaţii.

Se întoarse încet şi se duse spre uşă, lăsând în urmă o tăcere şocantă. În cele din urmă, Chloé întrebă:

— Câţi ani are?

— Cam un milion. Eli se foi neliniştit în pat. Îmi aduc aminte de ea ca de o uriaşă, dar e aşa de scundă!

— Şi slăbită.

— Ar fi trebuit să duc apelul până la capăt. Ar fi trebuit să mă duc la ea. Se întoarse spre Chloé. Te rog să nu spui „Ţi-am zis eu”.

Chloé închise gura. Apoi o deschise iar.

— Bine, dar pot să spun... dacă i-ai fi scris Abuelei înapoi când te-a contactat prima oară, îţi dai seama că asta nu s-ar fi întâmplat niciodată? N-ai mai fi fost în poziţia în care tatăl meu să te poată şantaja. Poate că nu te-ai fi căsătorit niciodată. Ai fi fost singur, cu inima întreagă şi fără oase rupte.

— Slavă Domnului că nu ai zis „Ţi-am spus eu”, spuse el cu o falsitate exersată.

— Sigur că nu, spuse ea ferm. Ar fi răutăcios.

— Dacă i-aş fi scris şi aş fi fost salvat de problemele financiare... nu te-aş fi avut pe tine. Eli îi zâmbi, un zâmbet dulce pe care ea nu îşi imaginase că avea să-l vadă vreodată la acest bărbat auster. Aşa că totul este bine pe lume.

— Este adevărat. Ea ridică mâna şi îi arătă inelele care străluceau vesele. Pentru că, dacă nu te-aş fi avut pe tine, n-aş fi cunoscut bucuria de a purta verigheta asta pe deget.

El deveni serios.

— Chloé, acum, nu am nevoie de banii tatălui tău.

— N-o să-i placă asta, îl avertiză Chloé.

— Dacă e deştept, mă va face să plătesc pentru privilegiul de a o avea în viaţa mea pe fiica lui.

Ea râse.

— Vreau să aud această conversaţie.

— Îi voi restitui banii tatălui tău, dar nu voi înapoia niciodată inima ta şi nu te voi lăsa să o alungi pe a mea. Pentru că tot ce am nevoie în viaţa asta... eşti tu. Îi sărută mâna cu inelele. Vei rămâne cu mine pentru totdeauna?

Aceasta era cererea în căsătorie pe care ea nu-şi imaginase că avea să o audă vreodată.

— Da, şopti ea. Da.

— Îţi voi arăta în fiecare zi din viaţa noastră cât de mult te iubesc şi, când vom îmbătrâni, te vei gândi la viaţa noastră împreună şi chiar vei şti ce înseamnă să fii preţuit.

Vedea chipul lui printre lacrimi, şi trebui să şi le controleze înainte să poată şopti:

— De-abia aştept să petrec o viaţă lungă cu tine. Nimeni altcineva nu mă face să mă simt atât de fericită, de pasională, de furioasă şi... atât de vie.

El o sărută, şi era ca şi când toate săruturile de dinainte fuseseră nesemnificative, pentru că acest sărut era o promisiune.

Şi o făcură împreună.

Capitolul 52

Sarah Di Luca îi spusese mereu lui Anthony că nepoţii lor moşteneau inteligenţa de la ea.

Glumea, desigur. Anthony era genial, bun la construcţii şi la cablaje şi mai bun decât ea la analizat problemele complicate.

Dar timp de ani buni ea ţinuse contabilitatea pentru cramă şi staţiune, tratase cu comercianţii de vinuri, am gaj ase personalul.

De fapt, ea şi Anthony formaseră echipa perfectă.

Fusese plecat timp de zece ani, şi, cu toate astea, în orele profunde ale nopţii, încă îi era dor de el. Îi era dor de

trupul lui cald, de acele nopţi în care o ţinuse aproape şi făcuse dragoste cu ea.

Îi era dor până şi de sforăitul lui zgomotos.

În acele prime câteva luni de după moartea lui, tăcerea o ţinuse trează.

Mereu se gândea la el noaptea.

Mai ales noaptea trecută.

Pentru că noaptea trecută fusese altfel.

Sarah locuise singură de când murise Anthony. Se obişnuise cu sunetele casei, cu şuieratul vântului... Apoi, după atac, fetele veniseră să locuiască împreună cu ea.

Bao Le, puternică şi în formă. Stătea mereu de pază, cu privirea aţintită afară, anticipând alt atac. Era aproape înspăimântătoare cu concentrarea ei. Atâta vreme cât Bao era acolo, Sarah ştia că era în siguranţă.

Olivia Kelly, moale şi dulce. Era feroce doar într-o singură privinţă: atunci când o păzea pe Sarah. Era o asistentă minunată, foarte dedicată îngrijirii pacientei ei.

Ea şi fetele veniseră de la spital deja de aproape o lună, iar Sarah se obişnuise cu zgomotele pe care le făceau noaptea. Când Sarah se trezea să meargă la baie, Bao verifica iute casa. După ce Sarah se întorcea în pat, Olivia trecea să se asigure că nu avea nevoie de nimic.

Fetele rareori aveau nevoie să folosească baia noaptea.

O, să fii atât de tânăr iar!

Noaptea trecută fusese altfel decât celelalte nopţi...

Noaptea trecută, Sarah dormise profund, dar visele ei fuseseră precum coşmarurile aievea.

Visase că era trează, dar nu trează, privind cu ochii închişi cum cineva intrase în dormitorul ei întunecat. Cineva venise şi o mângâiase pe cap şi îi şoptise cuvinte pe care Sarah nu le înţelesese complet, cu o voce pe care nu o recunoscuse.

Sarah nu răspunsese. Nu putea. Deşi încercase.

Încercase atât de tare, dar era ţintuită pe loc, incapabilă să se mişte, să deschidă pleoapele, să vorbească.

Fusese cu adevărat un coşmar şi, oricât de tare se străduise Sarah, nu putuse rupe legăturile care o ţineau pe loc.

Se aprinsese o luminiţă. Sarah văzuse prin pleoape. Şi, în orele care urmaseră, auzise pe cineva care îi căuta prin cameră. Prin sertarele din dulap. Prin cutiile depozitate în debara. Prin cele de sub pat. În bibliotecă.

Fata mutase mobila şi privise în spatele ei. Căutase lângă tăblie în timp ce Sarah stătea nemişcată pe saltea. Uneori, Sarah adormea, revenindu-şi în acea stare stranie, şi găsea lumina într-un alt loc din cameră, şi căutatul părea mereu puţin mai frenetic.

Mintea lui Sarah ajunse la două concluzii simple: fusese drogată şi una dintre fete o făcuse, astfel încât să poată căuta prin cameră.

În cele din urmă, Sarah adormise iar şi, când îşi revenise, era singură, şi soarele de dimineaţă strălucea prin fereastră. Singură, neputându-se mişca şi plângând dezamăgită.

Una dintre fete, fetele ei, pe care le primise în casa şi în familia ei... una dintre ele căutase în camera lui Sarah sticla de vin a lui Anthony.

Încet, încremenită de la statul în aceeaşi poziţie, Sarah se ridică în pat. Apucă tăblia patului cu o mână, aşteptând ca încăperea să nu se mai învârtă.

Oare Bao ascunsese un microfon în hainele lui Sarah, auzise totul despre diamante şi pornise în căutarea lor?

Olivia auzise o discuţie dintre Eli şi Chloé?

Care din ele fusese?

Principalul suspect era Olivia, desigur. Fusese instruită în folosirea medicamentelor.

Dar Bao era eficientă în tot ce făcea, o femeie care

putea şi care, fără îndoială, ucisese în multe feluri diferite. Dacă trebuia să o adoarmă pe Sarah, găsea o modalitate de a o face.

Şi cum se întâmplase?

Seara trecută, Sarah adormise în faţa televizorului. Dar mereu făcea asta. Oare medicamentul fusese în cafeaua pe care o băuse după cină?

Bao făcuse cafeaua.

Sau era amestecată cu pastilele pe care Olivia i le dădea înainte de culcare?

În ultima vreme, nu prea folosise cadrul, dar astăzi Sarah avea nevoie de el. Îl trase aproape şi se ridică nesigură.

Simţea acum un gust îngrozitor. Un efect secundar, bănuia. Îşi trase halatul pe ea, înaintă pe hol spre baie, se spălă pe dinţi şi se stropi cu apă pe faţă. Continuă spre bucătărie, anunţându-şi sosirea cu scârţâitul roţilor pe covor.

Olivia şi Bao stăteau la masă, bând cafea şi părând obosite. Pentru că amândouă scotociseră prin camera ei? Pentru că una din ele căutase şi cealaltă fusese drogată? Scenariile treceau prin mintea lui Sarah într-o frenezie îngrozitoare.

Imediat ce ea intră, Olivia se ridică.

— Nu te simţi bine în dimineaţa asta?

Se uită la cadru.

— Puţin nesigură. Nu te agita, Olivia!

Tonul ei fu puţin mai aspru decât intenţionase, şi Sarah îi zâmbi Oliviei sugestiv.

— Ce vrei la micul dejun?

Pe tenul palid al Oliviei se vedeau cearcăne evidente.

— Doar cereale. Sarah se aşeză. Cum aţi dormit, fetelor?

— Groaznic, spuse Olivia. Am avut nişte vise ciudate.

— Eu am dormit bine.

Bao vorbi apăsat şi înclină capul, ca şi când îi mulţumea lui Sarah pentru întrebare.

Sarah credea că arată vinovată, dar în clipa de faţă Sarah era prea suspicioasă ca să aibă încredere în propriile instincte.

— Şi eu am avut vise urâte. Vise foarte bizare.

— Gata, anunţă Olivia pe tonul ei de asistentă. Nu mai bem cafea cu cofeină după cină.

— Probabil este o idee bună, aprobă Sarah.

Micul dejun decurse în tăcere, clinchetul lingurilor izbindu-se de vasele de porţelan fiind puţin prea zgomotos.

Până terminară, Sarah se hotărâse ce să facă.

— Este o zi frumoasă. Cred că voi face un duş şi voi ieşi în grădină ca să adun nişte buruieni.

— Putem să adunăm noi buruienile, spuseră Olivia şi Bao la unison.

— Îmi place să adun buruieni.

Sarah luă cadrul. Se opri lângă cuierul de pe perete, luă poşeta – voia telefonul ei mobil – şi înaintă pe hol spre dormitorul ei. Închise uşa şi o încuie zgomotos.

Ar fi trebuit să se audă până în bucătărie.

Oare era o cameră video în dormitorul ei? Un microfon? Ura să bănuiască pe toată lumea şi totul, întrucât sentimentul de securitate fusese înlăturat şi înlocuit cu gândul că una din fetele pe care le adora – poate ambele – plănuia să o jefuiască.

Dar trebuia să lase durerea la o parte şi să se concentreze asupra planului ei. Şi, dacă exista un microfon, asta făcea ca planul să fie şi mai uşor.

Puse cadrul la o parte şi se îndreptă spre debara.

Faptul că nu avea habar unde ascunsese Anthony vinul lui Massimo nu însemna că nu ştia ascunzători” le construite de unchiul Leonardo Di Luca în timpul Prohibiţiei

pentru vinurile şi coniacurile familiei.

Se duse la debara, scoase marginea lată, de lemn, vop” sită în alb şi o deschise, aşa cum ar deschide o uşă de dulap. Balamalele scârţâiră. Se simţi deodată miros de cedru. Spaţiul îngust din perete era plin cu rafturi.

Acolo păstra ascunse cele mai bune amintiri din viaţa ei cu Anthony: scrisorile de dragoste pe care i le scrisese el în timpul perioadei de curtare, fotografia pe care o făcuse în călătoria din Cuba, pe plajă, în bikini, poezia deocheată pe care i-o scrisese el din Italia... şi vinul pe care îl creaseră împreună.

Sarah zâmbi cu afecţiune când se uită la sticla mare de vin roşu, rubiniu şi la sigiliul de ceară pe care îl creaseră cu atâta grijă ca să se potrivească pe dop. Se asiguraseră că acest vin avea să lanseze piaţa lor de vin premium.

Şi aşa s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi fost două chestii: erau cu zece ani prea devreme... iar Anthony folosise strugurii plantaţi de bunicul lui, o varietate pe care nu o recunoştea nimeni, iar vinul fusese un eşec spectaculos. Fuseseră dezamăgiţi, desigur, dar, ca totul în căsnicia lor, îşi reveniseră şi continuaseră.

Anthony aruncase mare parte din vin, dar ea păstrase o sticlă drept amintire, şi acum... acum urma să o sacrifice pe această ceartă teribilă cu Joseph Bianchin.

Scoase sticla din locaşul ei, o duse la dulap şi o puse acolo.

Oglinda o reflectă înapoi spre cameră. Sticla roşie strălucea ca un rubin.

Ea se încruntă. Prea evident?

Nu conta. Era o femeie în vârstă care suferise recent o contuzie. Putea să scape nepedepsită cu ceva ce părea un moment tipic seniorilor.

Luă telefonul din poşetă, formă un număr foarte evident, dar nu apelă. Era doar de formă, pentru spionul care ar fi

privit-o.

Vorbind la telefon pe un ton amabil, spuse:

— Bună, dragule. Cred că ai dreptate. Sunt neliniştită în privinţa siguranţei vinului lui Massimo, aşa că vrei să vii să-l iei la tine? Sistemul tău de securitate este mult mai bun decât al meu. Se prefăcu a asculta, apoi chicoti. Serios, nu te poţi plânge. Până acum, l-am păstrat în siguranţă. Vino când poţi. Îţi mulţumesc! Se prefăcu că închide şi apoi, gata!

Păstră o expresie hotărât neutră şi îşi adună hainele de zi şi le întinse pe pat, dar tot tresări când cineva bătu la uşă.

— Doamnă Di Luca? Aş vrea să nu încuiaţi uşa. Dacă aţi cădea, nu aş putea să ajung la dumneavoastră.

Era Olivia.

„Olivia. Oare grija sau lăcomia a adus-o la uşă?”

Folosindu-se de cadru, Sarah merse la uşă şi o întredeschise. Ar fi putut să câştige un premiu pentru modul cum privi în urmă, spre sticla de pe dulap, pentru îngrijorarea şi vinovăţia de pe chipul ei.

— Sunt gata pentru duş, dar nu trebuie să mă verifici. Ies într-o jumătate de oră.

Olivia încuviinţă, cu ochii mari inocenţi.

Sarah dădu să închidă uşa, apoi o deschise iar, suficient de mult încât Olivia chiar să vadă sticla.

— A, dragă, Rafe o să vină să ia ceva. Dacă apare înainte să ies, fă-l să se simtă comod, da?

— Da. Aşa voi face.

De data asta, Sarah observă o urmă vizibilă de îngrijorare în ochii Oliviei.

„Pentru că mereu s-a simţit incomod în preajma bărbaţilor dominanţi precum Rafe? Sau vrea să ia sticla şi să plece înainte să vină el?”

Sarah simţi cum i se face rău de la stomac – şi poate că

era şi un efect al medicamentelor.

Aşteptă până când o auzi pe Olivia plecând şi apoi merse spre holul de la baie. Închise uşa – şi acea paranoie nou dobândită o făcu să încuie încet uşa.

Poate că nu ştia care din fete căutase sticla de vin a lui Anthony, dar ştia că nu voia să fie surprinsă în timp ce era dezbrăcată şi fără apărare.

Dădu drumul la apă – asta ar bloca orice sunete din hol – se pregăti şi îşi făcu duş ca în orice dimineaţă, doar că acum avea să dureze ceva mai mult decât de obicei.

Dacă una din fete avea să fure sticla de pe dulapul din dormitorul ei, Sarah nu voia s-o prindă.

Când termină, se îmbrăcă cu halatul şi îl legă bine, ca şi când strânsoarea nodului i-ar putea da curajul de care avea nevoie pentru a înfrunta aceste provocări. Ascultă la uşă, străduindu-se să audă fiecare mişcare de pe hol.

Nu era nimic.

Deschise uşa cu grijă.

Era linişte. Oare ambele fete plecaseră?

Merse pe hol, spre dormitorul ei.

Uşa era deschisă.

Sticla dispăruse.

Avea lacrimi în ochi.

Îşi dorise atât de mult să se înşele.

Uşa de la intrare era deschisă, şi auzea murmur de voci afară. Un bărbat. Şi o femeie.

Rafe. Rafe era aici.

Oare *el* luase sticla?

Se grăbi pe verandă.

Stătea cu faţa la Bao, încruntându-se puternic. Se întoarse cu faţa spre Sarah când aceasta apăru.

— Nonna, eu…

— Ai vinul? întrebă ea.

— Ce?

El miji ochii spre ea.

Nu. Evident, nu ştia nimic.

— De ce eşti aici?

Bao înaintă. Era încă palidă şi obosită şi avea o privire atât de vinovată, încât Sarah nu ştia dacă să îi spună că era hoaţă sau să o îmbrăţişeze şi să îi spună că totul avea să fie bine.

— Eu l-am sunat, doamnă Di Luca, spuse Bao. Trebuie să mă retrag din poziţia actuală.

— Să te retragi?

Sarah nu se aşteptase la asta.

— Da. Trebuie. Bao îşi feri privirea de la Sarah şi îşi frângea mâinile. Noaptea trecută eu... am dormit toată noaptea. Nu m-am mişcat deloc. N-am auzit nimic. Ar fi putut să intre cineva şi să te omoare, şi eu n-aş fi ştiut, aşa că...

— Ah. Înţeleg. Unde este Olivia? întrebă Sarah.

Bao clipi încurcată.

— A spus că are nişte comisioane de făcut. De ce?

— Nonna, ce s-a întâmplat? Pari... supărată.

Rafe se încruntă şi mai tare.

— Noaptea trecută, am fost drogată, pentru ca apoi o persoană să îmi scotocească prin cameră, spuse Sarah.

Rafe şi Bao se uitară la ea cu uimire şi teamă. Sarah o privi pe Bao.

— Oare şi tu ai fost drogată?

Bao se întoarse cu faţa spre alee.

— La naiba cu ea! Olivia? N-am bănuit niciodată că proasta aceea insipidă ar avea curaj să...

— Ce *vin*? întrebă Rafe.

— Am scos o sticlă de vin din ascunzătoarea din dormitorul meu. Nu este vinul lui Anthony, îl asigură Sarah. L-am lăsat la vedere cât timp am făcut duş. A dispărut.

— O să verific camera ta pentru eventuale dispozitive de

monitorizare, spuse Bao.

— Trimit poliţia după maşina Oliviei, spuse Rafe.

Cei doi se puseră pe treabă.

Sarah se aşeză pe leagănul de pe verandă şi îşi masă capul, căci începuse să o doară.

Olivia. Olivia fusese cea care o drogase. Olivia îi scotocise prin cameră.

Dar Rafe o cercetase. Olivia nu avea dosar penal. Nu avea însă nici familie: nu avea mamă sau tată ori bunici care s-o iubească şi care s-o fi împiedicat s-o ia pe căi greşite. Cineva îi oferise Oliviei bani fie înainte să vină la Bella Terra, fie după ce venise să lucreze în casa lui Sarah, şi ea acceptase mita.

Cu ochii ei inocenţi şi felul timid de-a fi, nu dăduse nimănui de bănuit că era mânată de avariţie. Dar nici nu rostise vreodată vreun cuvânt despre trecutul ei, despre ţelurile ei sau vreun detaliu personal. Sarah ar fi trebuit să aibă îndoieli. În schimb, îi respectase intimitatea Oliviei.

Noah apăru pe motocicletă. Când parcă, Rafe ieşi în întâmpinarea lui.

Cei doi băieţi stăteau aplecaţi unul spre altul, vorbind.

Şi Noah... Sarah îşi dădea seama că fusese interesat de Olivia. La fel ca restul băieţilor, avea secretele lui. Spre deosebire de ceilalţi băieţi, Sarah nu avea nici cea mai vagă idee ce mister zăcea în trecutul lui Noah, ştiind doar că ceva se întâmplase în anul de după liceu, când călătorise în jurul lumii... Se întorsese, cel mai mic nepot al ei, băiatul pe care îl crescuse liber de angoasa care îi afectase fraţii... şi cumva angoasa îl găsise.

Nu avea să-l mai privească niciodată în ochi.

Întrucât era o femeie bătrână şi naivă, avusese speranţe ca timida şi drăguţa Olivia să îl poată vindeca de teama care îl domina.

În schimb, Olivia îl trădase... îi trădase pe toţi.

Bao puse o cană de cafea pe masa de lângă ea.

Brooke veni, cu Eli şi Chloé în urma lor.

Toată familia era acolo, şi asta însemna... veşti rele.

Urcară pe verandă şi se strânseră în jurul ei.

Eli se aşeză lângă ea pe leagăn.

— Nonna, îmi pare rău. Maşina Oliviei a fost găsită cam la zece kilometri de aici, la o ieşire de pe autostrada East Summit. Sticla a dispărut. Şi Olivia...

Clătină din cap.

— E rănită? O să se facă bine? întrebă Sarah.

Eli privi neajutorat în jur.

— Nu, Nonna. Nicidecum. E moartă, împuşcată – executată. Chipul lui Noah era marcat de mânie, şi fiecare cuvânt era la fel de direct ca o lovitură de baros. Se pare că în Bella Terra au descins nişte profesionişti. Se uită în jur spre familia lui, provocându-i să nege acel adevăr. Şi nu au venit după sticlă, nu-i aşa?

Sarah privi în jur, văzu neliniştea de pe chipul lui Eli şi al lui Chloé, al lui Rafe şi al lui Brooke. O văzu pe Bao îmbărbătându-se şi ştiu că situaţia era cu mult, mult mai rea decât îşi imaginase.

— Vor ceea ce este ascuns în sticlă. Şi eu ştiu ce anume, spuse Noah. Nu are rost să încercaţi să protejaţi fratele mai mic de asta.

— De unde ştii ce se întâmplă? întrebă Chloé. Eu şi Eli de-abia ne-am dat seama.

— Urma să convocăm o şedinţă de familie, spuse Eli, dar... Noah, ce ştii? Şi cum *de* ştii?

Noah râse amar, scurt.

— Ştiu pentru că sunt în mijlocul acestor lucruri. Aceşti oameni... sunt nemiloşi şi vor da de urma diamantelor roz ale lui Massimo prin orice modalitate posibilă.

Mulţumiri

Leslie Gelbman, Kara Welsh şi Kerry Donovan, aprecierea mea pentru sprijinul vostru constant. Copertele pentru seria *Scarlet Deception* sunt absolut fabuloase; mulţumesc departamentului artistic de la NAL, condus de Anthony Ramondo. Lui Rick Pascocello, manager de marketing, şi departamentului de publicitate cu oamenii mei speciali Craig Burke şi Jodi Rosoff, vă mulţumesc. Mulţumirile mele pentru departamentul de producţie şi, desigur, o mulţumire specială spectaculosului departament de vânzări Penguin: Norman Lidofsky, Don Redpath, Sharon Gamboa, Don Rieck şi Trish Weyenberg. Sunteţi cei mai buni!

Îi mulţumesc lui Ted Seghesio pentru că şi-a alocat timp cu atâta generozitate ca să răspundă la întrebările mele despre crame primăvara, lui David Messerli pentru că a orientat întrebările în direcţia potrivită, lui Peter şi lui Cathy Seghesio pentru că ne-au ghidat printre nuanţele degustării de vin, lui Jim Neumiller pentru că a demonstrat cu amabilitate acestei fete de la oraş elementele de bază ale cultivării strugurilor.

Nu în ultimul rând, le mulţumesc tuturor celor de la salonul de degustări de la Seghesio Family Vineyards pentru ospitalitatea şi cunoştinţele lor.